

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

A man with a beard and tattoos, shirtless, holding a knife. The background is dark and textured.

SAVAGE PRINCE

MEGHAN 

NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR

MARCH



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



SAVAŞÇI PRENS

ANTI-KAHRAMAN KOLEKSİYON ROMANI

MEGHAN MARCH



İÇİNDEKİLER

Vahşi Prens

Kaçırmayın!

Ayrıca yazan Meghan March

Bu Kitap Hakkında

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Acımasız Kral'ın Önizlemesi

Yazar Hakkında

Ayrıca Meghan March

SAVAGEPRINCE

VahŖi Üçlemesinin Birinci Kitabı

Meghan March

Telif Hakkı© 2018 by Meghan March LLC

Tüm hakları saklıdır.

Editör: Pam Berehulke

Bulletproof Editing

www.bulletproofediting.com

Kapak tasarımı: @ Letitia Hassar

R.B.A. Tasarımları

www.rbadesigns.com

Kapak fotoğrafı: Weston Carls

www.westoncarls.com

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir incelemede kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmadan fotokopi, kayıt veya herhangi bir bilgi depolama ve erişim sistemi de dahil olmak üzere elektronik veya mekanik herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz veya iletilemez.

Bu kitap bir kurgu eseridir. İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün ürünüdür ya da hayali olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir. Bu kitap yazar, bu kurgu eserde atıfta bulunulan ve izinsiz kullanılan çeşitli ürünlerin ticarî marka statüsünü ve ticarî marka sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması/kullanılması, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, onlarla ilişkilendirilmemiş veya desteklenmemiştir.

Web sitemi ziyaret edin: www.meghanmarch.com.

✿ Vellum ile oluşturulmuştur

DON'T MISS OUT!

USA Today'in en çok satan kitabımı ücretsiz okumak ve başka bir ateşli
alfayla tanışmak ister misiniz?
Haber bültenime kaydolmak ve ücretsiz kitabınızı almak için [buraya](#)
[tıklayın!](#)

Yaklaşan satışlardan ve yeni çıkan kitaplardan ilk siz haberdar olmak
ister misiniz?
[Beni BookBub'da takip edin!](#)

Sizden haber almak isterim. Benimle iletişime geçin: Web

sitesi: www.meghanmarch.com

[Facebook](#) | [Twitter](#) | [Instagram](#)

ALSOBYMEGHANMARCH

VAHŞİ ÜÇLEME

Vahşi Prens

Demir Prenses

Rogue Royalty

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

TEK BAŞINA:

Beni Geri Götür

Kötü Yargı

BENEATH SERİSİ:

BuAltında Zincirlerin

Maskenin Altında Bu

Mürekkebin Bu Bu Altında

Altında Bu Yalanların

AltındaYara İzlerinin

Bu Gölgelemin Altında

Gerçeğin Altında

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj

Cihazı

KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi

BİRBÖÜTHISBÖÖK

New Orleans'ta işlerin daha da karanlık ve kirli olabileceğini kim bilebilirdi? *New York Times* çöksatan yazarı Meghan March, şehrin Vahşi Prensi'ni, asla tanışmak istemeyeceğiniz adamı tanıtıyor.

Ne istersem ve kimi istersem onu yaparım. Kimsenin kurallarına uymam, kendiminkilere bile.

Ona dokunmamam gerektiğini biliyordum ama bu beni durdurmadı. İkinci seferde de durdurmadı. Sadece üçüncüyü istememe neden oldu.

Benim yaşam tarzım vahşiliğime uyuyor ama o uymuyor.

Ama Temperance Fidy e o benim en yeni

Bağımlılık, ve Henüz onu bırakmaya hazır değilim.

Onu karanlığa sürüklemek anlamına gelse bile, onu kendi yolumla alacağım.

Umarım bu ikimizi de öldürmez.

Vahşi Prens, Acımasız Kral ile aynı dünyada geçen Vahşi Üçlemesi'nin ilk kitabıdır; ancak, bu skandal derecesinde ateşli hikayeyi yutmak için Dağ Üçlemesi'ni okumanıza gerek yoktur.

CHAPTER 1

TEMPERANCE

W

Neden maske takıyor?

İçgüdüsel olarak, ağır kapı açıldığında bir adım geri atıyorum.

kapıcının uzun bedeninin geri kalanını ve yüzünü gizleyen süslü kırmızı-siyah deri maskenin diğer yarısını ortaya çıkarıyor.

Artık Mardi Gras sezonu değil ve bu antebellum malikâne, yılın hangi zamanı olursa olsun, ruhların yüksek olduğu ve eğlencenin tüm hızıyla sürdüğü Bourbon Caddesi'nden onlarca mil uzakta.

Louisiana, çok güzelsin ama bazen geceleri de tüyler ürpertici oluyorsun.

Kapıcı içeri girmem için eliyle işaret ediyor ve ben eşikte son bir kez duraksıyorum, kemerli kapıdan içeri adım atmadan önce çantamı yanıma alıyorum. Büyük ahşap kapıyı kararlı bir gümbürtüyle arkamdan kapatıyor ve uzun bir sürgü fırlatıyor.

İçeride kilitli kaldım. *Kendimi neyin içine soktum?*

Tüylerim diken diken oluyor ve ceketim içimdeki ürpertiye durdurmak için pek bir şey yapmıyor.

Burası perili bir ev değil. Ya da bir zindan. Potansiyel bir müşteri. Aşırı aktif hayal gücüme sakinleşmesini söylüyorum ama kan kulaklarıma çarpıyor, içeriden bir yerlerden gelen bas seslerinin yavaş, ritmik ve içgüdüsel ritmiyle yarışıyor.

Yayılan plantasyon evi bana bir filminden fırlamış gibi geliyor, özellikle de yosunlarını sarkıtmış devasa ağaçlarıyla

bataklığın kıyısında. Malikaneler ve onların pahalı eşyaları beni o bulanık suda gizlenen timsahlardan daha çok tedirgin ediyor.

Muhtemelen bir yılda kazandığımdan daha pahalıya mal olan kalın halılarla kaplı zeminin cilalı ahşap plakalarını tararken duyularım yüksek vitese geçiyor. Gaz lambası apliklerinin sessiz ışıltısı, kulüp müziğinin zonklayan ritmiyle tamamen çelişen uhrevi hissi artırıyor.

Onuncu kez, keşke bu toplantıya gelmeden önce daha fazla araştırma yapsaydım diyorum ama o kadar meşguldüm ki, öğle yemeğinde ağızma üç lokma yemeği zor atabildim.

Buna değer, kendime hatırlatıyorum. *Artık saygın bir işim var.* Bugünlerde ayakkabılarımın altı çamur olmuyor.

Doğru yerde olduğumu bilsem de, cilalı tasarımcı çakması ayakkabılarım kapıya ve arabama doğru bir yol çizmek için kaşınıyor . . ama orada değildi, çünkü aşırı becerikli vale daha ön kapı açılmadan arabayı alıp götürmüştü.

İçimdeki huzursuzluğu yutkunarak bastırıyorum ama omuzlarımı dikleştirip dikkatimi kendimi toparlamamı bekliyor gibi görünen kapıcıya çeviriyorum.

Kapüşonlu bakışlarıyla karşılaştığımda konuşmuyor. Yedi Günahkârlar'daki masamda duran notu uzattım. Benden alıyor ve yazılı metne göz atıyor ama yine de bir şey söylemiyor.

"Biriyle buluşmam mı gerekiyor?" Sesimin bir açıklama yapmaktan ziyade soru soruyormuşum gibi çıkmasından nefret ediyorum. Tedirginliğimi üzerimden atıyor ve iddialı ses tonumu buluyorum. "Bir iş görüşmesi için biriyle buluşmaya geldim. Lütfen beni ofise yönlendirebilir misiniz?"

Kapıcı kartı geri vermeden önce önümdeki gösterişli merdiveni işaret ediyor.

Kartı elinden kaparken terli avuçlarım kenarlarında lekeler bırakıyor. O süslü krem keten kâğıttan bunun Seven Sinners Whiskey satmak için ziyaret ettiğim normal bar ve kulüplere benzemeyeceğini anlamalıydım.

"Teşekkür ederim." Başımı salladım ve bir kez daha hiç sözlü yanıt alamadım. *Burası çok tuhaf.* İçeri girip çıkma zamanı.

Etkilenmemiş görünmeye çalışarak, merdivenleri tırmanan kırmızı-altın koşucuya doğru ilerliyorum.

Buraya sadece viski satmaya geldim. Bütün viskileri.

Attığım her adımda ayakkabılarımın tabanlarının altındaki basamaklar daha da titriyor. Merdivenin kıvrımını döndüğümde, tepede beni bekleyen başka bir maskeli adam buluyorum.

Ona davetimi sunuyorum ve omzunun üzerinden kapalı çift kapının altından sızan ışığa bakıyorum.

İşte orası. Kulüp bu olmalı. Gördün mü, burada farklı bir şey yok.

Ama var ve aşırı aktif hayal gücümde mi bilmiyorum ama yemin ederim havada seks kokusu alabiliyorum. Bu kapıların ardında gerçekleşmesi muhtemel her şeyin görüntüsü beynime saldırıyor. Yön bulmak için dikkatimi tekrar adama veriyorum.

Başını yana salladı ve kapılardan uzakta, altın-beyaz çizgili geniş bir koridora doğru ilerlemeye başladı. Sanki onu takip etmemi bekliyormuş gibi köşede duraklıyor ve ben de ayaklarımı yerden kesip kalçama çarpan çantama yetişmek için öne doğru tökezliyorum. Beni koridorda daha ileriye götürmek yerine, yoldan çekilerek bir dizi kıvrımlı merdiveni ortaya çıkarıyor ve yukarı doğru işaret ediyor.

Ciddi misin? Bunun bir iş toplantısı olduğunu sanıyordum, son altı aydır spor salonundaki randevumu kaçırmamın cezası değil.

Eteğimi düzeltirken, çantamı yeniden yerleştirirken ve tepeye tırmanırken kemerlerim protesto için kramp giriyor, ama en azından bu rahatsızlık buranın tuhaf hissini aklımdan çıkarıyor.

Bu yolculuğa değmesi için bir ton viski satmam gerekecek. onu.

Bir sonraki inişe geldiğimde, üçüncü bir adam daha vardı. bir defans oyuncusunun maskesini takıyor.

Diğer herkes hangi cehennemde? Ne tür bir kulüpte sessiz kapıcılar olur ve sarhoş müşteriler tuvalete gidip gelmez?

Üç numaralı maskeli adam uzattığım karttaki kelimeleri okuyup bana yol göstermeden önce bu iki soruyu da soracak zamanım yok

Müdürün ofisi olduğunu tahmin ettiğim bir koridordan geçtim. En azından öyle olmasını umuyorum.

Sonunda antika pirinç topuzlu süslü bir kapı beni bekliyor ve adam kapıyı iterek açıyor ve etli bir el hareketiyle içeri girmemi işaret ediyor.

Yüzüme en profesyonel gülümsememi yerleştiriyorum ve derin bir nefes alıyorum, içeride beni bekleyen kişiyi planladıklarından daha fazla viski alması için etkilemeye hazırım.

Kendimden emin adımlarla içeri giriyorum.

"Merhaba! Ben Temperance-" Basit bir bankacı lambasıyla loş bir şekilde aydınlatılan masanın arkasındaki sandalyenin boş olduğunu fark ettiğimde sözümü yarıda kesiyorum.

Karanlık odanın geri kalanını hızlıca taradığımda hiçbir yaşam belirtisi göremiyorum.

Bu da ne böyle?

"Tamam o zaman." Boğazımı temizliyorum, arkamı dönüp bu yerden defolup gitmeye hazırlanırken, titreyen bir ışık dikkatimi dağıtıyor.

Ama bana gösterilen ofisteki bir ışık değil, yan odadaki bir ışık. Görünüşe göre iki yönlü bir aynadan görebildiğim bir oda.

Bunu gerçekten görüyor muyum?

Bundan kastım, siyah ipek çarşafarla örtülü, demir ve ahşaptan yapılmış, sayvanlı, korkunç bir yatak... ve kelepçeler.

Bir yatak odası. *Sapıkça bir yatak odası. Vay anasını.*

Kapı koluna uzanmak için bir adım geri çekiliyorum ama bakışlarım yatak odasına giren kadının siyah maskesine ve avucunu kadının sırtına dayamış, ağır kaslı, gömleksiz adama takılıyor.

Bu, raflarına birinci sınıf viski eklemekle ilgilenen herhangi bir moda gizli kulüp değil.

Bu bir seks kulübü.

Dehşete düşmeliydim. Çılgılık atarak ters yöne koşup arabama gitmeliyim. Ama bunun yerine, yere yapıştım.

En iğrenç fantezilerimden biri için ön sıradan bir koltuğum var. Sonunda birkaç ay önce gerçekleştirmeye cesaret edebildiğim bir fantezi, çünkü Tanrı biliyor ki bir ilişki yaşamak için zamanım yok, ama New Orleans'ta kabataslak olmayan bir seks kulübü arayışım sonuçsuz kaldı. Google eminim

Cehennem haritada yoktu, okuduğum forumlar ve blog yazılarında da yoktu.

Gerçek bir yeraltı seks kulübü.

Adam odanın kapısını kapatıp kadının etrafında yavaşça döndükten sonra her iki omzuna birer baskın el koyarak onu dizlerinin üzerine iterken, sanki başka bir dünyaya açılan gizli bir anahtar keşfetmişim gibi içimi bir heyecan kaplıyor. Göğsünü ve kollarının üst kısmını işaretleyen kabile mürekkebi ve koyu deri pantolonuyla savaş ödülünü inceleyen bir fatihin görüntüsüne sahip. Cehennem gibi sıcak.

Beynimin mantıklı kısmı başka tarafa bakmamı, özel alanlarına girmememi söylüyor ama hızla girdiğim kapıya bakıyorum. Kimse içeri dalıp buraya getirilmemin bir tür hata olduğunu söylemiyor.

Kırmızı iç çamaşırı giymiş kadın bakışlarını kaçırmıyor ama ben o kadar disiplinli değilim. Adamın kızı deriye sürtünürken gözlerimi arkadaşından alamıyorum.

Onun önünde durduğunda, omzunu bırakıyor ve bir elini bal sarısı saçlarına gömüyor, onu boynunun dibinden kavrayarak dikkatini yüzüne çekmeye zorluyor.

Birbirlerine tamamen ve tamamen dalmış durumdalar ve ikisi de benim röntgenci lombozum olarak hizmet eden duvara bir bakış bile atmıyor. *Biliyorlar mı?* Biliyor olmalılar.

Sesi bir şekilde bu odaya yüksek ve net bir şekilde geliyor. "Orada dikkatimi çekmek istedin, küçük kız. Şimdi hepsine sahipsin."

Diğer eliyle derisinin kapağına uzanıp onu çekerek açtığında ve ağır sikini serbest bıraktığında kalbim daha da hızlı çarpıyor.

Alt dudağımı ısırarak, serbest kalmak için can atan *Tanrım'ın sesini* bastırıyorum. Dişlerimin acısı bunun rüyalarımından biri olmadığını hatırlatıyor.

Bu gerçek.

Vicdanım benimle savaşıyor, bana geri dönmemi söylüyor. Merdivenlerden geri in. Ön kapıdan koşarak çık. Arabamı bul ve buradan defol git.

Ama bu ve diğer tüm iş düşünceleri, bir avucunu kalın sikinin etrafına sarıp sertçe çekiştirirken yok olup gidiyor

ucuna dokunmadan önce. Kırmızımsı mor şaft onun tutuşuna karşı nabız atıyor gibi görünüyor ve kalçalarım sıkılırken dudağım titriyor.

Bir erkeğin kendini böyle idare ettiğini görmek neden bu kadar ateşli?

Saçlarını kavrayarak dudaklarını başına doğru yönlendiriyor.

Yüce Tanrım. Bundan tahrik olmamalıyım. Ama terli avuçlarım ve bacaklarımın arasına yerleşen nabız atışım yalanımı ortaya çıkarıyor.

Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

"Bunu mu istiyorsun? Bu yüzden mi küçük bir velet gibi davranıyorsun?" Sözlerinin sesi kısık, sanki ses hoparlörlerden ofise veriliyor ya da belki de kafamın içinde kükreyen kan normal sesi bastırıyor. Her iki durumda da, sert ve derin sesi duyularımın üzerinde geziniyor ve tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor.

"Evet, efendim." Kadın dudaklarını yalarken çenesi zıplıyor.

Adam kadının yüzünü sikine bir santim daha yaklaştırıyor. "Bana ne kadar olduğunu göster."

Onun sert emri karşısında meme uçlarım sütyenime çarpıyor. Kadının ellerinden biri bacaklarının arasına daldığında, içimde tamamen uygunsuz bir sıcaklık oluşuyor.

"Ben söyleyene kadar kendine dokunamazsın. O ıslak küçük amcığını parmaklamadan önce o kıcını kıpkırmızı yapacağım."

Sanki beni bir şekilde tehdit ediyormuş gibi kalçalarımı sıkıyorum. Bana emrediyor. Bana hükmediyor.

Keşke öyle olsaydı.

"Ellerini bacaklarımın üzerinde istiyorum. Yüzünü sikeceğim.

Bu dudakların sahibinin kim olduğunu hatırlatırım."

Odada sessiz bir inilti yankılanıyor ve bunun benden değil ondan geldiğine yüzde doksan dokuz eminim. Tamam, yüzde doksan eminim.

Kıpırdanıyorum, göğsüm daha hızlı yükselip alçalıyor, avuçlarını adamın kaslı kalçalarına dayıyor ve adam sikini santim santim ağzına sokuyor.

Aman Tanrım. İzleyemiyorum. İzlememeliyim. Ben izlemeyi seven küçük, pis bir şey değilim. Değilim. Gerçekten değilim. Değilim.

Ama ben pis bir yalancıyım, çünkü kendimi azarlamak için kullandığım kelimelerin hiçbirini bakışlarımı şimdiye kadar gördüğüm en erotik sahneden ayırmama neden olmuyor.

Kavrayışını değiştiriyor, bir eliyle çenesini kavlıyor ve başını istediği açığa doğru eğiyor, içeride daha da derinleşiyor, kaya gibi sert şaftının daha fazlası her itişte kayboluyor.

Hırıltısı odada yankılanıyor ve ben onu bacaklarımın arasındaki ıslak sıcaklıkta bir kalp atışı gibi hissedebiliyorum.

"Bunu hissediyor musun? Daha fazlasını mı istiyorsun?"

Daha fazlası için ağlamaklı, boğuk çığlığı, nefesim sığlaştıkça başka bir titreme turunu serbest bırakıyor. Dudaklarımın arasından geçip boğazımdan aşağı kayan bir sık hayal ettiğimde iç kaslarım kasılıyor. Öğürme refleksim bu çok gerçek ve yoğun his karşısında titriyor.

Bu ben olabilirim.

Parmak uçları onun bacaklarının etrafında kıvrılıyor ve benimkiler de aynısını yapıyor, ama pürüzsüz bir ten yerine benimkiler eteğimin kumaşını sıyrıyor. İki ince katman. Yaklaşık 2,5 saniye içinde boşalmamı engelleyen tek şey bu.

Parmaklarım geriliyor, hareket etmek için kaşınıyormuş gibi geriliyor.

Bunu aklından bile geçirme, Temperance. Sakın düşünmeye kalkma.

Ama sonra hareketlerini yavaşlatıyor ve sikini dudaklarının arasından çekiyor. Bir elini etrafına sarıp okşarken loş ışıkta parlıyor. Adamın tembel hareketlerine odaklanan kadının ihtiyacı vücudundaki her gergin kasta görülebiliyor.

"O güzel ağzına girmeyeceğim. Bu gece olmaz. Bu gece, benimle alay ettiğin o kıcı alacağım. Amını ve daracık deliğini görebilmek için seni egeceğim. Sonunda kendimi içine gömmeden önce onu kırmızıya çevirmeyi düşündüğümde çok sertleşiyorum."

Oh, Tanrı aşkına. Bu adil bile değil.

Ağzıma dolan tükürüğü yutuyorum ve bir masanın kenarına çarpına kadar geri çekiliyorum. Topuklarım sallanıyor ve kendimi sabitlemek için bir elimi uzatıyorum.

Daha fazlasını yapma isteğimi bastırmak için bacak bacak üstüne atıp ileri geri kayıyorum. *Buraya iş için geldim. Zevk için değil.* Ama

Hatırlatma kısa sürüyor, tekrar konuşur konuşmaz beynimden kayboluyor.

"Bana kışını almamı istediğini söyle. Sahiplenmemi. Benim olsun ki kime ait olduğunu asla unutma."

Kadının ağzı açık kalıyor ve dili köşeyi ıslatmak için dışarı fırlıyor. "Evet, efendim."

Adam uzanır ve bir elini uzatır. "Ayağa kalk."

Kadın parmaklarını onunkilere geçirip zarif bir şekilde ayağa kalkıyor. Sonra onu döndürüp yatağın ucuna doğru eğerken hareketleri sertleşiyor.

Kalçalarını birbirine sıkıştırırken kalbim güm güm atıyor ve adam tangasının kasıklarını kenara çekerek amını ve götünü ortaya çıkarıyor.

Müstehcen ama başka tarafa bakamıyorum.

Adam bir emir daha verirken tırnaklarım eteğimin üzerinden bacağıma batıyor.

"Bacaklarını aç."

Sesinin tavizsiz tonu bedenimde sekiyor ve bir yanım, bacaklarını birkaç santim daha açarak daha da uygunsuz bir görüntü yaratan kadın gibi itaat etmek istiyor.

Bacakları arasındaki sıcaklık bir milyon derece gibi geliyor ve birden keşke bu hafta çamaşır yıkasaydım diyorum, çünkü o zaman iç çamaşırı giyiyor olacaktım. Bunun yerine, ıslaklık toplanıyor ve iç uyluklarımdan aşağı damlamakla tehdit ediyor.

İçimde kirli, utanç verici bir his kıvrılıyor ve bacaklarımı daha da sıkarak kıvrıyorum ama bu vücudumun verdiği tepkiyi değiştirmiyor. Özellikle de avucunu bacaklarının arasına bir şaplaqla vurduğunda. Kalçaları sarsılıyor ve dudaklarının arasından bir inilti dökülüyor.

Aman Tanrım. Amına şaplaqla atmıştı.

Keskin nefesimi susturmak için bir elimle ağzımı kapatıyorum ve dişlerim derime batıyor.

Bir parmağını içeri sokup çıkarıyor ve sonra tekrar içeri sokuyor. "Bu benim. Bunu başkasına gösterirsen seni bağlar ve o kadar çok kez uçurumun kenarına sürüklerim ki boşalmaya izin vermeden önce sayıklamaya başlarsın. Söz veriyorum."

Adam kızın vücudundan kurtulur ve kıkına sert bir şaplak indirir. Adamın el izi kızın teninde kızarıırken kız ılık atıyor ve adam elini sıkıca kavradığında kızın ağzından çıkan ses bir iniltiye dönüşüyor.

"Lütfen."

"Yalvarmanı duymayı sevdiğimi biliyorsun." Onu serbest bırakır ve bir darbe daha indirir. "Ama ya terbiyeni takınırsın ya da hiçbir şey alamazsın."

"Lütfen, efendim!"

Feryadı beni sarıyor, az önce soktuğı yanağı mı okşuyor. Masa kıkımı ısıyor ama aynı şey olmadığını biliyorum.

Bunun nasıl bir his olduğunu bilmek istiyorum.

Gerçek, zihnimde bir kasırğa gibi esiyor. Durdurulamaz. Utanmaz. İnanılmaz.

Kendiliğinden orgazm olmak mümkün mü? Buradan çıkmam lazım. Ama parmaklarım sanki beni yerde tutan tek şeymiş gibi tahtanın keskin kenarına dolanıyor.

"Yalvar bana."

Meme uçlarım elmastan daha sert, yalvarmasını bekliyorum.

Lütfen. Görmek istiyorum-

Öyle yapıyor.

Aman Tanrım, cehenneme gideceğim.

Bir eliyle sikini, diğer eliyle de kızın kıkını kavırıyor ve başını kızın girişiyle aynı hizaya getiriyor. "Önce amcık. Henüz benim için hazır değilsin."

Nefes alışımın hızı hiperventilasyona yaklaşıyor.

Bir şeyler yapmam lazım. Yapmak zorundayım-

Adam sikini onun içine gömerken ve ılığı kulaklarımı doldururken mantıklı düşünme kapasitem beynimden sökülüp atılıyor. Tekrar tekrar içine giriyor ve ondan nefret ediyorum. Boğazından coşku iniltileri koparan mükemmel sertlikteki itişlerinden nefret ediyorum ve sahip olduğum tek şey bacaklarımın arasındaki sıkıcı boşluk.

Bunu istiyorum. Buna ihtiyacım var. Böyle bir şey hissetmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Aslında, hiç böyle bir şey hissetmemiştim. Zevkin bu karanlık sınırı sadece okuduğum bir şey.

Arzu edilen. Hayalini kurduğı.

İnlemeleri ve ağlamaları yoğunlaşıyor ve adam onu övüyor. Gözlerimi kapatıyorum, sözlerinin üzerimden akıp gitmesine izin veriyorum ve bana fısıldıyormuş gibi yapıyorum.

Parmaklarım eteğimin kenarına doğru gidiyor ve onu santim santim yukarı çekiyorum. *Daha fazlasına ihtiyacım var. Sadece biraz-*

"Yaramaz sekreterim mesai saatleri içinde kendine dokunmaması gerektiğini bilmeli."

Derin, hırıltılı kelimeler gölgelerin arasından çıkıp tenimi okşuyor ve tüylerimi diken diken ediyor.

Şok hareketlerimi donduruyor, parmak uçlarım eteğimin kumaşına kilitleniyor, bir sandalye gıcırıyor ve bedensiz ses loş ışık havuzuna adım atan uzun boylu, geniş omuzlu bir adam şeklini alıyor. Siyah deri bir maske yüzünün üst yarısını gizliyor, ama delici mavi gözleri beş alarmlı bir ateşten daha sıcak yanıyor. Dokundukları her yerde tenimi yakıyorlar.

"Kendi adınıza söyleyecek bir şeyiniz var mı Bayan Smith?" Yontulmuş dudakları mükemmel -bana yanlış isimle hitap etmeleri dışında.

"Umm, uhh ..." Bu çılgınca durum için geçerli olabilecek sözcükleri bulmaya çalışırken kekeleyorum. "Özür dilerim, sanırım yanlış-"

Gözleri kısılıyor, ama sıcaklığı kaybolmuyor. "Ofisimde kimse benimle tartışamaz. İkinci ıska, Bayan Smith."

"Ama ben buraya-" Hatasını açıklamak için bir girişimde daha bulunuyorum ama başını eğerek sözümü kesiyor.

"Ne istersem." Bana doğru bir adım daha atarken her kelimeyi vurguluyor. "Ve bu gece istediğim şey *sensin*."

Takım elbise ceketini omzundan çıkarıp bir kolundan aşağı indirdikten sonra aynı hareketi diğer koluyla tekrarlarken dişlerim alt dudağıma saplanıyor. Hareketleri, geniş omuzlara, kalın pazulara ve dar bir bele mükemmel bir şekilde uyarlanmış berrak beyaz bir gömleği ortaya çıkarıyor.

Vay canına. Takım elbiseli bir seks.

"Eğer on saniye içinde hâlâ bu ofiste olursan, bunu *Evet efendim, hazırım.*"

Geri sayıma başladığında bir kapıya bir de ona bakıyorum.

"On . . ."

CHAPTER 2

TEMPERANCE

I Hala donmuş durumdayım. Mantıklı beynim kapıya koşmamı, çekip açmamı ve hala yapabiliyorken kaçmamı söylüyor. Ama benim diğer tarafım, bir şey arayan tarafım

Bayan Smith de dahil olmak üzere bu gece istediği herkes olabileceğimi söylüyor.

Olmak zorunda olmadığım tek kişi, yıllarca yarattığım Temperance Ransom'ın son derece sıkıcı versiyonu.

"Dokuz."

Bir kol düğmesini çözüp beyaz gömleğinin manşetini geriye katlayarak renkli mürekkeple kaplı kaslı ön kolunu ortaya çıkarırken geri sayımı devam ediyor.

Yüce Tanrım. Takım elbisenin altında dövme mi? Bu nasıl adil olabilir ki? "Sekiz."

Hesaplı hareketini tekrarlayıp daha fazla bronzlaşmış ve dövmeli teni ortaya çıkarırken kalçalarım istemsizce sıkılıyor.

Bu güzel adam yaramaz sekreterini terbiye etmeye hazırlanıyor. Bir sahnede. Bir seks kulübünde.

Hatasını açıklamalıyım. Gerçekten, açıklamalıyım ... ama çarpan nabzım, en azından o süslü kıyafetlerin altında başka neler sakladığını görmem gerektiğini savunuyor.

"Yedi." Kravatına uzanıyor, düğümünü gevşettikten sonra çekip çıkarıyor. "Altı. Zamanınız tükeniyor *Bayan Smith.*"

İsmindeki ekstra vurgu bir meydan okuma ya da test gibi görünüyor. *Belki de bir meydan okuma?*

O olmadığımı biliyor mu? Maske takmadığım için yüzümü görebiliyor. Bayan Smith'i daha önce hiç görmediyse ve bu yabancılar arasında önceden ayarlanmış bir cinsel karşılaşma değilse çok açık olmalı. Bu durumda ...

"Beş."

Ağzım artık Sahra Çölü değil. Hayır, şu anda gömleğinin üst düğmelerini açıp mükemmel bir şekilde yontulmuş göğsünü ve bir başka lezzetli sanat eserini ortaya çıkarırken yüz yıllık bir sel yaşıyor. Mükemmel bir çelişki. Her düğmeyle, düz bağcıklı iş adamı cephesi, beni yutmasını istediğim bir adamı ortaya çıkarmak için düşüyor.

Gözlerinde parlayan ısıya bakılırsa, bu işi çok iyi yapacak bir adam.

"Dört."

Buna ihtiyacım var. İri elleri düğmeleri gölgede bırakıyor ama ben çılgık çılgına serbest kalana kadar beni kolayca idare edebilir.

"Üç."

Sonra kar beyazı gömleğinin yanlarını ayırıyor ve her iki yanında kaburgalarından kalçalarına kadar uzanan dövmelerle çevrili karın kaslarını ortaya çıkarıyor. Gerçek hayatta var olabileceğini bilmediğim bir vücudun çerçevesi gibi.

Bu adil bile değil. Bakışlarım, keskin kesimli V'ye ve takım elbise pantolonunun içinde kaybolan dövmeye ulaştığında durma noktasına geliyor. Salyalarımı durdurmak için dudağımı ısırıyorum. Burada verilecek bir karar yok. Bu kesin bir sonuç. O kapıdan çıkmayacağım.

"İki."

Seçimimi onun bedenine ve bana doğru bir adım atarken bedeninin nasıl lezzetli bir şekilde dalgalandığına dayandırmak sıg bir davranış mı? Hayır. Bu *ilkel*. Onu istiyorum. Benim onun adını bilmemem, onun da benimkini bilmemesi ve bu geceden sonra birbirimizi bir daha asla görmeyecek olmamız umurumda değil.

Buna ihtiyacım var.

"Bir." Yemyeşil ağzının köşesi bir tarafa doğru çekiliyor ve meme uçlarım ve klitorisim tepki olarak titreşiyor. "Tanrı yardımcın olsun, çünkü artık *benimsin*."

Bir panter gibi hareket ediyor, hızlı ve etkili, bir elini her iki bileğimin etrafına sarmak için uzanırken, onları önümde yakaladı.

Beni masadan çekip yüzüme doğru döndürürken dudaklarımın arasından bir gıcırtı çıkıyor. Beni serbest bırakıyor ama bir eliyle belime bastırarak göğüs uçlarım tahtaya sertçe bastırıyor.

"Üçüncü vuruşun ne olduğunu biliyor musunuz Bayan Smith?"

"Hayır," diye fısıldıyorum. *Lütfen bana onun hepsini almamı sağlayacağını söyle.*

"Maskenizi takmadınız. Sana kuralları hatırlatmak için bu şeftali kışına daha kaç kez şaplak atmam gerekecek?"

Cevap vermek için ağzım açık kalıyor ama yanıt veremiyorum.

"Bana cevap vermediğin her saniye için cezana ceza ekliyorsun."

Zihnim koşturuyor. Ne kadar? Yalan mı söyleyeyim?

Doğruyu mu söyleyeyim? "Üç," diyorum, sesim soluk soluğa.

"Üç. Artı tereddütün. Artı kışının daha fazlasını talep ettiği gerçeği ... Ben on diyorum."

"Ama-"

"Devam edin. Benimle tartış. Sonucu hoşuna gidebilir." Tehditleri, o karanlık ve şehvetli sesle söylendiğinde bir vaat gibi geliyor.

Diğer odadan gelen bir çığlık dikkatimizi çekiyor ve ne olduğunu görmek için başımı yana çeviriyorum. Kendime engel olamıyorum.

"Onun kışını beceriyor ve o da buna bayılıyor."

Tüylerim diken diken oluyor ama aniden pencerenin camı buz tutuyor ve diğer odada olanları engelliyor.

"Ne-" Omzumun üzerinden bakıyorum, bir tür açıklama arıyorum.

Yabancı, camın opaklığını kontrol etmesi gereken küçük bir kumanda tutuyor. "Sanırım yeterince gördün. Şimdi sıra sende."

"Ama-"

Bundan sonra söylemeyi planladığım her şey, avucunun kışımın kıvrımına inişinin keskin acısıyla kesildi. Eli geri çekildiğinde ısı yayılıyor ve diğer tarafa temas etmeden önce soğuk hava vınıyor.

Vay anasını. Karıncalanma boyunca kıvrılan lezzetli bir zevk şeridiyle yanıyor. Saymamı beklemiyor, belki de bu tür şeyler için protokol böyle değildir. Okuduğum kitaplar dışında protokolü bildiğimden değil.

Bir tane daha için hazırlanıyorum ama onun yerine yanaklarımı ellerinin arasına alıp yoğuruyor ve hissi yoğunlaştırıyor.

"Sikeyim. Kıçın bunun için yaratılmış."

Sırtımı eğip ona doğru kalkmamak için her şeyimi veriyorum, daha fazla temas arıyorum.

Bundan bu kadar hoşlanmamalıydım. Daha fazlasını istememeliyim. Çılgılık atarak kaçmalıyım.

Ama yapmalıyım ve yapmamalıyımları siktir et. Şimdi *yaşama* zamanı. Çok uzun zamandır yapmadığım bir şey.

"Şimdiden bitti mi?" Dudaklarımdan çıkan gırtlaktan gelen sesi tanıyamıyorum. Sesim yıllardır olmadığı kadar cesur ve kendinden emin çıkıyor.

Tekrar darbeler yağdırmak yerine bir an için dokunuşunu durduruyor. "Yanlış yönlendirilmiş sekreter. Neler yapabileceğimi bir bilsen ..."

Başparmağıyla kalçamın kıvrımını okşarken sözleri kesiliyor. Art arda dört darbe daha indiriyor, her biri dokunulmamış bölgelere iniyor ve lezzetli yanığı tüm kıçıma yayıyor.

Masaya karşı kıvranıyorum, ne kadar iyi acıttığının tadını çıkarıyorum.

Kafamın içinde kalan vuruşları saymadan önce tekrar noktalara masaj yapıyor. *Dört. Üç. İki. Bir.*

Şok edici bir şekilde, bitmelerine hazır değilim ve kalçalarım diğer çifti izlediğimden daha sıkı bir şekilde birbirine kenetleniyor.

Aman Tanrım. Ya biri bizi izliyorsa?

Masadan kalkmaya çalışıyorum ama kalçamdaki güçlü tutuşu beni yerimde sabitliyor.

"Eğer dayanamıyorsan-"

"Bizi kim izliyor?" Soru keskin bir şekilde ortaya çıkıyor ve ifadesinin geri kalanını kesip atıyor.

Kalçamı sıkıca kavriyor. "Kimse bizi izlemiyor."

Ona inanmak için hiçbir nedenim olmamalı. Ama yine de inanıyorum.

Öne doğru eğilip ağır göğsünü sırtıma yasladığında sert vücudunun sıcaklığı kıyafetlerime işliyor.

"Ama bence öyle olsalar hoşuna giderdi." Sesi gümbürtüye dönüşüyor ve tüm bedenim geriliyor.

"Hayır." Cevabım kararsızca geliyor.

Nefesinin sıcaklığı kulağımın üzerinde geziniyor. "Bundan emin misin?" Serbest eli tenimin üzerinde geziniyor, bu kez tehlikeli bir şekilde kalçalarımın birleştiği yere ve uyarılmamın alev alev yanan sıcaklığına yaklaşıyor. "Şu anda bir yabancının sana dokunurken beni izlemesini istemez miydin? Benim yerimde olmayı dilediklerini bilmek? Bu lanet ayrıcalığa sahip olmayı dilemek ama şanslarının olmadığını bilmek çünkü bu gece sana dokunan tek elin benimki olduğunu bilmek?"

Sözleri kulağımın kabuğunu okşuyor ama çizdiği imgeler karşısında açıkta kalan tenimin her santiminde tüylerim diken diken oluyor.

"Sen bir yabancısın."

Parmak ucunu am dudaklarımın ıslanmış dikişinde gezdiriyor. "Vücudunun benim kim olduğumu çok da umursadığını sanmıyorum. Neden kaldın? Kaçabilirdin. Yanlış zamanda yanlış yerde olduğunu ve bu sahnenin sana göre olmadığını fark ettiğin anda kaçabilirdin. Ama istediğin için kaldın. Bunu inkâr etmeye çalış."

Midem bulanıyor ve bir kez daha ayağa kalkmaya çalışıyorum ama bana izin vermiyor. "BEN-BEN ..." Sözümü yarıda kesiyorum çünkü bunun için hiçbir mazeretim yok.

Eli hala duruyor. "Bunu inkâr edemezsin. Bu şık ve düzgün takım elbisenin içinde bir yerlerde, özgür kalmak için can atan kötü, pis bir şey var."

Ne kadar haklı olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Zincirlerimi sıkı tuttum, gençlik yıllarımdan kalma vahşiliği kilitledim, hepsi de geçmişimin kalıbından kurtulma çabasıydı.

"Gitmeliyim."

Nefesi yine kulağımda geziniyor ve tüylerimi diken diken ediyor. "Belki de gitmelisin, ama gitmeyeceksin."

Bir parmağı bedenime giriyor ve iniltim sessiz odayı dolduruyor.

"Bu doğru prenses. Bu gece benimsin ve sana çok iyi bakacağım."

Ben yalvarana kadar kendinden emin vuruşlarla beni parmaklarken, gitme düşüncelerim silinip gidiyor.

"Lütfen. Daha fazla. Daha fazlasına ihtiyacım var."

Homurdanarak ikinci parmağını içeri itiyor. İki parmağı birbirine zar zor sığıyor ve gerginliği hissetmek için geri bastırıyorum.

Benden başka biri bana dokunmayalı çok ama çok uzun zaman olmuştu.

Sızlanıyorum ve inliyorum, edep konusundaki demir tutuşumu kaybediyorum. Bu gece değil. Bu gece, yıllardır kendimi mahrum bıraktığım şeyi elde etmekle ilgili.

"Sikine ihtiyacım var. Şimdi. Lütfen-"

Parmaklarını serbest bıraktı ve kalçalarımın arasına bir tokat indirerek çığlık attıran bir orgazm başlattı.

Amıma şaplak attı.

Kıvraniyorum, hareket etmeye çalışıyorum ama bir elini saçlarıma gömüp beni sabitliyor. Belki de böylesi daha iyi, çünkü bir sonraki içgüdüm dönüp önünde dizlerimin üzerine çökmek ve onun geri kalanıyla birlikte kalın bir horoz olduğunu umduğum şeyi bulmak.

"Sikimi mi istiyorsun? Bununla başa çıkabileceğini düşünüyor musun?"

"Evet!" Cevabı bağıriyorum ve o da elini bırakıyor. Birkaç saniye sonra folyonun kırıltısını duyuyorum.

"Bu küçük dar amcığa sığmayabilir. Doldurulmayı kaldırabilir misin sence?"

Bacaklarımın arasından nem akıyor.

"Büyük vaatler-" Alay etmeye başlıyorum, ama kalın ve sert bir şey sırlıklam girişime doğru dürtüyor.

"Prenses, her şeyim büyük." Kendini beğenmiş tavrı ters tepmeli ama içeri doğru iterken bunun kibirden değil, özgüvenden kaynaklandığını anlıyorum.

Kendini *kocaman* hissediyor.

Parmakları saçlarımin etrafına dolanıyor, taşaklarına kadar kaygan kanalımı itmeye devam ederken boynumun dibinde yumrukluyor.

"Senin için yeterince

büyük mü?" "Oh

Tanrım."

"O dualara tutun. Biraz sertleşecek."

Eğer mantıklı ve akli başında biri olsaydım, *sert* kelimesi beni çıldırtırdı ama öyle değil. Uzanıp masanın kenarını kavradım.

"Bunu kaldırabilirim." Ses tonum tam bir meydan okuma, bugün olduğum profesyonel kadından çok gençliğimin asi gençliğine uygun.

Yine de doğru cevap bu olmalı, çünkü arkamdaki canavarı serbest bırakıyor. Yabancımla, önce derin sonra sıkı vuruşlardan oluşan ölçülü bir ritimle içime girmeden önce geri çekiliyor. Vücudumu aydınlatan noktalara acımasızca vuruyor. *Adamın yetenekleri var.*

Parmaklarım masanın kenarına kenetlenirken aklıma gelen son tutarlı düşünce bu. Başım bir o yana bir bu yana savrulmak için yalvarıyor ama eli beni olduğum yerde sabitliyor.

Beni alıyor. Bana sahip oluyor. Bana hükmediyor. Bana verdiği siki kabul etmekten başka seçenek bırakmıyor.

Ve ben buna bayılıyorum.

Başka bir orgazm oluşuyor ve tutuşumu parçalamakla tehdit ediyor ve modelini değiştirdiğinde vücudum yeni bir kaos seviyesine atılıyor.

İtiş üstüne itiş, dudaklarımdan dökülen geveze kelimeleri bile anlayamıyorum.

Boşalmayı durduramıyorum. Bunlar kat kat değil. . sürekli ve ben kıvranan, inleyen bir bedenim, *durma* dışında tutarlı bir düşüncem yok.

Durmuyor. Kontrolüm tutuşumla birlikte paramparça oluyor.

Kafamdan akan kan beni sağır ediyor, ama yavaş ve sıkı bir şekilde itmeden hemen önceki coşku kükremesini kaçırarak kadar değil.

"Siktir!" Saçlarımı bırakıp iki kalçamı da kavlıyor ve sonunda sakinleşirken onları sertçe kendine doğru çekiyor.

Uzun anlar boyunca kalbimin patlamasını bekliyorum çünkü bu atışı kaldıramıyor ama sonunda yavaşlıyor.

Bu hazırlıklı olmadığım bir an. Ne söyleyeceğimi bilmiyorum. Ne yapacağımı. Ne düşüneceğimi. Özenle planlanmış hayatımdaki bu sapmayı nasıl haklı çıkaracağımı.

Ne halt ettim ben?

O uzaklaşırken anın yoğunluğu kırılıyor, aletinin kalın uzunluğu bedenimden çekiliyor. Eteğimi indirip masadan kalkmadan önce iki uzun saniye bekliyorum. *Buradan çıkmak zorundayım.*

Omzumun üzerinden hızlıca baktığımda, fark etmediğim bir kapıya doğru yürürken arkasının dönük olduğunu görüyorum. Mantıklı düşüncelerim bir an için raydan çıkıyor ve bakışlarım onun mükemmel kıcının esnekliğine kilitleniyor. *Tanrım, bu nasıl adil olabilir?*

Önemli değil. *Gitmek zorundaydım. Bu asla olmamalıydı.*

Gözlerimi onun kıcından ayırıyorum, çantamı alıyorum, ayakkabılarımı giyiyorum ve yalınayak kapıya doğru koşuyorum. Ben kapıyı çekip açana kadar kaçtığımı fark etmedi.

"Bu da ne-" Kapıyı arkamdan çarparak kapatıp merdivenlere doğru koşmaya başladığımda derin sesi kesildi.

Koş. Acele et. Acele et.

Basamaklarda tökezliyorum, neredeyse baş aşağı yuvarlanacaktım ama korkuluklara tutunup devam ediyorum. Bir üst kattaki adam benim panikle çıkışıma bakıyor ama kan kulaklarımda o kadar yüksek sesle çarpıyor ki ne dediğini duyamıyorum.

Durdurulması gereken bir davetsiz misafirmişim gibi bir tür acil durum sireni çalmasını bekliyor muyum bilmiyorum ama hiçbir şey çalmıyor. Bileğimi kırmadan ön kapıya ulaşıyorum.

"Anahtarlar. Anahtarlarıma ihtiyacım var. Ve arabamın. Hemen. Acele et. Bu acil bir durum."

Adam bir sarsıntıyla doğrulur ve kapıyı açıp yakasına takılı mikrofona bir talimat vermeden önce başını sallar.

Ayaklarımı topuklu ayakkabılarımdan içine sokuyorum, sonra kıvrımlı araba yoluna çıkan son basamakları tökezleyerek iniyorum, omzumun üzerinden bir bakış atıyorum.

Beni kovalayacak mı?

Kovalamasını istiyor muyum?

Aceleyle vale standına doğru ilerlerken bu son soruya cevap vermeyi kendime yediremiyorum.

Omzumun üzerinden kontrol etmeye devam ediyorum, kapının her an açılmasını bekliyorum, ama açılmıyor. Bronco'm gümbür gümbür

ve vale dışarı atlıyor.

İçeri girmek için acele ederken neredeyse ona çarpacaktım.
Titreyerek kapıyı suratına kapattım ve yere çarptım.

Ne yaptım ben böyle?

CHAPTER 3

TEMPERANCE

T Bu soru eve dönerken yol boyunca aklımdan çıkmıyor, sokakta bir yer bulduğumda hala kafamda yankılanıyor. Fransız Mahallesi'ne gidip Bronco'yu park ediyorum. Beni ikinci kattaki küçük dairemin dışındaki avluya bağlanan geçitten ayıran eski demir kapıya doğru yürürken kafam karışıyor.

Topuklarım tuğlaya vurdukça onun mükemmel vücudu ve dövmeleri zihnimde canlanıyor. Kalbim hala düzensiz atışlarla çarpıyor ve hayatınızın en iyi seksinden sonra kalıcı kalp çarpıntılarına sahip olmanın mümkün olup olmadığını merak ediyorum.

Düşüncemi bastırmadan önce, *ödenecek küçük bir bedel* diye düşünüyorum.

Ama onu hâlâ bacaklarımın arasında hissettiğim gerçeğini görmezden gelemem.

Bunu neden yaptım? Neden kaçmadım? Bana büyü yapıp beni sikiyle hipnotize etmedi ya.

Bu biraz sonraya kadar gerçekleşmedi. Avluya ulaştığımda dudaklarımdan yarı inilti, yarı kıkırtı dökülüyor.

"Sen misin, Temperance?"

Bakışlarım, sadece ağaçlardan sarkan Çin fenerleri ve peri ışıkları ile su sıçratma havuzundan gelen sulu mavi ışık tarafından kesintiye uğrayan karanlığı araştırıyor ve siyah ipek bir kimononun arkasına işlenmiş kırmızı ejderhaya, kabarık beyaz bir saçın tepesine düşene kadar.

Kahretsin. Ev sahibem.

"Rahatsız ettiğim için çok özür dilerim, Harriet. Ben sadece-"

Etrafında dönüyor, ilerlemiş yaşına rağmen çevik. "Oh, kızım, seks saçın var. En azından bu ikimizden biri yapar."

Utanç içinde gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Ben ... uh ... var-"

"Gerçek bir erkek tarafından doğru şekilde yapıldığını söyleyebilirim. Tam zamanında, kızım. Senin hep çalışıp hiç oynamadığını düşünmeye başlamıştım. Neredeyse buralarda biraz eğlence için yeni bir kiracı bulmam gerekecek diye düşünüyordum."

Ayağında kabarık pembe marabou terlikleriyle bana doğru sürünürken iki kez göz kırpıyorum. "Çok çalışıyorum diye beni evden mi atacaktınız?"

Ev sahibemin biraz çatlak olduğunu biliyordum ama düpedüz deli olduğunu fark etmemiştim.

"Bu son çare olacaktı. Önce sana bir erkek striptizci gönderecektim. Kızım, hayatında biraz eğlenceye ihtiyacın var ve sen burayla iş arasında gidip gelmekten başka bir şey yapmıyorsun. Çok sıkıcı."

Ne demek istediği nihayet kafama dank ediyor ama bir yanımda hâlâ şokta. "Sıkıcı mıyım?"

"Tabii ki sıkıcısın. Yemin ederim, sen de öyle kalmak için elinden geleni yapıyorsun. Ama bu gece değil. Bu gece gerçek bir erkek tarafından sikilmiş gibi görünüyorsun." Açık verandadaki masaya oturuyor ve bir şişe şaraba uzanıyor. "İşte bir bardak. Şimdi otur ve kiranın bir bölümünü sulu detayları dökerek düşün."

Şaşkınlıkla aramızdaki mesafeyi kapatıp masaya oturuyorum. "Bir şey yok. Yemin ederim."

"Kızım, resmen çarpık bacakla yürüyorsun. Bu bloğun etrafından defalarca geçtim. Beni şaşırtmayacaksın."

Şarap bardağına uzandım ve uzun bir yudum aldım. *Tanrım, buna ihtiyacım vardı.*

"Bu gece yaptığım şeyi itiraf etmemeliydim bile."

Harriet'in yaşlı gözleri sırtırken neredeyse ışıltıyor. "*En iyi hikâyeler bunlardır. Şimdi gel, bunu mezara götüreceğim.*"

Gözlerimi sıkarak kapatıyorum. "Sanırım yanlışlıkla bir seks kulübüne gittim."

Harriet'in şarap kadehi masanın metaline çarpıyor. "Bunun iyi olacağını biliyordum. Nasıl *yanlışlıkla* bir seks kulübüne gidersin?"

Ona ofise gelen notu, randevuya yetişmek için acele edişimi, viski satmak için orada olduğumu varsayışımı anlatıyorum ... ve odadan kaçışımla ilgili bölümle bitiriyorum.

Harriet çocuksu bir heyecanla alkışlıyor. "Senin için hâlâ umut var, Temperance. Ne zaman dönüyorsun?"

Tepkisi karşısında şaşkına döndüm. Yargılamasını beklemiyordum ama beni destekleyeceğini de düşünmemiştim.

"Asla. Yapamam. Bu ben değilim. Ben ... değilim."

"İlginç mi? Cinsel açıdan maceracı? Gerçek bir erkek tarafından düzenli olarak hırpalanmaya hazır mısın?"

"Adını bile bilmiyorum!"

Harriet endişemi geçiştirdi. "Adını bilmediğim her erkek için beş sentim olsaydı, şu an olduğumdan daha zengin olurum. Hayatı bu kadar ciddiye alamazsın. Buradan asla canlı çıkamazsın. Şimdi yukarı çık, bu şarap şişesinin kalanını al ve tüm yapılması ve yapılmaması gerekenleri unutacak kadar çakırkeyif ol. Eğer bu adamı bulmak için birilerini takip etmemi istersen, bana haber ver. *Bağlantılarım* var."

On yıllardır New Orleans'ta yaşayan yaşlı bir sanatçı olan Harriet'in ne tür bağlantıları olabileceğini hayal bile edemiyorum, ama ondan hiçbir şey beklemezdim.

Bana İngiltere Kraliçesi'yle kanka olduğunu söylese o kadar da şaşırmazdım.

Ona bir bardak daha doldurmak niyetiyle şişeye uzandım ama beni durdurdu.

"Merak etme, ikinci bir tane daha var. Git ve iç. Daha sonra çıplak yüzmek istersen, başımın üstünde yerin var. Şafağa kadar stüdyomda olacağım."

Bir stüdyoda zaman geçirme, yoktan bir şeyler yaratma düşüncesi keskin bir kıskançlık duygusu yaratıyor içimde.

Düşünmemem gereken bir şey daha.

Artık hayatımda buna da yer yok.

Şarap şişesini boynundan tutup ona gülümsüyorum. "İyi geceler, Harriet."

"*Bonne nuit*, Temperance."

CHAPTER 4

TEMPERANCE

I Cuma gecesini düşünmeden edemiyorum, sadece her adımında onu hissedebildiğim için değil. Hayatımdaki başka hiçbir deneyim buna yaklaşamaz.

Ve kim olduğu ya da onunla nasıl iletişime geçebileceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

Bu muhtemelen iyi bir şey. Değil mi?

Pazartesi sabahı içki fabrikasına girdiğimde aklımda hâlâ o vardı. Anahtarı çevirir çevirmez, sıcaklık, nem ve kokular üzerime çöküyor. Burası tanıdık. Akli başında. Düşüncesizce ve çılgınca değil.

Kendime bir kariyer yaptım. Kendime bir isim. Bu duvarların içinde saygı görüyorum ve kimse bunu hak ettiğimi sorgulamıyor. Hayatın bana dağıttığı boktan ele rağmen hayatta kalmaya çalışan, vahşi bir bataklık kızı değilim.

Topuklarım eski beton zeminde tıkırdarken, viski tutkum olmasa da bunun benim için doğru yol olduğunu kendime hatırlatıyorum. Burada kendi dairemde geçirdiğimden daha fazla zaman geçiriyor olmam önemli değil. Bu iş, hak ettiğimi kanıtlamak için elimden geleni yaptığım bir ayrıcalık.

Kendimi kaybedip vahşi tarafımın yeniden canlanmasına izin vermek, aklıma kaçırmış olmam dışında hiçbir şeyi kanıtlamama yardımcı olmayacak. Onu kafamdan atmalıyım.

Artık kulüp yok.

Artık güzel dövmeli adam yok.

Artık yoldan çıkmak yok.

Ofisimin kapısının kolunu çeviriyorum ve masamın üzerindeki lambanın çoktan yandığını ve kalın tabanlı deri botların takvimimin üzerinde durduğunu görünce donup kalıyorum.

Bu da ne böyle? Elim otomatik olarak çantamdaki silaha uzanıyor.

"Beni vurursan, yarımı saracak olan da sen olursun."

Kardeşimin kendine özgü sesi hareketlerimi başka hiçbir şeyin yapamayacağı şekilde durduruyor.

"Burada ne halt ediyorsun? Lanet botlarını masamdan çek. Burada olamazsın."

Rafe'in içeri nasıl girdiğini hayal bile edemiyorum. Patronumun kocası burayı Fort Knox'tan daha sıkı kilitlemiş. Ya da belki Londra Kulesi'nden. Ne de olsa Keira onun baş tacı.

Rafe'in botları oldukları yerde kalırlar. "Küçük kız kardeşime aklını kaçırp kaçırmadığını sormaya gelemes miyim? Çünkü Haven'da olman için aklıma gelen tek sebep bu."

"Haven mı?" Bu kelime sanki yabancı bir kelimemiş gibi dilimden dökülüyor.

Çizmelerini masamdan kaydırıyor, takvimimde çamur izleri bırakıyor ve onu tokatlamak için kaşınıyorum.

Gittiğim her yerde bir pislik bırakmamak için çok çalıştım ama Rafe farklı bir hikâye. Asla bir bataklık çocuğu olmaktan başka bir şey olamayacak ve bunda yanlış bir şey görmüyor. Hatta bununla gurur duyuyor.

"Bilmiyormuş gibi davranma, kızım."

Saatime bakıyorum. "Numara yapacak vaktim yok. Bir saat sonra patronumla toplantım var ve buna hazırlanmak için iki saatlik işim var."

"O zaman belki de bu hafta sonu seks kulübünde vakit geçirmek yerine çalışmalıydın."

Sistemimde şok etkisi yaratırken ağzım bir karış açık kalıyor. "Beni izlettiriyor musun?"

Omuz silkiyor. "Sana bakıcılık yapacak vaktim yok Tempe, görünüşe göre ne kadar ihtiyacın olursa olsun."

"Sana kim söyledi?"

Rafe bana bakıyor. "Fark etmez. Önemli olan senin aklını kaçırp kaçırmadığın. Ne kadar yüksek ve yüce olduğunu düşündüğün umurumda değil."

Bugünlerde ne olursanız olun, ait olmadığınız bazı yerler var ve Haven da bunlardan biri. Oraya sapkınlıklarını yaşamak için giden bazı kötü orospu çocukları var ve bizim gibi insanlardan bahsetmiyorum. Sizi çiğneyip çöplerle birlikte dışarı atacak zengin ve güçlü tiplerden bahsediyorum."

Uyarısı beni çok etkiledi. "Neden bahsettiğini bilmiyorum."

"Ve bilmemelisin de. Asla. Oradan ve oraya girip çıktığını gördüğün herkesten uzak dur."

Ellerimi kalçalarımaya koyuyorum. "Peki bu yer hakkında bu kadar çok şeyi nereden biliyorsun?"

"Önemli değil, ama biliyor olmam seni daha da fazla uyarmalı."

Gözlerimi deviriyorum çünkü bu dersi onlarca kez aldım. Kardeşim kesinlikle *kötü orospu çocuğu* kategorisine giriyor. En iyi gününde bile yasaların doğru tarafında yaşamıyor. Hiç öyle oldu mu emin değilim. Patronumun kocası yasaların yanlış tarafında olsa da, onun ofisinde olmasının ideal olmamasının bir nedeni daha.

"Bu konuyu seninle konuşmayacağım. Eğer burada olmanın tek nedeni buysa, geldiğin gibi gitmekte özgürsün."

Rafe sandalyemden kalkıyor ve odanın diğer ucuna doğru yürüyor.

"Tempe, sen bu boktan daha iyisin. O insanlardan daha iyisin. Burada bir hayatın var. Uğruna kışını yırttığın saygın bir hayatın, çünkü Tanrı biliyor ya, bana çok efendilik tasladın. Her şeyi kaybetmek mi istiyorsun? O

zaman Haven'daki insanlarla ilişki kurmaya devam et."

Benimkileri yansıtan koyu kahverengi gözleriyle buluşuyorum. "Artık bana ne yapacağımı söylemene ihtiyacım yok. Kendi başıma gayet iyi idare ediyorum."

Çenesi beni boğmak istiyormuş gibi geriliyor. Bakışını tanıyorum ve görmezden geliyorum. Birkaç saniyelik uzun bir bakışmadan sonra iç geçiriyor.

"Bak, elimde kalan tek şey sensin. Küçük kardeşim için endişelenmememi bekliyorsan, o zaman sen delirmişsin demektir."

"Ben iyiyim."

Homurdanıyor. "İyi değilsin, Tempe. Uzun zamandır iyi değildin. Ama şu anda bunu düzeltecek zamanım yok. Gitmem gerek. Bir işim var. Büyük bir iş."

Rafe benimle iş hakkında hiç konuşmaz, bu yüzden özellikle burada bu konuyu açması, bunun sadece büyük bir iş olmadığı, *büyük* bir iş olduğu anlamına geliyor. Omurgamda bir ürperti oluşuyor çünkü Rafe'in işinin eve sağ salim dönmeyi garantileyecek türden bir iş olmadığını biliyorum.

"Nereye? Ne?"

Başını sağa doğru eğiyor. "Böyle şeyler sormaman gerektiğini biliyorsun."

"Ne kadar sürecektir? Ne zaman döneceksin?"

Elini uzatıp saçımın ucunu savuruyor. "Doğum gününü kaçırmayacağımı biliyorsun, yani o zamandan önce bir ara."

İçimde oluşan tedirginlik biraz azalıyor. "Emin misin?"

Elini omzuma vuruyor. "Kesinlikle eminim. Ama bana bir konuda söz vermelisin."

"Neye?"

"İçgüdülerine güven. Eğer bir şeyler ters giderse Mount'a söyle. Tereddüt etme. O ne yapacağını bilir."

Sanki biri mezarımın üzerinden geçmiş gibi omurgamdan aşağı bir ürperti yayılıyor. Belki de Rafe bana yardım için başka birine gitmemi hiç söylemediği içindir. Asla.

"Rafe . . ."

"Her şey yoluna girecek. Biz her zaman iyiyiz, değil mi?" Beni sertçe kucaklamak için kendine çekti. "Vahşi çocukluk günlerini de anımsama. Kaşınacak bir şeyin varsa bir bankacıyla ya da avukatla falan çık. Haven'dan uzak dur."

Onu sertçe sıkıyorum. "Bana ne yapacağımı söyleme. Sadece sağ salim dön."

"Hep öyle yaparım."

Beni serbest bırakıyor ve ofisimden çıkışını izliyorum, her adımında tedirginliğim artıyor.

Tanrım, onu güvende tut. Elimde kalan tek şey o.

CHAPTER 5

TEMPERANCE

"K

nock, knock." Elli sekiz dakika sonra patronumun ofisindeki ahşap kapı pervazına vurarak, bir

Sesime neşeli bir nota.

Keira, göz kamaştırıcı güzellikteki kızıl saçlı patronum, beni gördüğünde gülümsüyor. "Hey, Temperance. Ben de tam kahvaltı sipariş etmek üzereydim. Her zamankinden ister misin?"

Yemeği geri çevirmem. Belki çocukken birçok kez karnım guruldayarak yattığım için, belki de sürekli aç olduğum için. Her iki durumda da, cevabım kesin bir sonuçtur.

"Kesinlikle."

Keira'nın kırmızıya çalan dudakları bir gülümsemeye dönüşüyor ve bir an için Cuma gecesi gördüğüm maskeli kadını hatırlıyorum. *İzlediğim kadın*

...

Bunu unutup hiç olmamış gibi davranmam gerekiyor ama canlı anılar bunu neredeyse imkânsız kılıyor.

Neyse ki Keira tereddütümü fark etmiyor, çünkü her zamanki kahvaltı siparişimizi vermek için çoktan telefona sarılmış durumda.

Kucağımda not defterimle masasının önündeki misafir koltuğuna yerleşiyorum. Yedi Günahkâr'ın Perşembe akşamı yerel bir kadın sığınma evi olan Mary's House için düzenleyeceği büyük bağış kampanyasından önce gözden geçirmemiz gereken kontrol listeleri ve son ayrıntılarla dolu.

Voodoo Kings futbol takımı için düzenlediğimiz başarılı Mardi Gras partisinin ardından, Seven Sinners'ın ekstra gösteriş gerektiren yüksek profilli etkinlikler için mükemmel bir yer olduğu söylentisi yayıldı. Şimdi ise

ve zaten yoğun olan işim hayatımı tamamen ele geçirdi ve başka hiçbir şeye zaman bırakmadı.

Bu yüzden potansiyel bir müşteriyle Cuma akşamı buluşmayı sorgulamak aklıma bile gelmedi. Bu karışıklığın nasıl meydana geldiğini araştırmam gerekse de, yaptığım şeyi itiraf etmekten çok utanıyorum.

Bitti ve bitti.

Bir daha asla aklıma gelmeyecek.

Gece geç saatlerde odamın karanlığı dışında.

İşimin bu etkinlik planlama yönü tam olarak istediğim şey değildi ama Keira'ya hayır diyecek değildim. O harika bir patron ve Seven Sinners'ın COO'luğuna terfi etmek, ofis asistanı olarak işe başladığımda beklediğimden çok daha fazlası.

Keira telefonu kapattığında bana tekrar gülümsedi. "Peki, ilk olarak neyi halletmemiz gerekiyor?"

"Bağışçılar müzayede parçalarını bugün bırakmaya başlayacaklar. Sizin için de uygunsa, hepsini ofisimde tutacağım, böylece kaybolma ya da zarar görme ihtimalleri ortadan kalkacak." Kendi kendime *ekliyorum, özellikle de kardeşim bir süre daha ziyarete gelmeyeceği için.* Aynı tedirginlik hissi benim de içimi ürpertiyor ama onu itiyorum.

"İyi fikir. Onları aldıkça kaydını tut ve odanın son hazırlıkları tamamlanmış olduğunda her şeyi üst kata taşıyacağız."

"Anladım." Listemdeki bir sonraki maddeye geçiyorum. "Odile benden üçüncü kez tahmini katılımcı sayımızın doğru olduğunu teyit etmemi istedi."

Keira yüzünü buruşturdu. "Hafta sonu başkandan bir e-posta aldım, geç cevap veren bazı ağır toplar varmış ve bunlar geri çevrilemeyecek kadar büyük potansiyel bağışçılarmış."

"Tamam, yani birkaç kişi mi artırmamız gerekiyor?" "On beş ya da yirmi olsun."

Bu bilgiyi aktarırken Yedi Günahkârlar'ın baş aşçısının beni mutfaktan kasap bıçağıyla kovaladığını hayal edebiliyorum. "Öğleden sonra Odile'le bu konuyu konuşmak ister misin?"

Keira gülüyor. "Eğer ondan korkuyorsan ..."

"Ondan değil, keskin nesnelere olan yakınlığından korkuyorum." Duraksıyorum, bunun benim işim olduğunu, bu yüzden halletmem gerektiğini kendime hatırlatıyorum. "Ama bu bir sorun değil. Eminim değişikliklere uyum sağlamaktan heyecan duyacaktır."

Ardından gelen kıs kıs gülme, hemen hemen tek uygun tepki. "Doğru. Kesinlikle. Heyecanlanacaktır. Mary's House'a ekstra katılımcıların sorun olmayacağını, ancak nihai faturada bir artış göreceklerini bildireceğim."

"Tabii ki görecekler," diye mırıldanıyorum, not defterime bir not daha düşerken onlar adına girişeceğim mücadeleyi düşünüyorum.

Keira, "Ah, bir de yanınızda birini getirmek isteyip istemediğinizi sormayı tamamen unuttum," diyor. "İşle ilgili bir etkinlik olsa da getirebileceğini biliyorsun." Yüzüm hoş olmayan bir ifadeyle donmuş olmalı, çünkü gülüyor. "Ya da değil."

Dudaklarımı gülümsemeye zorluyorum ve *hayır* dışında bir cevap bulmaya çalışırken beynim *kekeliyor*. "Ben ... uh ... bu gerçekten gerekli değil."

"Seni o kadar çok çalıştırıyorum ki, eğlenmeye hiç vaktin kalmadığını düşünmeme neden olacaksın. Jeff Doon'dan ne haber? Yerel kanalda içki fabrikası turlarıyla ilgili röportajdan sonra biriyle görüşüp görüşmediğini sordu."

"Jeff Doon mu? Ticaret odasındaki adam mı?" Kim olduğunu bilmiyormuş gibi soruyorum, daha çok şaşkınlığımı atlatmak için kendime biraz zaman kazandırmak için. Keira'nın lisedeki erkek arkadaşı olduğunu düşünürsek, bana ilgi göstermesini hiç beklemezdim.

"Garip değil, söz veriyorum. Turne projesine öncülük etmeden çok etkilenmiş ve bir ara onunla bir şeyler içmek isteyip istemeyeceğini merak etmiş ama anlaşılan önce benim onayımı alma ihtiyacı hissetmiş."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum. I . . . Sanırım pek kimseyle çıkmıyorum." Bu doğru bir ifade, özellikle de Cuma gecesi olanlar kesinlikle bir randevu değildi. Ama bu patronuma söyleyebileceğim bir şey değil. "Ayrıca, Voodoo Kralları'na istedikleri etleri istediğimiz fiyattan temin etmek için verdiğim sözler yüzünden et tedarikçisinden gelen teklifleri hâlâ savuşturuyorum."

Keira buna kıkırdıyor. "Eğer onunla bir daha çıkarsan, söz veriyorum, bunun için sana tehlike tazminatı vereceğim. Bu görev çağrısının ötesinde bir şey."

"Onu bu kadar uzun süre bahanelerle oyaladım ama nedense bu onun cesaretini yeterince kırmadı."

Keira'nın başı sola doğru eğilir. "Bilge Magnolia Maison'un bilgece sözleriyle, son zamanlarda aynaya baktın mı kızım? Çünkü çok seksisin."

Boğuk bir kahkaha atıyorum. "Sanırım kendinden bahsediyorsun."

Omuz silkiyor. "Dışarı çıkmalısın. Bir şeyler yapmalısın. Bu şekilde çok fazla çalıştığın için duyduğum suçluluk duygusunu yatıştırmış olursun ... ve senden yine dizginleri ele almanı isteyeceğim çünkü kocam tatile çıkmaya karar verdi."

Sandalyede doğruldum. "Ne zaman?"

"Gelecek hafta ayrılmak istiyor. Ona etkinliğin nasıl gideceğine bakacağımı söyledim ve-"

"Sorun değil. Her şeyi halledebilirim. Yapabileceğimi biliyorsun." Keira'nın şirketini benim ellerime bırakıp birkaç günlüğüne ortadan kaybolabileceğini bilmek benim için bir gurur meselesi.

"Ona bunu düşündüğümü söyleyeceğim. Ona hemen teslim olamam çünkü o zaman üstünlüğü ele geçirdiğini düşünecektir. O adam için her şey yöntem ve taktiklerle ilgili." Keira'nın telefonu çalar ve telefonu alır. "Keira Kilgore."

Diğer uçtan gelen sesi duyamıyorum ama tahmin etmem uzun sürmüyor.

"Sakın cüret etme. Yedi Günahkâr etrafta olduğu sürece Kilgore adını kullanacağım konusunda anlaşmıştık."

Lachlan Mount, kocası.

Kardeşimin burada olduğunu biliyor mu? Benim kim olduğumu, Rafe'in kim olduğunu ve ne iş yaptığını bildiğini varsaymak için roket bilimci olmaya gerek yok. Ne de olsa Mount her şeyi biliyor.

Bu, adımlarıma dikkat etmem ve Rafe'in işinin benimkine sıçramadığından emin olmam için bir neden daha.

"Evet, hâlâ tatili düşünüyorum. Hayır, kararımı aceleye getiremezsin."

Keira'nın konuşmasını bölüyormuşum gibi hissetmek istemediğimden tavana bakıyorum. Neyse ki kapı çalıyor ve sandalyemden fırlayıp kapıyı açıyorum.

Kahvaltı.

"Kahvaltı burada, eminim zaten biliyorsunuzdur, o yüzden toplantıdan sonra sizi arayayım. Evet. Ben de seni seviyorum. Ben de seni seviyorum."

Keira telefonu kapatıyor, ben de yiyeceklerimizin bulunduğu poşetlerle masasına dönüyorum.

"Erkekler. Yemin ederim." Gözlerini deviriyor ama onun aşırı korumacı doğasında bir rahatlık bulduğunu biliyorum.

Her iki durumda da, bir erkeğin bana Mount'ın ona baktığı gibi bakmasını hayal bile edemiyorum. Sanki onun kaşlarını çatmasına neden olan herkesi öldürecekmiş gibi. Ve dürüst olmak gerekirse, öldürebilir de.

"Sen tatile çıkmalısın. Ben işleri halledebilirim."

Gülümseyerek irmiğine yumuldu. "Yapabileceğini biliyorum Temperance. Bundan hiç şüphem yoktu."

"O zaman neden onunla kedi-fare oyunu oynuyorsun?"

Gülümsemesi sinsileşiyor. "Çünkü Lachlan Mount gibi bir adamla bu şekilde başa çıkmak zorundasın. Aksi takdirde beni buldozerle ezip geçer. Ayrıca, benim ateşli tavırlarım onu diken üstünde tutuyor."

Yemek yerken ve bitmek bilmeyen yapılacaklar listesindeki diğer maddeleri tartışırken sözleri beynimde dönüp duruyor ve ben kendimi yabancımı düşünmekten alıkoyuyorum.

İstediğimi alırım diye bağırان bir tavrı vardı.

O bir buldozer olurdu. *Ve bu hoşuma giderdi.*

Aynı hızla bu düşünceyi beynimden çıkarıp yerin altı metre altına gömdüm.

Onu bir daha asla görmeyeceğim, bu yüzden önemli değil.

CHAPTER 6

TEMPERANCE

Gerekler otuz dakika içinde gelmeye başlayacak ve ofisim yağmalanmış gibi görünüyor. Açılan ve üst kata taşınan tüm açık artırma parçaları sayesinde kasalar ve ambalaj malzemeleri her yere dağılmış durumda.

Tam olarak hepsi değil.

Üzerinde SON DERECE ÇİRKİN-KIRARSANIZ ÖLÜRSÜNÜZ yazan açık sandığa bakarken gözlerimi deviriyorum. Bunu bağışlayan sanatçı Gregor Standish, Mary's House etkinliğine katılmaya karar verdiği günden bu yana başımın belası oldu. Onun katkısı sayesinde daha da fazla para toplayacağımız için ne kadar minnettar olsam da, bir yanım gelip bu ucubeyi almasını diliyor. Güneşte çok uzun süre kalmış sarı balmumu lekelerinden oluşan bir kaktüs gibi görünüyor.

New Orleans Yükseliyor diyor buna.

Bana sorarsanız New Orleans eriyor gibi görünüyor, ama yine de ben ne bilirim ki? Benim sevdiğim sanat türü, insanların gruplar halinde toplanıp varoluşsal krizlerini nasıl sorguladıklarından bahsetmelerine ilham veren türden değil, bunun ne anlama geldiğini ben de bilmiyorum.

Benim sevdiğim sanat ham ve açık. İncelikten yoksun ve gördüğünüzde karnınıza yumruk atan türden. Belki de bu, varoluşsal krizler geçirecek kadar sofistike yetiştirilmediğim içindir.

Bakışlarım ofisimin karşı köşesindeki heykele kayıyor
-Açık artırmada yer almayacak çünkü kimse sormayacak

sanatçısına bağışladı. Kaynakla geri kazanılmış metal nesnelerden yapılmış olan çiçek motifinin boyu bir metreyi buluyor.

Hurda sanatı. En azından babam yaptıklarına böyle derdi. Metalle oynamama izin vermektense hurdadan para kazanmamızın daha iyi olacağını söyleyen sesi hâlâ kulaklarımda.

Gittiğine üzülenin zor olması için bir neden daha.

Sandıktan ve heykelden uzaklaşıp kapımın arkasında asılı duran elbiseye uzanıyorum. Yedi Günahkâr'ın COO'sunun, bu öğleden sonra her parçanın üst katta mükemmel bir şekilde düzenlendiğinden emin olmak için harcadığım tüm el emeğinden kaynaklanan toz ve kir lekeleriyle kaplı bir bluzla gelmesi uygun olmazdı.

Ama tabii ki sanatçı Gregor Standish bu gece gelene kadar *New Orleans Rising*'i taşımama izin yok ve o da geç kaldı.

Bay Standish'in dakiklik sorununu iki dakikalığına aklımdan çıkarıp ayakkabılarımı tekmeliyor, kalçalarımı düzeltiyor ve küçük siyah elbisemi askıdan indiriyorum.

İçine girdim ve fermuara uzandım. Koluma kramp girdiğinde ve biri ofisimin kapısını çaldığında, üstümü değiştirmek için soyunmadan önce kilitlemeyi unuttuğum kapı, kırımın yaklaşık üç santim üzerindeydi.

"Kahretsin," diye fısıldıyorum, tek ayağımın üzerinde zıplayarak kolumu bükmeye çalışıyorum, böylece tutuşumu kaybettiğim fermuara ulaşabiliyorum. "Bekleyin lütfen."

Kapı açılıyor ve bir adam kafasını içeri uzatıyor.

"Ah. Çok özür dilerim. Sizi soyunuk halde yakalamak istememiştim."

Bu hafta başında çıplak resmini bıraktığında tüylerimi diken diken eden kişi, bağış kampanyasının bir diğer bağışçısı olan Ronnie Lyle'di. Çıplaklara karşı olduğumdan değil, sadece bu adam.

"Lütfen biraz dışarı çıkabilir misiniz Bay Lyle, hemen geliyorum."

Yarım gülümsemesi genişliyor ve tüylerim diken diken oluyor. "Ya da uzanamıyor gibi görüldüğünüz fermuarınıza yardım edebilirim. Ne de olsa bir centilmen böyle yapar."

"Ben hallederim."

"Eminim anlıyorsundur, ama herkesin arada sırada fazladan bir ele ihtiyacı olabilir." Ofisime giriyor ve kapıyı kapatıyor.

Sakin ifademi korumak için dişlerimi sıkarken, ona şu anda kapıyı açmasını söylememek için kendimi zorlamam gerekiyor. Eğer bir hamle yapmaya kalkarsa parmaklarını kırarım.

"*Centilmence* teklifiniz için teşekkür ederim." Neredeyse kelimeler boğazımda düğümleniyor, ama ona sırtımı verdikten sonra hiçbir şey duymamış gibi görünüyor. Muhtemelen son on yıldır soyunmuş bir kadın görmemiştir. Yine de parası ve gücüyle gösteriş yapıyor, bu yüzden muhtemelen yanıliyorum. *Blech*.

Yaklaşırken ayakkabıları beton zemine sürtünüyor ve ben her sürtünmede geriliyorum.

"Çok güzel bir kadınsınız Bayan Ransom," diyor ve ben yaltaklanmamak için elimden geleni yapıyorum.

Kulağıma değen nefesi kaçma isteği uyandırıyor ama çorapla kaplı ayaklarımı sıkıca tutuyorum. Beni bu kadar ürküttüğünü bilmenin tatminini ona yaşatmayacağım. Bu ona çok fazla güç verir ve ben buna izin vermeyi reddediyorum.

Fermuar yukarı doğru ilerlemeye başlıyor ama sütyenimin bandının olduğu yerde duruyor.

"Biliyorsun, etkinlikten sonra beni almaya gelecek bir limuzinim var ve seni götürmekten mutluluk duyarım-"

Dönüp fermuarı tuttuğu yerden çekiyorum ve arkama uzanıp son birkaç santimi yukarı çekiyorum.

"Buradan aldım. Çok teşekkür ederim. Üst kata çıkmaktan çekinmeyin. Bar birazdan hizmet vermeye başlar."

Ofisimin kapısı tekrar açıldı.

"Temperance, yardıma ihtiyacın var mı? . ." Keira'nın sesi yalnız olmadığımı ve ayakkabı giymediğimi fark edince kesiliyor. "Bay Lyle, Bayan Ransom'la işiniz olduğunu bilmiyordum. Size yardımcı olabileceğim bir konu var mı?"

Lyle geri çekilir ve boğazını temizler. "Hayır. Hiç de değil. Sadece Bayan Ransom'a şu ana kadar ne kadar harika bir iş çıkardığınızı ve Mary's House'un o zavallı kadınlara yardım etmek için ne kadar para toplayabileceğini görmekten ne kadar heyecan duyduğumu söylüyordum."

Yalanlar dilinden o kadar kolay dökölüyor ki, biri büyük ikramiyeyi kazanmış gibi tüylerim diken diken oluyor.

"Kesinlikle muhteşem olacağına eminim," diyor Keira ve tedirginliğimi hissedip hissetmediğini merak etmekten kendimi alamıyorum. "Satın almak istediğinizi bildiğim Phoenix markasını bizzat tadabilmeniz için bana restorana kadar eşlik etmek ister misiniz? Sanırım Bayan Ransom hazırlanmayı bitirebilmek için biraz mahremiyet istiyor."

Lyle bana dönüyor ve bakışları vücudumda geziniyor. "Elbette. Yakında görüşürüz, Bayan Ransom."

CHAPTER 7

TEMPERANCE

I Konuklar Seven Sinners'ın en iyi viskisini yudumlarken gülümseyerek kalabalığı idare ediyorum ama içimde küçük bir çöküş yaşıyorum. Ronnie Lyle beni köşeye sıkıştırmaya çalışıyor,

Gregor Standish henüz gelmedi ve açık artırma on dakika içinde başlayacak.

Kalabalık restorandan ayrılıp, konuşmaların sesinin donuk bir uğultuya dönüştüğü banyonun yanındaki oyuğa giriyorum ve onu tekrar aramak için cep telefonumu çıkarıyorum.

Doğrudan sesli mesaja düşüyor. "Hangi cehennemde bu?"

Etrafımda dönerek odada Keira'yı arıyorum. Bir karar verebilmemiz için onu durum hakkında bilgilendirmem gerekiyor.

Kalabalığın içinde bir yüz görüyorum ve ayaklarım yere yapışıyor, aynı zamanda vücuduma bir sıcaklık dalgası yayılıyor.

O ağzı tanıyorum. O çene çizgisini. O geniş omuzları. Hayır. İmkânsız. Zihnim bana oyun oynuyor.

Kulüpteki adamın burada olmasına imkan yok.

Gözlerimi iki kez kırıştıtırıp ona bakıyorum; ta ki o dönüp buz mavisi gözleri benimkilere kilitlenene kadar. Yüzünde şok ve tanıma ifadesi belirdi.

Hayır. Bu gerçekleşiyor olamaz. Beni incelerken tüylerim diken diken oluyor, bakışları yüzüme dönmeden önce vücudumda geziniyor. Ağzının bir köşesi kalkıyor ve yüz hatlarına memnuniyete çok benzeyen bir ifade yerleşiyor.

Bu bir tuzak mı? Bana yaklaşıacak mı? Ne diyeceğim ben şimdi?

Telefonum çalıyor ve tanışmamızın ilk on beş dakikasında beni becermesine izin verdiğim yabancı tarafından farkında olmadan içine sürüklendiğim bakışma yarışından kopuyorum.

Klas, Temperance.

Telefona bakıyorum ve Gregor'un numarasını okuyunca rahat bir nefes alıyorum. "Bay Standish?"

Cevap karışık ve deşifre edilmesi imkânsız. "Efendim?"

Telefonumdan *ofise* benzer bir ses geliyor ve umarım bana ofisimde olduğunu söylüyordur. Bir adım öne çıkıyorum, bakışlarım otomatik olarak yabancıнын durduğu yere kayıyor ama o gitmiş.

Gerçekten burada mıydı? Yoksa bana yaşattığı orgazmların sonucu olarak tam gelişmiş halüsinasyonlara mı geçtim?

Kalabalığın arasından merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum, Bay Standish'le konuşmaya çalışıyorum ama telefonu her kelimenin ortasında kesiliyor. Ofisimin bulunduğu bodrum katında telefon çekmiyor, umarım bu onun aşağıda olduğu anlamına geliyordur.

Kalabalığın ortasına ulaşır ulaşmaz arama kesiliyor.

Lanet olsun.

Merdivenlere doğru ilerlerken en az bir düzine kez mazeret bildiriyorum. Kapıyı iterek açıyorum ve merdivenlerin ilk katından aşağı inmek için tırabzana tutunuyorum. Sahanlığa ulaştığımda, arkamdaki merdiven boşluğunun kapısı çarparak kapanıyor.

"Yine mi kaçırıyorsun?" O derin, hırıltılı sestten şaşmak mümkün değil.

"Sen," diye fısıldıyorum.

Hareketli ağzı zar zor gülümseme olarak nitelendirilebilecek bir şeye dönüşüyor ve maskesiz yüzünün etkisini içime çekiyorum. Klasik anlamda yakışıklı değil, ama sanatımı sevdiğim şekilde sert ve ham. Erkeksi yüz hatları incelikten yoksun ve bağırsaklarıma bir yumruk gibi iniyor.

"Gerçekten de ben." Merdivenleri neredeyse tembelce çıkıyor ve sahanlıkta önümde durduğunda duruyor.

Meme uçlarım onun uzun boyunu ve mükemmel dikilmiş takım elbisesini onaylıyor ama beynim hâlâ neler olduğunu anlayamıyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Ne düşünüyorsun?"

"Hiçbir fikrim yok, ama ben-"

"Dediğim gibi, yine koşuyorsun. Senin bir yeteneğin gibi görünüyor." "Hayır. İlgilenmem gereken işlerim var."

"Belki benim de."

O mavi gözler ısınıyor ve yüzündeki ifade, işle ilgili bir şey yapmaktansa beni beton merdiven boşluğuna doğru becereceğini söylüyor.

"Burada kalamazsın. Gitmek zorundasın."

"Kim demiş? Belki ben davetliyimdir, *Bayan Smith*."

Davetli listesinin üzerinden onlarca kez geçtim ama Keira geç gelenleri eklediğinden beri geçmemiştim. O da onlardan biri olabilir mi? Olma ihtimali nedir?

Ama o gece bana seslendiği ismi duymak beni durdurdu. "Sana o olmadığımı söylemeye çalıştım."

Bir adım daha yaklaşıyor, avucunu başımın yanındaki duvara bastırırken beni sıkıştırıyor. "Onları izlediğini gördükten sonra kim olduğun umurumda bile değildi."

"Değildim-" diyorum hızlıca, inkâr etmeye çalışarak.

"Bu konuda yalan söyleyerek nefesini boşa harcama. Çok seksiydi. Tıpkı senin gibi."

Bakışlarındaki açlıkla meme uçlarımdan klitorisime doğru bir sıcaklık zonklıyor. Kendimi, karşılaşmamızı bu kadar patlayıcı yapan şeyin sadece kulübün kendisi ve çifti izlemek olduğuna ikna etmişim, ama şimdi yanıldığımı biliyorum.

Sorun o. Bu adam ham gücü ve özgüveni takım elbise ceketinden daha kolay taşıyor.

"Bunu burada yapamam. Şimdi olmaz." "Neyi yapamazsın?"

Sadece konuşuyorduk."

"İşteyim."

Kaşını kaldırdı. "Peki ya sonra?"

Vücudumun verdiği tepkiyle mücadele etmek zor. Uzanıp avucumu onun sert göğsüne bastırma dürtüsüyle savaşmak. Merdivenlerden inerken neden acele etmem gerektiğini hatırlamak için.

"Yapamam. O gece ... bir hataydı."

Diğer avucunu duvara bastırarak beni güçlü kollarının arasına hapsediyor. Ama kendimi kapana kısılmış hissetmek yerine, bedenim bir isyan başlatıyor ve beni ona sarılmaya çağırıyor.

Tanrım, çok güzel kokuyor.

Tepkilerimi bastırıyorum ve ona dokunmamak için ellerimi yumruk haline getiriyorum.

"Bir hata mı? Kendine böyle mi söylüyorsun? Çünkü ben farklı hatırlıyorum - güzel bir kadın emrime boyun eğdi, böylece onu becermeden önce kışını kırmızıya çevirebildim ve onu o kadar sert boşalttım ki, amının sikimi boğacağını sandım."

Aman Tanrım. Sözleri içimdeki yangına körükle gitmek gibi ve tutarlı bir yanıt veremiyorum.

Başını eğiyor ve dudaklarını alnımdan kulağıma doğru kaydırıyor. "Bunu düşünmeden edemiyorum."

Cevap veremeyince titrek bir nefes alıyorum.

"Benimle tekrar buluş. Bu gece."

Onun sert bakışlarıyla karşılaşabilmek için çenem yukarı kalkıyor. "Ama-" "*Evet* de, lanet olsun, yemin ederim pişman olmayacaksınız."

"Pişman olamam."

O buz mavisî gözler enerjiyle parlıyor. "Yapabilirsin ve yapmak istiyorsun." Bir kolunu indiriyor ve cebinden bir şey çıkarıyor.

Bir kartvizit.

Elime sıkıştırıyor. "Bu gece görüşürüz."

Geri çekiliyor ve merdivenleri tırmanıp bağış toplantısına dönene kadar bakışlarımı rehin tutuyor. Kapıdan çıkıp gözden kaybolduğunda hâlâ olduğum yerde donup kalmıştım.

Benim neyim var böyle? Adını bile sormadım. Her şeyden çok peşinden gitmek istiyorum ama *Standish. Kahretsin.* Kartı sütyenimin içine sokup koşuyorum.

Ofisime ulaştığımda ne koridorda ne de otoparkta sanatçıya dair hiçbir iz yoktu. Valeler onun tarifine uyan bir adam görmediklerini doğruladılar.

Tek kelimeyle harika.

Telefonum bir mesajla çalıyor.

Açık artırma başlıyor. Neredesin?

KAHRETSİN.

Bir cevap yazıyorum.

Yoldayım.

Aceleyle asansöre biniyorum ve en üst kata çıkıyorum. Dışarı çıktığımda, ilk parça için teklif verme çılgınlığını duyuyorum.

Standish'in şansı yaver gitmiyor ve suçu ben üstlenmiyorum.

Patronumu bulmak ve Gregor Standish'in heykelinin neden açık artırmada ilk sırada yer almadığını açıklamak için kalabalığın arasından geçerken rakamlar müzayedecinin dilinden ördeğin sırtındaki su gibi dökülüyor.

Sahneye baktığımda, adımlarımın ortasında durdum.

Yüce Tanrım. Böyle bir şey olamaz.

Sahne bir heykel var ama o erimiş sarı leke değil.

O değil.

O benim.

CHAPTER 8

TEMPERANCE

"D "Yirmi bin var mı?" diye soruyor müzayedeci ve teklifler alındıkça kürekler havaya fırlıyor. Otuza yükselir. Sonra kırka. Sonra kırk beş.

Kafamdaki tüm kan boşalmış olmalı, çünkü bayılacakmışım gibi hissediyorum. Teklifler yavaşlıyor ve müzayedeci açık artırmayı başlatıyor.

"Satıldı teklif veren numara otuz yedi için \$50,000.

Tebrikler, efendim. Sırada-"

Kalabalığın içinde otuz yedi numarayı ararken kulaklarım söylediklerinin geri kalanını duymuyor ama artık ne küreği ne de ihaleyi kazananı tebrik eden insanları görüyorum.

Dünyada kim benim heykelim için elli bin öder ki? Böyle bir şey olamaz.

Karnım zıplayan boğa kurbağalarıyla doluymuş gibi zonkluyor ama Keira'yı bulmak için kalabalığın arasından ilerliyorum. Sahnenin kenarında duruyor ve uzun boylu, esmer ve yakışıklı kocası arkasında duruyor.

Beni gördüğünde yüzünde acı dolu bir ifade belirliyor.

Kahretsin. Kahretsin. Lanet olsun. Şimdi kovulacağım.

"Ne olduğunu bilmiyorum," diye fısıldadım yaklaşır yaklaşmaz. "Standish aradı, ben de onu bulmaya çalışıyordum ve Bunun oraya nasıl gittiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Keira bana onaylamayan bir bakış atmak yerine yüzünü buruşturuyor. "Çok ama çok özür dilerim."

"Ne için?"

"Bu benim hatam. Müzayedeyi düzenleyen kişi bana ilk parçanın eksik olduğunu söyledi, ben de ekibe Standish burada olsa da olmasa da son heykeli getirmelerini söyledim. Sizin ofisinizdekini getirmişler, ben de heykel sahneye çıkıp müzayedeci açık artırmaya başlayana kadar hatalarını fark etmedim. Belki onu geri alabiliriz? Durumu açıklar ve teklifi iptal ederiz?"

"Şaka mı yapıyorsun? Biri buna elli bin dolar ödemek isterse, gerçekten onları durduracağımı mı sanıyorsun? Özellikle de böylesine iyi bir amaç için kullanılacaksa?"

"Emin misin? Senin için yenisini alırım. Yemin ederim."

Şokla başım geriye atıyor ama Keira'nın teklifine cevap veremedi, uzun siyah saçlı muhteşem bir kadın omzuna dokunuyor.

"O eserin sanatçısının kim olduğunu bana söylemelisin. Teklifi kaçırdım ama Gregor Standish olmadığına eminim."

Ve işte geliyor. Çünkü kimsenin benim geri kazanılmış metal sanatımı Gregor Standish ile karıştırmasına imkan yok.

"Onun erimiş krayon görünümlü şeylerinden biri için bu kadar yüksek teklif vermemin imkanı yok."

Şok içimde kabarıyor ve nutkum tutuluyor.

Keira kadından bana doğru bakıyor. "Temperance'a sorman gerekecek. Müzayedeyi o koordine etti ve o parça yanlış etiketlenmiş bir son dakika takasıydı. Alıcıyı bilgilendireceğiz ve teklifini iptal etmek isteyip istemediğini görmek için hatadan haberdar edeceğiz."

Kadın elini uzatıyor ve ben de otomatik olarak sıkıyorum. "Ben Valentina Hendrix. Noble Art'ın sahibiyim ve eğer kazanan teklifini iptal ederse, onunla eşleşeceğim. Eseri ve sanatçının adını istiyorum."

Her nasılsa, onun açıklaması karşısında çenemin düşmesini engelliyorum. Noble Art, Quarter'daki en iyi galerilerden biri ve o kadar prestijli ve pahalı ki, kaldırımdan pencerelerine bakmaktan başka bir şey yapmadım.

"Temperance?" Cevap olarak bir şey söylemediğimde Keira bana soruyor.

Dilimi ve yalan söyleme yeteneğimi buluyorum. "Sanatçının anonim olduğunu sanıyorum. Size verebileceğim bir isim yok."

Valentina'nın mükemmel kara kaşlarından biri havaya kalkıyor. "İsimsiz. Hmm." Anlam veremediğim bir bakışla beni süzüyor. "Bu hikâyeyi daha önce duymuştum."

Kahretsin. Yalan söylediğimi biliyor. "Affedersiniz ama gidip alıcıyı bulmam ve bir hata olduğunu açıklamam gerekiyor."

"Beni haberdar et, Temperance. Teklifim geçerli."

Şoka girmiş bir halde, kalabalığın arasından geçip
Tekrar tekrar *özür dilerim* çünkü başka ne diyeceğimi bilmiyorum.

Tüm bina bir obruğun içinde kaybolsa bile bu gece beklediğimden daha farklı geçemezdi.

Müzayede için kurduğumuz sahnenin yanından kayarak geçiyorum ve eşyaları taşımakla görevli müzayedecinin yardımcısının dikkatini çekmeye çalışıyorum. Üçüncü parçayı taşımadan önce bir parmağını kaldırıyor.

Geri döndüğünde, müzayedeci konuşmasına başlarken sahneden iniyor. "Yardımcı olabilir miyim?"

"İlk parçayı kim aldı? Onunla konuşmam gerek."

Adam omuz silkiyor. "Bir adamdı ama kim olduğundan emin değilim. Ödeme masasını köşeye kurduk. Belki onu orada yakalayabilirsiniz."

Duh. Bunu neden düşünemedim?

Muhtemelen beynim bu gece çok fazla falsolu top yüzünden zaten kızarmış olduğu için.

"Teşekkürler."

Bağışların ödenmesi için bir masanın kurulduğu odanın karşı köşesine doğru ilerliyorum. Orada oturan adam bir yığın evrakın arasından bana bakıyor.

"Ödemedenden önce ilk parçayı satın alan kişiyle konuşmam gerekiyor."

"Çok geç. Ödemesini çoktan aldı."

"Onun mu? Neye benziyordu?"

Adam kola şişesi kadar kalın gözlüklerinin arkasından göz kırpmıyor.
"Şey, tam olarak söyleyemem. Bir adamdı."

"Senden yaşlı mı? Daha genç? Gri saçlı? Mor?"

Yüz ifadesi onaylamaz bir hal alıyor. "Korkarım özelliklerini kataloglamadım, ama yardımı olacaksa bir çek var."

Bir dosyayı açıp içinden çıkarıyor. Elinden kaptım. "Nunya Holdings LLC mi?"

"Evet, yarın sabah ürünü alması için birini gönderiyor. Bu akşam alamayacağını söyledi."

"Teşekkür ederim."

Masadan uzaklaşırken telefonum tekrar titriyor ve yere bakıyorum.

Gregor Standish.

Aman Tanrım. Acaba kendisine ait olmayan bir heykelin onun yerine açık artırmaya çıkarıldığını duydu mu? Kafamı bir tepside isteyecek.

Aramayı sesli mesaja gönderiyorum. Yarına kadar bekleyebilir.

CHAPTER 9

TEMPERANCE

K

Etkinlikten sonra restoranı temizlemeyi bitirdiğimde Eira ofisimde bekliyordu. İkimiz de kutulanmamış sarı canavar.

"Standish seni aradı mı?" diye sordum.

Başını salladı. "Sadece sekiz kez. Hepsini sesli mesaja gönderdim." "Çok özür dilerim."

"Bu senin hatan değil. Aslında zamanında gelseydi böyle olmazdı. Eğer bize herhangi bir sorun çıkarırsa... bunun bir balon gibi patlayacağını biliyorsun."

"Tahmin edebiliyorum," diyorum alaycı bir ifadeyle. Standish Keira'ya şaşı bakarsa, bir daha heykel yapacağından şüpheliyim. "Onunla benim ilgilenmem muhtemelen daha iyi olur. Kaybolmasını falan istemeyiz."

Gülüyor ama ikimiz de bunun o kadar da şaka olmadığını biliyoruz. "Teklif vereni buldun mu?"

Başımı salladım. "Tam olarak değil. Ama şirketinin adı bende var. Yarın teslim almayı ayarlaması gerekiyordu. Onu bulacağım ve gerçek parçayı alma ya da teklifi iptal etme seçeneğini sunacağım."

"Peki ya kabul etmezse?"

Omzumun üzerinden erimiş kaktüse bakıyorum. "O zaman Standish gelip şaheserini alabilir ve evine götürebilir."

Keira gülüyor. "Yemin ederim, modern sanatı asla anlayamayacağım. Dürüst olmak gerekirse, bence senin heykelin yüz kat daha havalıydı. Ayrıca bana bir hardal kazasını hatırlatmadı."

Onun sözleriyle içimde bir sıcaklık oluşuyor. "Heykelimi" kastettiğini biliyorum çünkü heykelin sahibi benim ama yine de iltifatını yakınımda tutuyorum.

"Teşekkürler."

"Bunu berbat ettiğim için gerçekten üzgünüm. Eğer başka bir tane bulabilirsen, yenisi için para veririm."

Dudaklarım birbirine sertçe yapıştı. "Gerek yok."

"Ciddiyim. En azından bunu yapabilirim."

"Başka bir tane olduğunu sanmıyorum ama teklifin için minnettarım." Konuyu değiştirmek isteyerek, "Alıcı ile temasa geçip Standish ile anlaştığımda sana haber veririm," diye ekliyorum.

Bana nazik bir gülümseme veriyor. "Bil diye söylüyorum, bu tatilden sonra daha fazla yardım için görüşme yapacağım. Etkinlik planlamanın en sevdiğin şey olmadığını biliyorum, bu yüzden bu işle ilgilenecek birini arayacağım."

Karnımda bir endişe çukuru oluşuyor. "Oh . . . Tamam. Umarım berbat bir iş yaptığımı düşünmüyorsunuzdur."

"Kesinlikle hayır. Sakın öyle düşünme. Şu anda binlerce kiloluk işin altında gömülü olduğunun farkındayım ve sana güvendim çünkü sen de benim gibisin - ne olursa olsun zorlamaya devam ediyorsun. Bunu ancak tükenmeden önce uzun süre yapabilirsin ve ben senin için bunu istemiyorum."

"Oh, teşekkür ederim. Minnettarım."

"Sen çıkabilirsin. Geri kalan işleri bu gece ben hallederim. Bu etkinlik için çok çalıştın. Belki bir kez olsun gidip biraz eğlenirsin."

"Emin misin?"

Keira başını sallar. "Kesinlikle."

"Tamam o zaman. Tartışmayacağım." Masamın çekmecesinden çantamı alıyorum ve Keira beni yolcu edip arabama ulaştığımda bana verilen emir kafamda canlanıyor.

"Benimle tekrar buluş. Bu gece."

Bronco'mun kilidini açıp içine tırmanıyorum. Bir an için kasabadan uzaklaşıp beni kapıya ve malikâneye götürecek olan dolambaçlı köy yoluna dönmeyi düşünüyorum.

Ama onun yerine sağa dönüyorum.

Arabamı döndürmeden önce üç ışıktan geçiyorum ve korna sesleri arasında yolun ortasında bir U dönüşü yapıyorum.

CHAPTER 10

TEMPERANCE

Meçen her kilometrede beklentim artıyor - delirmiş olduğum hissiyle birlikte. Ama bu, vücudumun gergin ve heyecanlı bir şekilde uğuldamasına engel olmuyor.

Enerji.

Bunu yapmamalıyım. Bunu kendi adımlı bildiğimden daha iyi biliyorum.

Artık pervasız seçimler yapmıyorum. Hayatımı tam olarak istediğim yere getirmek için risk alamayacak kadar çok çalıştım.

Evet, aylar önce böyle kulüpler aramıştım. Bazı Voodoo Kings futbolcularının Mardi Gras partisinden sonra nereye gideceklerini tartıştıklarını duyduktan sonra merakım arttı. Aynı haftanın ilerleyen günlerinde, öğle yemeğinde iki bayan arasında geçen ve kimliklerin gizlendiği ve fantezilerin serbest olduğu bir yerden bahseden bir konuşmanın sonunu yakaladım.

Bir hafta içinde bu iki olay bana cazip gelmişti ama bu tür insanların sık sık gittiği bir yer arayışım boşa çıktı. Haven'ı keşfetmiş olsaydım gitmeye cesaret edebilir miydim?

Oldukça şüpheli.

En olası sonuç, kirli bir kitap ve bir oyuncakla yatağa tırmanmam ve uykuya dalmadan önce kendimi boşaltmam olurdu.

Geçen gece olanlar bir hataydı, yabancı buna inanmasa bile.

Benim gibi kızlar dikkatsiz olmayı göze alamaz. Çok fazla şansımız yok, bu yüzden onları mahvetmek daha sert sonuçlar doğurur.

Peki, bu gece için bahanem ne? Çılgınlık mı? Merak mı? İkisinden de biraz mı?

Kapının dışındaki direğe tünemiş hoparlörün diğer ucundaki kişiye adımı söylerken bunun önemli olmadığına karar veriyorum. Şimdi arkasında neyin saklandığını bildiğime göre, ferforje demir daha da çökmüş görünüyor.

Birileri dışının da içi kadar mükemmel olması için hiçbir masraftan kaçınmamış. Ağaçlar mükemmel bir şekilde budanmış ve yosunlar neredeyse ustalıkla örtülmüş gibi görünüyor. Yol boyunca sıralanan ışıkların sessiz parıltısı cazibeye cazibe katıyor. *Gel, diyor. Tereddüt etmeyin. Böyle bir yeri ve onun gibi bir adamı bir daha asla bulamazsın.*

Kafamın içindeki ses gerçeğe kesiliyor.

Kapı açılırken hoparlörden gelen ses "Tekrar hoş geldiniz hanımefendi," diyor.

Ayağım frende kalıyor ve o U dönüşünü yaptığımdan beri bininci kez ne halt ettiğimi düşünüyorum.

Geri dön, diyorum kendime. Geri dön ve asla arkana bakma.

Bu yeri ve bu adamı unutun ve güvenli küçük hayatınıza devam edin.

Kardeşimin buraya gelen insanlarla ilgili uyarısı kafamda çınlıyor. Kötü insanlar. Bu benim yabancımı da onlardan biri yapar mı? Öyle olsa bile umurumda mı?

Gözlerimi sıkıp kapatıyorum ve bir öncekinden daha yüksek bir ses çıkıyor.

Sadece bir hayatın var. Cehennem gibi yaşa. Pişmanlık yok.

İki seçenek beynimde çarpışırken, kapılar tekrar hareket ediyor - bu sefer kapanmak ve beni dışarıda bırakmak için. Bu da tartışmamı tartışmalı hale getirecek, çünkü seçimim benden çalınıyor.

Bronco'mu geri vitese takıp geri çekilmeye hazır olan elim, içgüdülerim tarafından geçersiz kılınıyor. Gaza basıyorum ve lastiklerim kaldırımı kavırıyor, ferforje bariyer beni hedefimden alıkoyamadan beni ileri fırlatıyor.

Sadece bir kez daha.

Bir gece daha alıp gideceğim. Bunu yapabilirim. Rafe asla bilmeyecek. Yabancı ve benden başka kimse bilmeyecek.

Kararlılığım güçlendi, Bronco'yu başka bir arabanın arkasında yavaşlatırken kendimi sabitlemek için birkaç uzun, derin nefes alıyorum. Üniformalı bir vale, beyaz bir Mercedes'ten inen maskeli bir adamdan anahtarları alıyor ve başka bir müşteriye görünce gergin enerjimin bir kısmı yatışıyor. En azından bir anlığına, sonra aklıma başka bir düşünce geliyor.

Ya tanıdığım ya da beni tanıyan birini görürsem? Bir maskeye ihtiyacım var ve bu Bronco'mda taşıyabileceğim bir şey değil. Neden önceden düşünmedim ki?

Mercedes uzaklaştığında, başka bir maskeli adam ön kapıdan çıkıyor ve arabama yaklaşıyor. Son gördüğüm valeler ve kapıcılara benzer bir üniforma giyiyor ama maskesi farklı bir renkte. Kaputu çeviriyor ve kapımı açtığında sinirlerim tepeme çıkıyor.

"Hanımefendi, bir aksesuara ihtiyacınız olabileceğini öğrendim."

Kulübün yakınında olduğum için zaten yarı yolda olan zihnim, doğrudan bahsettiği çok sayıda olası aksesuara gidiyor.

"Affedersiniz?" Açık kapıdan uzaklaşarak soruyorum.

Göğüs cebinden gümüş bir şey çıkarıp uzatırken merakla bana bakıyor. "Maskeniz, madam."

"Ah. Evet. Teşekkür ederim." *Sana ne teklif edeceğini sanıyordun, Temperance? Meme ucu kelepçesi mi?*

"Eğer dışarı çıkıp kartınızı vererseniz, maskeyi bağlamanıza yardım edip size içeriği göstereceğim."

Kartım mı?

"Umm, bir saniye." Pencereden arkamı dönüyorum ve sutyenimden kartı çıkarıyorum -çünkü böyle klas biriyim- ve ona uzatıyorum.

"Teşekkür ederim hanımefendi."

Bronco'mdan kayarak iniyorum ve eğilerek çantamı alıp omzuma asıyorum. Maskeyi ondan alıp dönüyorum ve sırtımı ona veriyorum. Maskeyi ustalıkla takıyor ve ben de tekrar ona dönmeden önce pozisyonumu ayarlıyorum.

"Lütfen beni takip edin, madam."

Adımı kullanmaktan kaçınması, burada anonimliğe önem verildiğinin açık bir işaretini veriyor ki bu benim için gayet normal. Aslında tercih edilir.

Hissettiğimden daha fazla güvenle, adamın peşinden ön basamakları tırmanıyorum. Kapı açıldığında, bir kez daha farklı bir dünyaya ışınlanıyorum.

İçeri girdiğimde, üst kattan gelen gümbür gümbür bas ritmi tüm binaya yayılan yavaş, zonklayıcı bir nabız yaratıyor ve bu gece sesin geldiği odanın içini görüp görmeyeceğimi merak etmekten kendimi alamıyorum.

"Onunla buradan ben ilgilenirim," diyor tanıdık bir ses, burada duymak istemediğim bir ses.

Bakışlarım fuayenin hemen içinde duran kadına, patronumun en yakın arkadaşı Magnolia Maison'a kayıyor.

Yüce Tanrım, olasılıklar nedir? Kendi soruma cevap vermiyorum çünkü gerçekten, neden kötü şöhretli madamı bir seks kulübünde görmeyi beklememeliydim? Neredeyse bekliyordum ama beklemiyordum. Ve şimdi ... patronuma söyleyebilirdi. *Harika.*

Başımı eğip öksürüyormuş gibi yapıyorum, böylece yüzümün alt yarısını kapatarak kimliğimi gizlemek ve Keira'yla kesinlikle garip bir konuşma yapmaktan kaçınmak için son bir çaba gösteriyorum.

"İşe *yaramayacak*, tatlım. Konuşmamız gereken şeyler var." Magnolia parmağını büktü. "Hadi ama."

"Ama-" İtiraz ediyorum ama o arkasını dönüp girişten çıkıyor.

Omzunun üzerinden, "Merak etme. Geç kalmayacaksın. Henüz gelmedi."

Midem bulanırken yutkunuyorum. *Ne kadarını biliyordu?* Bahse girecek olsam, *her şeyi* bildiğini varsayardım. Çünkü Magnolia'da işler böyle yürür.

Beni birinci kattaki bir koridordan yarı ofis yarı yatak odası gibi görünen zengin döşenmiş bir odaya götürüyor. Altın ve kırmızı duvar kâğıtları, Magnolia'nın kişiliğine ya da en azından benim bildiklerime uyan cesur bir hava veriyor.

"Kapıyı arkandan kapat."

Ahşap paneli itip kapatıyorum ve çantamı yanıma sabitleyerek ona yaslanıyorum. "Lütfen Keira'ya burada olduğumu söyleme. Bunun işle bir ilgisi yok. Kişisel bir mesele. Ve dürüst olmak gerekirse, bunların hiçbirini açıklamak zorunda kalmak istemiyorum. Anlıyor musun?"

Magnolia saçma sapan yakarışlarıma sırtını dönüyor ve aynalı piring bar arabasından kristal bir sürahi alıyor. Bir araya getirdiğim bilgi kırıntılarından Magnolia'nın yıllardır, en azından birkaç ay önce onu -ve Keira'yı ve beni- yaralayan bir olaydan önce bir madam olduğunu biliyorum.

Sessizliği doldurmak için tekrar ağzımı açıyorum, ona nasıl olduğunu sormak niyetindeyim, ama o konuştuğunda dudaklarım mühürleniyor.

"Burada olan her şey *kişiseldir, chérie*." Sürahinin tıpasını yerine yerleştirirken omzunun üzerinden bana bakıyor. "Keira'nın hiçbir şey bilmesine gerek yok. Erkeğinin de. Nasıl sır tutulacağını bilirim." Dönüp kadehi kırmızı dudaklarına götürürken ürkütücü bir his omurgamda geziniyor. "Sana biraz ikram ederdim ama ikimiz de reddedeceğini biliyoruz."

Onun bu ifadesi -ve benim içki tercihlerim hakkındaki bilgisi- Tanrı'nın dürüst gerçeği olduğundan şüphelendiğim şeyi pekiştiriyor. Magnolia Maison hafife almamam gereken biri değil.

Bardağı kullanarak sırtı yanmayan şömineye dönük deri bir sandalyeyi işaret ediyor. "Otur. Biraz sohbet edelim."

Neden itaat ettiğimi bilmiyorum ama ayaklarım hareket ediyor ve kendimi sandalyeye bırakıyorum. Magnolia brokar bir şezlonga uzanıyor. İçkisini yudumluyor ve beni inceliyor.

"Burada olduğunu kim biliyor?" diye soruyor, hiç de beklediğim bir soru değil.

"Hiç kimse."

Başını yana eğdi. "Tehlikeli bir adamla buluşuyorsan, nereye gittiğini her zaman birine haber vermelisin. Bu sadece akıllıca olur."

"Tehlikeli mi?"

"Ah, kızım, kendini neyin içine soktuğun hakkında hiçbir fikrin yok, değil mi?"

Bu gece erken saatlerde içki fabrikasında olan adamı düşünüyorum. Beni tekrar buraya davet etmişti ve ben de karşı koyamadım.

Göründüğüm kadar saf görünmek istemediğim için doğruluyorum.
"Kendimi idare edebilirim."

Magnolia başını geriye atıp odayı zengin kahkahalarla doldurmadan önce gülümsüyor. "Tanrım, sen de Ke-ke kadar inatçısın. Bir zamanlar ona işlerin nasıl yürüdüğünü anlatmak zorunda kalmıştım. Sana söylemek zorunda kalacağımdan şüphelenmemiştim. İnsanların her zaman göründükleri gibi olmadıklarını zaten biliyor olmalısın."

O ürkütücü his geri döndü. "Ne demek istiyorsun?"

"Seni biliyorum. İnsanlarını. Nereden geldiğini." Kaskatı kesildim, çenemi kaldırdım. "Ne olmuş yani?"

"Tavırlarına dikkat et kızım, buraya seni tehdit etmeye gelmedim. Sana yardım etmek için buradayım."

"Nasıl?" Sabrımı kaybetmeye başlıyorum.

"Sana yararlı bir tavsiyede bulunarak. Her ne yaşıyorsan burada, kulüpte yaşa. Dışarıya taşımayın. İşler o zaman riskli hale gelir."

"Kulübe gelmemem gerektiğini düşünüyormuşsun gibi geliyor."

Cevap vermeden önce bir içki daha alır. "Söylediğim hiç de bu değil. Gel ve gönlünce seviş. Bunun için seni yargılayacak son kişi benim. Ama dikkatli olmalısın. Akıllı ol. Bunun senin dünyanın olmadığını ve kulüp dışına çıkarsan eylemlerinin sonuçlarıyla başa çıkabilecek donanıma sahip olmadığını fark et. Bağımlı olduğun o adam çok düzgün ama iki kat daha tehlikeli."

Aklıma milyonlarca soru geliyor ama ilkinde cevap vermek için ağzımı açtığımda biri kapıyı çalıyor.

Magnolia bir kez daha bakışlarımla buluşmadan önce kapıya doğru bakıyor. "Bu benim bir sonraki randevum. Bir şeye ihtiyacın olursa, numaram sende var. Şimdiye kadar burada olmalıydı. Gecenin tadını çıkar, Temperance. Akıllı olun."

CHAPTER 11

TEMPERANCE

W

Manolya'nın uyarısı her adımında peşimi bırakmazken, kıvrımlı merdivenlerin ilk katına kadar bir adamı takip ediyorum.

Kardeşimin hayatını yöneten tehlikeden uzak durmak için çok çalıştım, ama görünüşe göre bu sefer kendi başıma tehlikeli bir şeye adım attım. Az önce bana söylediklerinden sonra, ön kapıdan çıkıp anahtarlarımı valeden almam ve arkama bakmadan yola koyulmam gerekirdi.

Ama bakmıyorum.

Magnolia'nın uyarısı tam tersi bir etki yaratıyor.

Hiçbir parçam kaçmak istemiyor. Bunun yerine, bu adama doğru attığım her adımda -tehlikeli bir adam- duyularım artıyor ve kalbim çarpıyor.

Neyim var bilmiyorum ama tehlikenin kıyısı beni çağırıyor. Muhtemelen sonunda yanacağım bir ateşe pervane olmak gibi, ama belki de hayatımda eksik olan şey budur. *Heyecan. Risk.* Çünkü ben yaşamıyordum. Var oluyordum.

Buna ek olarak, onun uyarısından kaynaklanan sahte bir güvenlik duygusu da var. Eğer bu duvarların içinde kalırsam, tehlikeyle flört edebilirim ama zarar görmem.

Güvenliğimi riske atacak kadar aptal değilim, ama kendim için belirlediğim sınırları zorlama ve *yaşama* düşüncesi kanıma adrenalin pompalıyor. Aylarca uyurgezerlik yaptıktan sonra nihayet uyanık ve canlı hissediyorum.

Eskortum beni yabancımın beklediğini varsaydığım yere yaklaştırken, buraya son gelişimin anıları zihnimde canlanıyor ve kanım ısınıyor.

Kulübün üçüncü katındaki bir kapının önünde durduğumuzda, Magnolia'nın uyarısının bu gece benim için hiçbir şeyi değiştirmeyeceğine karar verdim. Bu adamın bana verebileceği şeyi istiyorum. Onu alacağım ve pişmanlık duymadan yürüyüp gideceğim.

"Keyfinize bakın hanımefendi," diyor kavaljem ayrılmadan önce.

Keyfini çıkarmak mı? Bundan daha fazlasını yapacağım. Eğleneceğim.

Yüzümde gizli bir gülümsemeyle düğmeye uzanıp çeviriyorum. İçerideki kitap duvarlarına bakarken eski kâğıt kokusu üzerime siniyor. *Bir kütüphane mi?*

Bir kez daha, bu sefer ikisi de boş olan bir çift büyük deri sandalyenin üzerinde bir ışık havuzu yayan tek bir lamba var. Ama bu sefer yalnız olduğumu düşünmemem gerektiğini biliyorum.

"Neredesin?"

"Gelip gelmeyeceğini merak ediyordum." Sesi sanki orada yaşıyormuş gibi gölgelerin arasından yükseliyor. Oraya aitmiş gibi. Sanki oraya aitmiş gibi.

Belki ben de... şimdilik.

Sesine doğru dönüyorum, güç içimi dolduruyor. "Benden şüphe mi ettin?"

"Kendinden şüphe edeceğini düşünmüştüm. Yanıldığımı gördüğüme sevindim. Çantayı bırak ve arkanı dön."

Emri verir vermez, uyarılar ve endişeler kayboluyor. *Buna ihtiyacım var.*

Çünkü bu odada, sorumlu ve saygın Temperance Ransom olmak zorunda değilim. Yanlış bir şey yapmaktan ya da işleri berbat etmekten korkmama gerek yok. Burada yetkili ben değilim ve bu baş döndürücü bir duygu.

Özellikle de kararları o verdiği için.

Çantamı yere indirip sırtımı ona veriyorum.

"Aferin kızıma." Sesindeki onay beni yıkıyor. "Şimdi otur.

Sağ koltuğa."

Sandalyenin etrafından dolaşıp kendimi içine bırakıyorum, parmaklarım minderli kolları kavırıyor.

Tam önümdeki büyük siyah dikdörtgen, **canlanan** bir televizyon ekranı gibi parlıyor, ama onun yerine

Başka bir oda.

Başka bir röntgenci cenneti. Hangi odaya baktığımı fark edene kadar heyecanım artıyor.

Daha önce bulunduğumuz ofis.

"Aman Tanrım. İnsanlar bizi mi izledi?" Kalp atışlarım hızlanırken sesim bir oktav yükseliyor. Başımı yana çeviriyorum ama oturduğum sandalyenin geniş arkalığının ötesinde onu göremiyorum.

"Bu hoşuna gider miydi?"

"Maske takmamıştım." Zihnim hızla çalışıyor, odanın düzenini ve baktığım pencerenin nerede olabileceğini hatırlamaya çalışıyorum. "Görebilirlerdi-"

"Her şey," diye bitiriyor, sesi yaklaşıyor. "Ama ben seyirci sevmem. Benim tarzım değil."

Pelüş koltuğa gömülürken dudaklarımdan rahatlamış bir nefes kaçıyor, kalbim artık patlayacakmış gibi hissetmiyor.

"Tanrı'ya şükür."

"Ama olsaydı ..." Sesi omzumun hemen üzerinden geliyor ve açıkta kalan omuzlarımda ve kollarımda tüylerim diken diken olurken omurgam sertleşiyor. "Ne kadar güzel bir manzara. Sen, masanın üzerine eğilmişsin. Kışında el izim. Bacaklarını açtığında tatlı amcığın sergileniyor. Bu görüntü günlerdir beynime kazınmış durumda ama hiçbir şey beni onları izlerken nasıl görüldüğünü düşündüğüm zamanki kadar sertleştirmiyor. Seni tekrar izlemeye ihtiyacım var."

Onun sözleriyle içim ısınıyor ve diğer odanın kapısı açılıp köşedeki büyükbabanın saati biri gösterdiğinde iki katına çıkıyor.

Geçen gece giydiğimden pek de farklı olmayan etekli bir takım elbise giymiş bir kadın ofise girdiğinde sandalyede daha dik oturuyorum, ardından gömlek kollarını kollarının üzerine kıvrımış, pantolonlu bir adam geliyor.

İncil'deki anlamıyla tanıdığım ama başka bir şekilde tanımadığım yabancımın geçen gece gömlek kollarını kalın kaslı, dövmele ön kollarının üzerine sıyırmasını izlemek hayatımda gördüğüm en erotik manzaralardan biriydi. Aslında o ofiste olan her şey ve onun ötesindeki odada izlediğim her şey bu listeye girer.

Kadın masanın önünde durduğunda bacak bacak üstüne atıyorum ve onun *beni* izlediğini hatırladığımda hareketlerim daha da önem kazanıyor. İzleyicimin tünemeye karar verdiği yeri bulmak için dönüyorum.

"Merak etme, seni gayet iyi görebiliyorum. Onları izle." Sesi bir kez daha gölgelere çekildi, ama bu kez odanın karşı köşesinde, sandalyemi doğrudan görüyor olmalı ama ofiste neler olup bittiğini görecektir bir bakış açısı yok.

Nasıl bu kadar sessiz hareket edebiliyor? Neredeyse bir hayalet gibi.

"Burada olduğunu bilmek farklı. Bu kısmı öylece unutamam."

Çakıllı bir kahkaha ile cevap veriyor. "Beni unutmaya çalışman için sana meydan okuyorum.

Şimdi onları izle."

Cesaretini kabul ediyorum ve bakışlarımı karanlıkta onun dış hatlarından ayırıyorum. Önündeki kadının etrafında yarım daire çizerken yakasının düğmelerini çözen adama odaklanıyorum.

"Toplantıda masanın altında kendine nasıl dokunduğunu fark etmeyeceğimi mi sanıyorsun?" diyor, çoktan rol oyununa dalmış bir halde.

Tabii Haven'da da bir yönetim kurulu odası yoksa? Aklıma bir ihtimal geliyor ama masanın yanında durduğunda daha sonra düşünmek üzere bir kenara atıyorum.

Bu cesareti göstermekte başarısız oluyorum, bilginiz olsun. Sahne önümde oynarken bile bakışları kendi başına bir hayat alıyor.

"İnsanların önündeyken parmaklarını açgözlü küçük amından uzak tutamadın, değil mi?"

Gözleri kapalı ama uzun topuklu ayakkabılarının içinde kıpırdanırken etrafında belirgin bir heyecan havası var. *Orada durduğumda ve sahne başladığında ben de böyle mi görünüyordum?*

"Cevap ver yoksa cezayı iki katına çıkarırım."

Dudağını ısırdı. "Hayır. Yapamadım."

"Herkesin görebileceği bir yerde kendine dokunmak mı istedin?"

"Evet." o fısıldıyor, ama var. Hayır utanç içinde o, daha fazla gibi zafer. "Sevdiğimi biliyorsun-"

Adam öne çıkar. "Neyi sevdiğini biliyorum, evcil hayvan. Ve seyircini alacaksın. Arkanı dön ve bacaklarını aç."

Aman Tanrım, onları izlediğimizi biliyorlar. Bu düşünce aklıma geliyor ve ardından "*Umarım öyledir*" diyorum. Özellikle de haberim olmadan izlenmek istemeyeceğimi düşünürsek.

Bekle, eğer bilseydim izlenmek ister miydim? Bu rahatsız edici düşünceyle sandalyede kaskatı kesiliyorum ama kadın onun emirlerini yerine getirdiğinde ve adam bir elini kadının beline dokundurup göğsünü masaya bastırdığında bu düşünce geri planda kalıyor.

Bu daha önce bendim.

"Göğüslerini masaya bastırmanın nasıl bir his olduğunu hatırlıyor musun? Sana yapmak istediğim şeyi beklerken bacaklarını açmanın nasıl bir his olduğunu?"

Sesi derinleşiyor, o hırıltılı niteliğe bürünüyor, sandalyede kayarak bacaklarımı açarken meme uçlarımın hassas noktalar halinde gerilmesine neden oluyor.

"Cevap ver bana."

"Evet. Hatırlıyorum."

"Güzel." Fermuarın tıslama sesi dikkatimi çekiyor ama diğer çiftten gelmiyor.

Aman Tanrım, o mu?

"Gözlerin o kadar büyüdü ki," diyor yabancım. "Elimdeki sikimi görmeyi mi diliyorsun?"

Külotumu ıslatırken parmak uçlarım deriyi kazıyor.

"Bacaklarını aç," diye emrediyor.

"Ama-"

"Burada yetkili sen değilsin prenses. Şimdi bacaklarını aç."

Bu hatırlatma her türlü direnci yok ediyor ve ben de bacaklarımı açıp eteğim sonuna kadar gerilene kadar aralıyorum.

Ofisteki adam kravatını çıkarıyor ve kadının sırtına indiriyor. "Dolaşan eller, artık kuralları çiğneyememeniz için onları bağlamak zorunda kalacağım anlamına geliyor." Bağlamayı kadının bileklerine sarıyor ve birbirine düğümlüyor.

"Hoşuna gitti mi? Onu bağlı görmek?" diye soruyor yabancım köşeden.

Sesimi bulabilmek için boğazımı temizliyorum. "Evet." Bu itiraf başka bir nem dalgası yaratıyor.

İnliyor ve gözlerimi bağları kontrol eden adamdan ayırıp tekrar karanlığa bakıyorum, keşke *onu* görebilseydim.

"Eteğini yukarı çek. Daha fazlasını görmek istiyorum."

Emri üzerine dudağımı ısıyorum. Sözleri şimdi daha sert ve ses tonu bende sadece onun sahip olduğu bir şeyi uyandırıyor. *Kendimi bırakma ve itaat* etme dürtüsü.

Sorgulamıyorum. Tereddüt etmiyorum. Parmaklarım sandalyenin kollarındaki sıkı tutuşlarını bırakıyor ve elbisemin eteklerini sıkıyor.

"Yüksek. Bana her şeyi göster."

Kumaşı, çoraplarımın dantelli üst kısımları görünene kadar yayılmış kalçalarımın yukarı sürüklüyorum. Her santimde kendimi daha cesur hissediyorum.

"Daha fazla."

Devam ediyorum ve sonunda siyah tangam görünüyor.

"Onlara bak. Bana değil."

Bakışlarımı pencereye doğru zorlarken serin hava tenimi süpürüyor. Neden gözlerimi yatak odasındaki çiftten alamıyordum? ve şimdi karanlıkta, önümde gerçekleşen erotik sahneden bile daha çekici bir taslak mı buluyorum?

Çünkü bu o.

Tenin tene çarpma sesi ve ardından bir kadının iniltisi dikkatimi dümdüz ileriye yöneltiyor.

Aman Tanrım. Kadının kıcına şaplak atıyor.

Yabancımanın daha önce yaptığı yorum -izleyen birinin kıcımdaki el izini nasıl görebileceği hakkında- içime çarpıyor. Bir görselin bu kadar ateşli olabileceğini kim bilebilirdi?

"Kendine dokun. Parmaklarını külotunun içinde görmek istiyorum."

Bakışlarım tekrar ona kaydı.

"Beni seyretme. Onları izle, yoksa cezayı hak edeceksin."

Kalçalarım sandalyeye doğru sallanıyor çünkü bacaklarımı birbirine sıkıştırıyorum.

"Kahretsin, bu seni onlardan daha çok tahrik ediyor. Sen küçük, pis bir sürprizsin. Şimdi şu parmaklarını oynat."

Elimi kontrol ediyormuş gibi sandalyenin kolundan kaldırıp bacaklarımın arasına uzanıyorum. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Biri izlerken asla kendime dokunmadım. Şimdiye kadar en çok yaklaştığım şey

Yalnız olmadığımı anlamadan önce ofiste neredeyse kendime dokunuyordum.

Parmak uçlarım dantelin üzerinde geziniyor.

"Bir . . ." Derin sesi çınlıyor. "İki . . ."

Sormadan biliyorum ki sayması tereddüt ettiğim için cezalandırılacağımı işaret ediyor.

Parmaklarımı dantelin arkasına geçirdiğimde bir inilti daha çıkarıyor.

"Sikeyim. Ne kadar seksi olduğun hakkında hiçbir fikrin yok. Eteğin yukarıda, bacakların açık ve parmak uçların o daracık amcıkta bir santim uzaktayken aklımdan çıkaramıyorum. *Sık beni.*" Son iki kelimeyi dua eder gibi söylüyor ve beni cesaretlendiriyor.

Külotumun altından, bir parmak ucumu dudaklarımın dikişinden aşağı kaydırıyorum, orada toplanan ıslaklığın içinden zahmetsizce kayıyorum.

Dudağımı ısıriyorum ama yine de boşuk bir inilti çıkıyor.

Dudaklarım ayrılıyor ve klitorisime dokunduğumda ağzım

açık kalıyor. "Ne kadar ıslaksın?"

Daha güçlü bir cesaret dalgası beni ele geçirirken önümdeki sahne bir inleme korosuna dönüşüyor. Elimi çekiyorum ve parlayan parmak ucumu kaldırıyorum.

"Sırılsıklam." Dudaklarım kedi gibi bir gülümsemeye dönüşüyor.

Hırıltısı bacaklarımın arasına bir ıslaklık seli daha gönderiyor.

"Yaramaz kız. Em onu. Tadının nasıl olduğunu bilmek istiyorum."

Kendime olan güvenim sarsılırken nefesim dudaklarımı terk ediyor.

"Şimdi."

Titreyen parmaklarımı ağızıma götürüyorum ve kendi ekşi tatlı kayganlığımdan bir tanesini emiyorum.

"Bana tadının nasıl olduğunu söyle."

Sorusunun altında yatan aciliyet, cesaretimi yeniden kamçılıyor.

"Neden gelip kendin öğrenmiyorsun?"

CHAPTER 12

TEMPERANCE

W Cesaretimle, sınırları test ediyorum. Elimde değil. İçimde kontrol edemediğim bir şeyi harekete geçirdi.

"Burada kararları ben veririm, prenses. Külotunu çıkar. Kendini parmaklamayı izlemek istiyorum." Sesi derin bir hırıltıya dönüşüyor.

Bu kontrolü kaybettiği anlamına mı geliyor? Bunu yapmasını istiyor muyum?

Karanlığa bakıyorum, tartışıyorum.

Hayır. Kontrolü benden alıp elinde tutacak kadar güçlü olmasını istiyorum.

"Şimdi."

Bu kelime gölgelerin arasından bir hırıltı gibi çıkıyor ve hemen harekete geçiyorum. Siyah dantel parçasını bacaklarımdan aşağı sürüklüyorum ve ayak bileklerimden tekmeliyorum.

"Onları bana at."

Uzanıp kumaşı alıyorum ve bir top haline getirip ona doğru fırlatıyorum. Elini karanlıktan çıkarıp havada yakalıyor ve yüzüne doğru götürüyor.

"İnanılmaz kokuyorsun ve eminim tadın daha da güzeldir. O parmakları amına sok. Kendini boşaltmanı izlemek istiyorum."

Bir adamın gölgesinin iç çamaşırını koklamasını izlemek nasıl oluyor da yan odada olanlardan daha ateşli olabiliyor? Bunu tamamen unuttum çünkü bu odadaki adam sert sesi ve pis emirleriyle milyon kat daha çekici.

Hızla bağımlısı olduğum sert bir ses ve iğrenç emirler.

İç

n. "Beni bekletmek istemezsin."

Uyarı meme uçlarımı törpülüyor ve ben daha fazla farkındayım ve tamamen müstehcen pozisyonu. Parmaklarım sağ çorabımın üst kısmında, merkezimden sadece birkaç santim ötede geziniyor.

Bunu gerçekten yapacak mıyım?

Cevap hiç tereddüt etmeden beynimde yanıp sönüyor.

Tabii ki yapacağım ama onun da benim kadar istemesini sağlayacağım.

Elim amımın hemen üstüne düşüyor ve daha önce izlediğim yolu takip etmek için bir parmak ucumu uzatıyorum.

Sadece emirleri yerine getirmiyorum, bir gösteri yapıyorum.

Parmağım klitorisimin etrafında dönüyor ve gözlerim oturduğu yerin karanlığına daha **Ç O K** alışıyor. Yumruğu külotumun etrafında daha sıkı kenetleniyor.

"Kendini kızdır demedim."

"Çok kötü."

Beklediğimden daha hızlı hareket ediyor, sandalyeden kalkıyor, sikini pantolonuna geri sokup düğmelerini ilikliyor ve odayı geçip tam açık bacaklarımın önünde duruyor. Çömeldi ve pantolonunun fermuarı açılarak damarlı aletini bir anlığına görmemi sağladı.

"Gözlerim burada."

Uzanıp sandalyenin kollarını kavrayarak beni içine hapsederken bakışlarım onunkilerle kesiliyor. Külotumun danteli düzleştirilmiş sağ elinin altından görünüyor.

"Benim yüzümden durma. Daha yeni başlıyoruz." Çömeldiği yerden öne doğru eğilip yüzünü bacaklarımın arasına daldırıyor ve derin derin içine çekiyor. "Tanrım, seni tatmak istiyorum. Şimdi o amcığı parmakla sik."

Nutkum tutuldu. Beni tamamen suskun hale getirdi. Ancak vücudum dilimle aynı felce maruz kalmıyor.

Parmaklarım kendi hayatlarını kuruyor ve bacaklarımın arasından kayıyor. Bakışlarım yüzüne ve o mavi gözlerde yanan açlığa kilitleniyor.

Daha önce hiç kimse bana böyle bakmış mıydı? Sanki benim tadıma bakmazsa açlıktan ölecekmiş gibi?

Güç içime yayılıyor ve daha derine kayarak, am dudaklarımı ayırarak teşvik ediliyorum. Kendimi onun bakışlarına açıyorum.

Bu ahlaksızca. Ahlaksız. Müstehcen. *Ve ben buna bayılıyorum.*

"Daha fazla."

Bir parmağımı içeri kaydırıyorum ve inleyerek dizlerimin daha da açılmasına izin veriyorum.

"Siktir. Evet."

Kalçalarım kendi küçük itişlerimle sallanıyor ve kendimi onun için beceriyorum.

İnlemelerim daha da yükseliyor, onun hırıltıları da.

O da çözülüyor ama benden daha hızlı değil. Orgazmım hayatımda hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde sinsice yaklaşıyor. Yine de bu an kadar kışkırtıcı bir şey yaşamamıştım.

"Kendini boşalt."

Onun iznini beklemiyordum ama bu emir beni harekete geçiren aciliyeti bir üst seviyeye çıkardı.

Burun delikleri alevlendiğinde görüşüm bulanıklaşmaya başlıyor ve elimi daha hızlı hareket ettiriyorum, içeri ve dışarı pompalıyorum ve avucumun topuğunu klitorisime sürüyorum.

"Çok yaklaştım."

Parmaklarımı serbest bırakıp klitorisime sertçe bastırıyorum ve vücudum patlamam için düğmeye basılmış gibi tepki veriyor.

CHAPTER 13

TEMPERANCE

A Tüm vücudum gerilirken ve kalçalarım sandalyeye doğru sallanırken boğazımdan boğuk bir çığlık kopuyor.

Nasırlı parmaklar elimi bacaklarımın arasından çekiyor, ve parmaklarımı ağzına alıyor.

Aman Tanrım. Bu şimdiye kadar gördüğüm en ateşli şey.

Onları yalayıp temizledikten sonra bir inilti çıkarıyor. "Ekşimsi, keskin ve çok pürüzsüz." Parmaklarımı bırakıyor ve iki elini belime dolamak için uzanarak ayağa kalkıyor. "Çok sert sikilmek üzeresin."

"Tanrım, evet."

Başımı sallıyorum, ama o sanki hiçbir ağırlığım yokmuş gibi beni sandalyeden kaldırıp çıplak bir duvara yaslıyor. Beni ayaklarımın üzerine yatırır yatırmaz, omurgamı duvara bastırarak cebinden bir prezervatif çıkarıyor.

"Sikimi çıkar."

Ellerim pantolonuna gidiyor ve düğmesini açıyor. Aleti serbest kalırken ipek astarlı kumaş düşüyor. Prezervatifi şaftından aşağı yuvarlıyor ve sertçe çekiştiriyor.

"Hepsini alabilecek misin? Çünkü bunu sen yaptın. Şovunla satın aldığın şey bu. Boşaldığında çıkardığın seksi iniltiler. Tatlı amının tadı."

"Evet." Bir yalvarış gibi çıktı çünkü daha fazlasını hiç istememiştim.

"Güzel."

Tekrar belimi kavradı ve beni yukarı kaldırdı. "Bacaklarını etrafıma sar."

Emrini yerine getirirken avuçlarım omuzlarının sert yüzeylerini kavramak için uzanıyor ve bir bacağımı kaldırarak dövmeli kalçasının etrafında kilitliyorum.

Bunu yapmasına imkân yok.

Ama ileri doğru hareket ediyor, giriş yerimle aynı hizaya geliyor ve kabzasına kadar gömülene kadar içime iterken mavi gözleri benimkileri deliyor.

Canlı bir tel gibi, aramızdaki ham enerji yükleniyor. Beni daha sıkı sıkarken burun delikleri alevleniyor, diğer bacağımı kalçasına doluyor ve bana vurmadan önce geri çekiliyor.

Geçen hafta sonu korkmuş küçük bir kız gibi Haven'dan kaçtığımdan beri bunun için can atıyordum. Onun sahipliğini, hâkimiyetini ve dürüst olmak gerekirse sikini.

İçime dalıyor ve geri çekiliyor, her hassas sinir ucunun üzerinden tekrar tekrar geçiyor.

Beni daha yükseğe kaldırıyor ve çarpıcı bir güç gösterisiyle beni zahmetsizce havada tutuyor. O hareketsiz dururken klitorisimi onun sert karnına sürtüyorum.

Tekrar geri çekildiğinde yalvarmaya hazırım.

"Lütfen, boşalmam gerek."

Sonunda bakışlarımı kırıyor ve ofisin penceresine doğru bakıyor. "Onlara bak. Şu anda onlara bak."

Başımı pencereye doğru çeviriyorum, adam masanın üzerine eğilmiş, elleri arkadan bağlı kadını beceriyor.

Ağzı açık, sanki zevkten inliyor, ama kulaklarımdaki uğultudan ve kendi ağır nefes alışverişimden hiçbir şey duyamıyorum.

"Benim için boşalmanı istiyorum. O kadar yüksek sesle çığlık atmanı istiyorum ki, ses geçirmez duvarlardan seni duyabilsinler."

Gözlerim tekrar ona dönüyor ve diğer çift çoktan unutulmuş oluyor.

"Bekle."

Beni odanın öbür ucundaki kanepeye taşıırken omuzlarını kavriyorum ve kalçalarım kola yaslanacak şekilde beni indiriyor. Yerleştiğimde, içime mükemmel bir açıyla vurarak tekrar itmeye başlıyor. Kıvraniyorum, çırpınıyorum, inliyorum ve içimdeki her şey

Ellerinden biri klitorisimi parmaklamak için aramıza girdiğinde özgür kalıyorum.

Çılgılığım kulaklarımı deliyor, ama beni kimin duyduğu umurumda değil, çünkü içimden geçen zevk, işleyebileceğimden çok daha fazla.

Parçalara ayrılıyorum. Parçalanıyorum.

Durmama izin vermiyor. Orgazm devam ediyor ve o da devam ediyor, içime giriyor ve başka bir ezici his dalgasını serbest bırakıyor. Sesim kısılıyor ama bir tür vahşi yaratıkmışım gibi inlemeye devam ediyorum, belki de öyleyim. Bana yaptığı şey bu.

Tamamen onun kontrolü altındayım.

Bedenim artık bana ait değil. Sahibi

o. Bana sahip.

İçimde kabaran yoğun zevki kucaklarken zamanın, mekânın ve diğer her şeyin izini kaybediyorum, ta ki sonunda sert bir kükreme çıkarana ve siki nabız gibi atana kadar.

Çekiliyor ve dizlerinin üzerine çöküyor, alnı bacaklarımın arasındaki kanepenin koluna dayanıyor ve ellerinden biri baldırıma sarılıyor.

Gevşemiştim. Kemiksizim. Bu haldeyken, bacaklarımın arasında bir erkek varken kanepeye uzanmış yatmak beni zerre kadar korkutmuyor.

Bir yorgunluk dalgası bana çarpıyor ve gözlerim kapanıyor. Kendimi bırakmaktan başka bir şey yapamayacak kadar yorgunum.

Uyandığımda, sıcaklık etrafımı sarıyor. Yumuşak, kalın bir battaniyenin içindeyim ve kucağımda bir ağırlık var.

Odanın loş ışığına alışmak için birkaç kez göz kırpiyorum. Hâlâ kütüphanedeki küçük kanepedeyim. Çift yönlü ayna karanlık ve normalde satın alma düşüncesine bile güleceğim pahalı bir şişe su karnıma yaslanmış duruyor. Yanında da bir not var.

Gittiğini anlamak için görmem gereken tek şey bu.

*Seni yalnız bırakmak istemedim ama gitmek zorundaydım.
Seni tekrar görmek istiyorum.*

Gittiği gerçeği beni rahatsız etmiyor. Bunun yerine, içim sıcaklıkla doldu ve bunun tek nedeni üzerime örtülen kabarık battaniye değil.

Beni tekrar görmek istiyor.

Bunu bilmek neden bu kadar iyi hissettiriyor?

Onu görmek istiyor muyum?

Soru zihnimde şekillenir şekillenmez, cevap netleşiyor.

Evet. Kesinlikle.

Kozamdan sıyrılıyorum ve titrek bacaklarımın üzerinde yükseliyorum, kendimi sabitlemek için bir elimi kanepenin arkasına koyuyorum. Elbisemin ve çoraplarımın yerlerine konduğunu ve ayakkabılarımın çantamın yanında beklediğini fark ettiğimde dudaklarımda küçük bir gülümseme beliriyor.

Onları giyerken, beynim odada yabancım dışında eksik olan tek bir şeye kilitleniyor.

Külotum.

Bir kıkırdamayı bastırmak için dudaklarımı birbirine bastırıyorum.

Sapık orospu çocuğu. Bundan neden bu kadar hoşlandığımı bilmiyorum ama hoşlanıyorum.

Valeye doğru yol alırken ve sonra şehir merkezine ve daireme doğru uzun kilometreler boyunca araba sürerken, yardım edemem ama karşılaşmayı tekrar tekrar yaşarım.

Sonunda kendi yatağıma girdiğimde, vücudum nefis bir şekilde kullanılmış hissederken, akıl sağlığımı sorguluyorum.

Onun hakkında tehlikeli olması dışında hiçbir şey bilmiyorum. En azından Magnolia'ya göre.

Ama bu bile artan bağımlılığımı engelleyemiyor.

Mantıklı beynim bana bunu yapmaya devam edemeyeceğimi söylüyor. Bu gece son kez olmalı. Bu akıllıca değil. Güvenli değil. Ama vücudum aynı fikirde değil.

Bunu yapmaya devam etmek zorundayım.

Ama büyük bir engel var, onunla iletişim kurmanın hiçbir yolu yok.
Karnımdaki çırpınma hissinin bir kısmı kayboluyor.

Ya beni bulamazsa?

Bulacak. Bunu o da hissetmeli.

Yüzümde bir gülümsemeyle uykuya daldım.

CHAPTER 14

TEMPERANCE

T Ertesi sabah Bronco'mu Seven Sinners'ın otoparkına kilitlediğimde aklım hâlâ karmakarışık çarşaflardaydı. Yatağımın ve beni terli ve yalvararak uyandıran pis rüyaların. Ağrıyan kaslarımın her sızısı dün geceyi zihnimde sabit tutuyor.

Bu yabancıya bağımlıyım ve bunun ne kadar çılgınca olduğu umurumda bile değil.

öyle.

Bu düşünceler kızgın bir teneke çatıdaki su gibi buharlaşır.

Bağrıışmalar başladığında.

"Ne cüretle bir çöp parçasını benim sanatım diye yutturursun!"

Gregor Standish'in hakareti, Range Rover'ın kapısını çarparken karnıma bir enayi yumruğu gibi çarpıyor. Yüzü alacalı ve kızarmış bir halde bana doğru fırlıyor.

"Bay Standish-"

"Bu çöpü gördün mü?" İlerlerken elindeki gazeteyi bana doğru sallıyor.

Dalgalandan sayfalardan uzaklaşarak boğazımı temizliyorum. "Efendim, lütfen-"

"O iğrenç resmin altına *benim adımı* koymuşlar. Öğle yemeğine kadar sanat camiasının alay konusu olacağım."

"Efendim, lütfen-"

"Adımın sanat kılığına bürünmüş o zevksiz yaya çöpüyle anılmasına izin veremem!"

Her kelime, her zaman korktuğum şeyi pekiştiren doğrudan bir vuruş yapıyor.

-Çalışmalarım görülmek için yeterince iyi değil. Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. Bir rüyanın ölümü asla acısız değildir, celladın baltasını kullanan kibirli bir pislik olsa bile.

Omurgamı dikleştiriyorum, vuruşlarının ne kadar ölümcül olduğunu görmesine izin vermemeye kararlıyım. O parçanın bana ait olduğunu asla bilemez. Kimse bilemez.

"Bu kadar yeter Bay Standish. Eğer bir şikâyetiniz varsa, bunu medeni bir şekilde yapabilirsiniz yoksa sizden gitmenizi istemek zorunda kalacağım." İçim burkulsa da ses tonuma otorite katıyorum. Savunmamı güçlendirmek için artık çok az ve çok geç, ama rol yapmaktan başka çarem yok.

Standish'in yüzü kırmızının daha da koyu bir tonuna bürünüyor ve eğer böyle bir pislik olmasaydı, tansiyonu hakkında endişelenebilirdim. Bu haliyle, onun sağlığını umursayacak gücü kendimde bulamıyorum. Hele ki o benim içimi boşaltırken.

"Benim sanatım -*gerçek* sanatım- içeride ve eğer beni ondan uzak tutmaya çalışırsan, bu şirketten ve onu yöneten o sürtükten her şeyi alırım."

Keira'ya hakaret ettiği anda omurgama çelik saplanıyor ve ona doğru sert bir bakış fırlatıyorum. "Bay Standish, burada durmanız sizin yararınıza olacaktır." Daha fazla kezzap dökmek için ağzını açıyor ama ses tonumda yeni bir güvenle konuşmaya devam ediyorum. Ne de olsa onu savunmak kendimi savunmaktan çok daha kolay. "Eğer yapmazsan yaptıklarının sonuçlarından hoşlanmayacaksın."

Yüzündeki ifade alaycı bir hal alıyor. "Bana ne yapacağımı söyleme. Kiminle uğraştığını anlamıyorsun."

Ona kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri olmayanın kendisi olduğunu ve daha fazla yorum yapmasının gününü bir ceset torbasında bitireceği anlamına geleceğini söylemek dilimin ucunda ama yapmıyorum. Bu adam mantıkla ya da tehditle sakinleştirilemez. Tamamen dengesiz biri.

"Telefonlarıma cevap vermeyince seni aradım. Bu işte bu kadar beceriksiz olmana şaşmamalı. COO MU? Sen hâlâ yüceltilmiş bir sekretersin." Bakışları neşeyle zalimleşiyor. "Neden şaşırdığımı bilmiyorum. Sen sadece bataklık pislighisin, ki bu da tam olarak

heykele benziyordu. Bu çöp parçasını her kim yaptıysa, benimmiş gibi göstermeye çalıştıkları için onların da peşine düşeceğimi söyleyin."

Doğrudan. Vur.

Geriye doğru sendeleyip ona acı bir puan kazandırdığını göstermek yerine omuzlarımı dikleştiriyorum. "Hata masumdu Bay Standish ve belirtmek isterim ki, eğer taşınızı taşımamıza izin verseydiniz ya da size verdiğim talimatlara uygun olarak zamanında gelseydiniz böyle bir şey olmayacaktı."

Sanki biri altına çürümüş timsah eti atmış gibi burnunu kırıştırıyor. "Beklemeliydin. Kötü yönetiminize bir örnek daha. Bu masum bir hata değildi. Bu planlanmıştı."

Her ne kadar ona bağışlamak ve bunun hiçbir şekilde, hiçbir biçimde *benim* hatam olmadığını ve vardığı sonuçların her birinde daha fazla yanılmış olamayacağını söylemek istesem de, otoparkta çığlık atmanın yararlı ya da üretken olmayacağını biliyorum.

Onu otoparkta vurmayı tercih ederdim ama hapishane turuncusu tam olarak benim rengim değil.

Gerçi kardeşim cesetten kurtulurdu. Bu yalın düşünce yüzüme kana susamış bir gülümseme yerleştiriyor.

"Sizinle daha fazla tartışmayacağım Bay Standish. Lütfen özürlerimi kabul edin ve belki ikimiz de Mary'nin Evi'nin dün geceki açık artırmadan, bu hataya rağmen önemli bir fayda sağladığı konusunda hemfikir olabiliriz. Dolayısıyla, amaca yine de hizmet edilmiş oldu ve belki de gelecekte bir hayır kurumuna daha büyük bir fayda sağlamak için bağışlamak üzere parçanız sizde kalabilir."

Dengeli ve profesyonel göründüğüm için kendimi kutluyorum, oysa ona asıl söylemek istediğim, Keira hakkında söyledikleri için Mount onu öldürmezse, bu kadar kötü bir insan olduğu için başka biri kesinlikle öldürecek.

Standish'in yüzü şeytani bir ifadeye bürünerek öne doğru atılıyor ve parmaklarını sertçe üst koluma doluyor, parmakları derimi kazıyor. "Sadece bu kadar avam biri bu kadar basit bir şeyi düşünebilir."

Kolumu çekip kurtarıyorum ve tırnakları derimi sıyrıyor.

"Burada bir sorunumuz mu var?"

Damıtma operasyonlarının başındaki Louis Artesian bize doğru gelirken kapı arkasından çarpıyor.

"Evet, lanet olası bir sorunumuz var," diyor Standish, dudakları kıvrılıyor.

Louis bana bakıyor, ses tonunda endişe var. "Güvenliği çağırmamı ister misin?"

Gregor Standish'e dikkatle bakmadan önce onun nazik kahverengi gözleriyle tanışıyorum. "Bu Bay Standish'e kalmış. Eğer sanat eserlerini toplamak istiyorsa, kendini tutması gerekecek."

"Bu ne cüret, sen-"

Telefonum çalıyor ve bir sonraki hakaretini yarıda kesiyor. Çantamdan çıkarıp ekrana bakıyorum. *Keira*.

"Affedersiniz Bay Standish. Endişeleriniz hakkında Bayan Kilgore ile konuşacağım. Eğer sakinleşebilirsiniz, belki de sanat eserlerinizi toplamak için binaya girmenize izin verilir."

Louis'e söylenirken yanından uzaklaşıyorum, ama telefonuma cevap verirken arkama bakmıyorum. "Günaydın patron."

"Neler oluyor?"

Arka kapının kilidini açıyorum ve arkamdan kilitlediğimden emin oluyorum. "Standish otoparkta sinir krizi geçiriyor. Suçlamalarda ve tehditlerde bulunuyor. Açıklamaya çalıştım ama dinlemiyor."

"Tabii ki dinlemiyor. Ayrıca o kadar da şaşırmadım çünkü az önce bilinen evrendeki tüm çevrimiçi platformlarda Yedi Günahkâr için bıraktığı tek yıldızlı eleştiriyi okudum. V ve ben neredeyse geldik. Onunla ilgilenecektir."

Keira'nın dünyasında *biriyle ilgilenmek* çoğu insan için olduğundan farklı bir anlama geliyor.

Bunun gerekli olduğundan emin olup olmadığını sormak için ağzımı açıyorum ama Keira görüşmeyi çoktan sonlandırmış.

Günümün böyle geçmesini beklemiyordum.

CHAPTER 15

TEMPERANCE

T Neyse ki Standish'le tekrar yüzleşmek zorunda kalmadım ve işime dönüp *V onunla ilgileniyor* olabilir. Öğle yemeğinden sonra telefonum çaldığında çok az başarılı olabildim.

"Merhaba Temperance, ben Valentina Hendrix. Bana yardım edebileceğini umuyorum."

Lütfen bunun heykelle ilgili olmasına izin verme, evrene yalvarıyorum. Standish'in bu sabahki acımasız sözlü saldırısından sonra, bağırsaklarım kıyma makinesinden geçmiş gibi hissediyor ve şu anda bu konuda objektif bir şekilde konuşacak duygusal mesafeye sahip değilim.

Yine de iyi bir COO'nun yapacağı gibi ses tonumdaki pozitifliği koruyorum. "Mümkünse yardım etmekten mutluluk duyarım. Sizin için ne yapabilirim hanımefendi?"

"Valentina, lütfen. Ne istediğimi zaten bildiğinize eminim. Dün gece kazanandan heykeli satın alamadığım için sanatçının adını." Duraklıyor ve nasıl cevap vereceğimi düşünüyorum ama yeterince hızlı değilim. "Eğer kişinin adını biliyorsanız, bazı bilgileri aktarmayarak ona büyük bir kötülük yapmış olursunuz."

"Ne tür bir bilgi?"

"Çok kazançlı olabilecek türden." "Korkarım ben-"

"Bir şey söylemeden önce beni bir dinle."
Sustum.

"Farkında mısınız bilmiyorum ama Noble Art'ta yerel sanatçılara yer vermeyi seviyorum ve içimden bir ses bu heykeli yapanın buralı olduğunu söylüyor. O eserde, damarlarında bu şehrin kanı dolaşan biri tarafından yapılmaması için çok fazla tutku vardı."

Sessizliğimin konuya daha hızlı girmesine yardımcı olacağını umarak hiçbir şey söylemiyorum. İşe yarıyor.

"Aynı hissiyata sahip birkaç parça daha satmak yerine satın almak istiyorum ve onlar için makul bir fiyat ödemeye hazırım çünkü para kazanabileceğimi biliyorum. Onları galeriye getirebildiğim anda kapışacak birkaç müşteri var."

Ses tonundaki güven Standish'in açtığı bazı yaralara merhem oluyor ama ona herhangi bir cevap vermeye hazır değilim.

"Temasa geçebilirsem, bilgiyi iletirim. Yine de herhangi bir söz veremem."

"Teklifte zaman sınırı yok," diyor ve ses tonundaki zaferi duyabilsem de bir parça rahatlıyorum. "Ama . . . Dürüst olacağım, müzayedenin kamuoyuna yansması ve artan ilgi ve spekülasyonlarla birlikte, şimdi saldırmanın tam zamanı. Bu yüzden, eğer bu kişi biraz olsun iş anlayışına sahipse, benimle bir an önce temasa geçmesi son derece akıllıca olacaktır."

İş anlayışım kendimle gurur duyduğum bir şeydir, bu yüzden onun yorumu bir meydan okuma gibi geliyor.

"Bunu ekleyeceğimden emin olabilirsiniz."

"Çoğu sanatçının en iyi iş insanları olmadığını biliyorum, ama olanlar da... kartlarını doğru oynarlarsa bu şehirde ne kadar sağlam bir yaşam sürebileceklerini bilerseniz şaşırırsınız. Düşündüğünüz kadar zor değil, özellikle de kişi bu konuda akıllıysa. Bunu da iletmekten çekinmeyin."

Ensemdeki tüyler, belanın kokusunu alan bir köpek gibi diken diken oluyor. *Şüpheleniyor mu?* Verdiği ipuçları özellikle merakımı uyandırmak için verilmiş gibi görünüyor, ama Standish'in tüm çirkinliği hala duruyor ve tüm durumun üzerine bir gölge düşürüyor.

"Bunu iletceğim, ancak size bir yanıt verebileceğime dair herhangi bir söz veremem." Sesimi duygusallıktan uzak tutmaya çalışıyorum,

Bu da biraz çaba gerektiriyor.

"Teşekkür ederim, Temperance. Minnettarım. Size benimle iletişime geçmeniz için en iyi yolları söyleyeyim."

Valentina'nın iki numarasını ve e-posta adresini yazıyorum, sonra bu bilgilerle ne yapmam gerektiğini merak ederek telefonu kapatıyorum.

Bir ifade beynimde tekrar tekrar çalmaya devam ediyor. "*Ne kadar sağlam bir yaşam sürebileceklerini bilsen şaşarsın...*"

Önemli değil, diyorum kendime. Sanat asla Seven Sinners'dan gelen düzenli bir maaş çekiyle aynı istikrarı sağlayamayacak. Hatta daha da ötesi, hurda metalleri birbirine kaynaklamak ve buna sanat demek asla istediğim saygınlığı sağlamayacak, özellikle de sanat camiasında. Bulduğum noktaya gelmek için çok uzun süre ve çok çalıştım, çılgın bir hayalin peşinden koşmak için bunları bir kenara atmayı bile düşünmedim.

Ama bir eser elli bin dolara satıldı, kafamın içindeki bir ses fısıldıyor.

"Evet, çünkü birinin başka birinin adı ona eklenmişti. İnsanların gerçekten duyduğu ve önemseddiği biri."

Bu yüzden kendimi sahtekâr gibi hissediyorum. Eğer teklif verenler hurdalıkta saatlerce tasarım ve kaynak yapan kişinin *ben* olduğumu bilselerdi, o küreklerin hiçbiri havaya kalkmazdı.

Ben bir hiçim. Ama en azından burada kendime bir isim yapıyorum. Ayrıca, şu anda zaten yeterince risk alıyorum.

CHAPTER 16

TEMPERANCE

B Dairemden iki blok ötedeki Quarter'da bir park yeri bulduğumda, günün ağırlığı beni kapıma kadar sürüklüyordu.

Haven'ın girişini işaretleyen ferforje demirlerin çoğunu. Bugün her şey bana bunu hatırlatıyor gibi görünüyor ya da belki de sadece dün geceyi unutmak istemiyorum.

Kapının kilidini açıp çantamı arka taraftaki kapalı avluya giden dar tuğla patikadan aşağı taşıdığım da saat neredeyse yediydi. Harriet'in açık penceresinden gelen müzik -opera tabii ki- durup parti hazırlığı gibi görünen şeyi incelerken beni ürpertiyor.

"Tempe, kızım, sen misin?" Harriet, İspanyol yosunu ve diriliş eğrelti otundan kalın örtülerle kaplı devasa bir canlı meşe ağacının altında lüks bir büfenin kurulduğu açık hava masasından sesleniyor. Peri ışıkları ve güneş enerjisiyle çalışan Çin fenerleri dallardan sarkıyor ve fıskiyelelerin ve koi havuzunun tıngırtısı şehrin ve müziğin gürültüsünün ötesindeki tek ses. Küçük sıçrama havuzunun mavi suyu ışıkları yansıtarak ambiyans katıyor.

Başımı sallayıp diğer konukları arıyorum, rahatsız ettiğim için endişeleniyorum ama burada başka kimse yok. En azından henüz.

"Parti mi veriyorsunuz?"

Bu gece ev sahibim dışında insanlarla etkileşime girmek, başa çıkabileceğimden daha fazla olabilir.

Başını sallayarak şampanya kadehini kaldırıyor. "Parti mi? Hayır. Bu gece olmaz. Gel bana katıl."

Masanın çökmekte olan düzeni başka birinin standartlarına göre bir kişi için abartılı görünebilir, ancak Harriet'in inandığı bir şey hayatı kucaklamak ve her anın tadını çıkarmaktır. Kendisi için böyle bir paket servisi çağırması beni hiç şaşırtmamalı.

Tüm hikâyemi anlatabileceğim ve Valentina'nın bana sunduğu durumla ilgili gerçek ve geçerli tavsiyeler alabileceğim tek kişi o. Harriet, Quarter'da birkaç dükkânı olan ama hiçbirini kendisi işletmeyen kurnaz bir iş kadını. Onun yerine zamanını resim yaparak ve dünyayı gezerek geçiriyor.

"Başka şarap kadehin var mı?"

Başını arkaya yatırıp gülüyor. "Aptalca bir soru."

Masadaki orta süsü arkasından bir tane çıkarıyor ve buzda duran bir şişe şampanyaya uzanıyor. Sırtımın üst kısmındaki gerginlik düğümü birkaç derece gevşiyor. Kadehi dolduruyor, neredeyse taşmasına izin veriyor ve ben yaklaşırken bana uzatıyor.

Kadehini benimkinin kenarıyla tokuşturmak için kaldırırken, "Bu gecenin cevabı şampanya. Sorunun ne olduğu umurumda değil. İstersen bunu bir yere yazabilirsin. Şu anda yaptığın gibi dünyanın yükünü omuzlarında taşıyor gibi görüldüğün her an buna başvurmaktan çekinme. Daha sık seks yapmalısın kızım."

Mükemmel gevreklikteki, köpüklü sıvıda boğuluyorum ve öksürürken bardağı indiriyorum. "Bahşış için teşekkürler."

"Bahşışten daha fazlasına ihtiyacın var. Ne yaptığını bilen bir adama ihtiyacın var. Tercihen birden fazla erkek tarafından, böylece stilleri karşılaştırabilirsiniz. Ama aynı anda değil." Bana göz kırparak sırıtıyor. "Tabii bu tür şeylerden hoşlanmıyorsan."

"Umm . . . Hemen ilgileneceğim..." Sözlerimi daha dikkatli seçmem gerektiğini fark ettim.

"Kesinlikle haklısın. Bir adam bul ve binmek için üstüne çık."

Bardağı boşaltmak istiyorum ama şişenin üzerindeki pahalı etikete saygımdan bir yudum alıyorum.

"Bu arada bu çok lezzetli." Bu noktada konuyu hemen her şeye çevirmeye hazırım.

"Tabii ki öyle. Döndürülebilir şişelerden içmiyorum. Artık altmış yaşında değilim."

Harriet'in bu yorumu boğazımda bir kıkırdamaya yol açıyor. O gerçekten de dünyadaki en sevdiğim insanlardan biri.

"Bu gece bu süslü yemekle kutladığımız özel bir gün olmadığına emin misin?" Bu soruyu her şeyden çok sohbet etmek için soruyorum.

"Bu ..." Bana bakıyor, kaşları kırışmış. "Bugün haftanın hangi günü?"

"Cuma."

Bardağıyla işaret ediyor. "Sonunda Cuma günü! Ya da benim deyimimle *Fri-yay*. İhtiyacımız olan tek sebep bu değil mi? Evrende savrulan bu kaya parçasının üzerinde hâlâ dönüyor olmayı kutlamak için bir nedene ihtiyaç olduğundan değil."

"Yeterince adil." Kadehi tekrar dudaklarıma götürüp yudumluyorum ve şarabın ruhumun hırpalanmış kenarlarını yumuşatmasına izin veriyorum.

Genelde alkolle teselli bulmam ama bu gece... bu gece umurumda olduğundan emin değilim. Babamı batıran şeytan olan viskiyi içiyor değilim. Seven Sinners, parası olduğunda tercih ettiği markaydı, ki bunu nadiren yapardı.

İşimi biraz ironik kılıyor, değil mi?

Harriet kafatasları ve çiçeklerle süslenmiş kemik porselen bir tabak aldı ve onu lezzetlerle doldurdu.

"Al, şu yıllanmış çedarı dene. Çok lezzetli. Bu üzümlerin tadı da asmadan koparılmış gibi. Asma demişken, bu sabah bir üzüm bağı satın aldım."

Çenem ona doğru sarsıldı. "Ne? Nereden?"

Bana tabağı uzatıyor. "İtalya tabii ki. Başka nerede bir üzüm bağı satın alabilirim ki?"

Etler, peynirler ve meyvelerden oluşan seçkiyi masaya indiriyorum ve onun sözlerini kafamda evirip çevirirken dalgınca keten bir peçeteye uzanıyorum. "Bu satın almayı uzun zamandır mı planlıyorsun?"

Harriet'in gırtlaktan gelen kahkahası beni sarıyor ve anında bu sorunun ne kadar aptalca olduğunu fark etmeme neden oluyor.

"Tabii ki hayır. Bir arkadaşım bugün paraya sıkışık olduğunu ve komşusuna satacağını söyledi - ben oradayken manzaralarım *antika* diyerek hakaret eden hödük bir adam - ben de tamamen inadına satın almayı teklif ettim. Yıllardır araziyi istiyordu, ama Pietro iş konusunda berbat bir kafaya sahip olmasına rağmen araziyi elinde tutmayı başardı. Oral seks konusunda çok daha iyi."

Ağızma attığım peynir parçasıyla boğuluyorum.

"Aman Tanrım, kızım. Heimlich'e ihtiyacın var mı?" Harriet kelimeyi aniden anadili Almanca olmuş gibi telaffuz ediyor. Bildiğim kadarıyla öyle de olabilir. Bu kadınla ilgili hiçbir şey artık beni şaşırtmıyor, görünüşe göre şampanya üzerine *oral* seks kelimesini *ağızından* düşürmesi dışında.

Öksürürken ağızımı kapatıyorum ve başımı sallıyorum. "Bu çok ilginç."

"Gerçekten öyle. Gerçekten eşsiz bir tekniği var. Diliyle öyle bir şey yapıyor ki... Nasıl açıklayacağımı bilmiyorum."

Doğru kelimeleri bulmaya çalışıyormuş gibi gökyüzüne bakıyor ve ben de elimden geldiğince hızlı bir şekilde konuyu değiştiriyorum.

"Bununla nasıl başa çıkıyorsun?"

"Normalde onu saçlarından tutardım, ama yan taraftaki yamalar biraz seyrekleşmeye başladı."

Artık çığnemediğime ya da boğulma tehlikesi geçirmediğime şükrederek hemen araya giriyorum. "Hayır, sanatınızla ilgili yorumları kastediyorum."

"Küçük beyinli aptallardan mı? Genelde onlara aldırmam." Tatlı tatlı gülümsüyor. "Ama bazen hayatlarını mahvetmek hoşuma gidiyor. Ruh halime göre değişiyor. Bir keresinde bir kiralık katille bağlantı kurdum..." Sanki olayı hatırlıyormuş gibi gözlerini kaçırıyor ve bundan sonra söyleyebilecekleri beni biraz korkutuyor.

Harriet'in deli olduğuna dair hiçbir şüphem yok ama ona biraz da hayranlık duyuyorum.

"Birini mi öldürttün?"

Yüz ifadesi keskinleşiyor. "Hayatım, böyle şeyleri asla kabul etmeyeceğini bilmiyor musun? Yasal Temeller 101." Tabağına uzanıyor ve tekrar dolduruyor. "Konuyla alakasız şeylere bu ani ilgi neden?"

başkalarının fikirleri? *Arkadaşın* sonunda kendini aşıp o heykellerden birini satacak mı?"

Bu sefer neredeyse bir parça etle boğuluyordum.

Harriet dairemdeki iki parçadan birini satmam için peşimdeydi. Mobilyalarım hakkında yazılacak pek bir şey olmayabilir ama annemin en sevdiği kuş olan mavi balıkçılın küçük heykeli onu mest ediyor. Onu neden sakladığımdan emin değilim ama satmaya da kıyamıyorum.

Onun tavsiyesine başvurup başvurmamaya karar vermek için on saniye düşündüm, ama çoktan sonuca varmıştım. Harriet'in fikirleri çılgınca olsa da değer verdiğim fikirler.

"Aslında yaptı. Bu bir kazaydı."

Harriet'in gülümsemesi yüzünü çatlatmakla tehdit ediyor. "Biliyordum! Bu sabah çöreğimi yerken gazeteyi gördüm. Standish denen o dangalağın o haberi yapmış olmasına imkân yok. Tarzını hemen tanıdım. O hıyarın kendine pay çıkarmaya çalışmak için ne kadar alçaldığını gösteriyor."

Durum hakkındaki değerlendirmesi beni hayrete düşürdü. "Aslında, kendisine atfedilmesine çok kızdı. Çöp olduğunu söyledi."

Bu itiraf boğazımı kesen cam kırıkları gibi hissettiriyor.

Harriet'in gülümsemesi kayboluyor. "Eğer satın almak istediği bir üzüm bağı olsaydı, hemen satın alırdım. Adam toplum için bir utanç kaynağı. Daha geçen hafta, son eserini yapmak için eritecek bu kadar boya kalemini nasıl bulduğunu sorduğumda bana deli yaşlı kadın dedi. Tanrı korusun kahverengi bir şey yaparsa. Çok fazla süt ürünü yemiş ve dışkısını kullanmaya karar vermiş gibi görünecek."

Karnımın derinliklerinden yükselen kahkaha, Harriet'in acımasız değerlendirmesi ve ona eşlik eden kıkırdamadan sonra parçalanmış ruhuma ikinci en iyi merhem oluyor.

İkimiz de soluklanmak için durup midelerimizi tuttuğumuzda, Harriet'in yüz ifadesi bir süreliğine ciddileşiyor.

"Normalde sanat hakkında bu kadar sert olmazdım. Sonuçta her şey öznel ama o adama gerçekten tahammül edemiyorum."

Keira hakkındaki yorumlarından sonra ona daha fazla tahammül etmek zorunda kalmayabileceğinizi söylemek dilimin ucunda, ancak Harriet'in Yasal Temeller 101 yorumunu takiben bunu saklıyorum.

"Sübjektif görüşü oldukça acımasızdı."

Elinin tersiyle itti. "Elde ettiği elli bin doların kendi adına konuştuğunu söyleyebilirim."

Valentina'yla yaptığım konuşma zihnimde ön plana çıkıyor. "Bir galeri sahibi daha fazla parça için talepte bulundu. Onları konsinye olarak almak yerine doğrudan satın almak istiyor."

Harriet'in soluk kaşları kalktı. "Öyle mi? Bunun Standish'in fikrinden çok daha önemli olduğunu söyleyebilirim, sanatının parasal onay gerektirdiğinden değil, ama soğuk nakit her zaman güzeldir. Bunu yapacak mı?"

Şampanya kadehimde yükselen baloncukları inceliyorum. "Bilmiyorum."

Harriet'in uzun sessizliği dikkatimi tekrar yüzüne çekiyor. "Aptallığın zirvesi ne olurdu biliyor musun?"

"Ne?"

"Ruhunu en çok mutlu eden şeyi yapmak için her fırsatı değerlendirmemek, özellikle de birisi bunun için sana para ödemeye hazırsa."

Kolayca dağıttığı bilgeliği ve soluk mavi gözlerindeki bilgi, karnıma bir yumruk gibi çarptı.

"Bunu arkadaşına iletmelisin. Hem de ücretsiz." Göz kırıyor.

"Ama ya ... ya çok uzun zamandır yeni bir şey yaratmadıysa? Ya hala yapabileceğinden emin değilse? Ya faturalarını ödemek için gerçek bir işi olduğu için zamanı yoksa?"

Harriet şampanyasını yudumluyor. "Bahaneler göt delikleri gibidir.

Herkeste bir tane vardır."

Başımı sallayarak sessizce gülüyorum. "Sanırım öyle."

Gökyüzünde kaybolan gün batımını işaret ediyor. "Her gün kullanılabilir yirmi dört saat var, özellikle de iyi ilaçları nasıl alacağınızı biliyorsanız." Ciddileşmeden önce dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Ama şaka bir yana, her şey tek bir soruya bağlı. Bunu ne kadar çok istiyor ve bu hayalin peşinden gitmek için ne kadar istekli? Eğer fedakârlık yapmak istemiyorsa, özellikle de uyku gibi basit ve kolay bir şeyden fedakârlık yapmak istemiyorsa, o zaman bunu yeterince istemiyor demektir."

Ne kadar çok istiyorum?

Her şey buna bağılı değil mi? Tüm hayatım bir mücadele içinde geçti, bazen istediğim şeyin peşinden gitme fırsatına sahip olmak için canımı dişime takarak savaştım. Üniversite diploması. Seven Sinners'da bir iş. Saygınlık.

Kimse bana bir şey vermedi. Ve şimdi, ilk kez biri hayallerimden birini gümüş tepside sunuyor ve ben iki elimle uzanıp tutup tutmayacağımı sorguluyorum.

Bu hiç bana göre değil. Aslında, bu kararsızlık sarmalında kendimi tanıdığımından bile emin değilim.

"Bu denklemde bir dostun olmadığını nihayet kabul edeceğin zaman bana haber ver ki bu konuda ne yapacağını konuşmaya başlayalım. Eğer hayalini sahiplenmezsen, onu asla gerçekleştiremezsin."

Harriet'in sözlerini sindirirken ayağa kalkıyorum ve şampanya kadehimi yeniden doldurmak için masanın etrafında dönüyorum. Beni şaşırtmadılar. Esrarengiz bir şekilde sezgileri kuvvetli. Bir yudum daha alıp kadehi masaya bırakıyorum ve her türlü yapmacıklığı bir kenara bırakıyorum.

"Standish ona çöp dedi. Bir iğrençlik." Bu sözleri söylemek onun açtığı yaraları deşiyor ve gerçek çekincelerimi ortaya çıkarıyor.

"Standish yeteneğin ne olduğunu yüzüne tokat gibi çarpsa bile bilemez. Kendi anal boşluğunu incelemekle o kadar meşgul ki." Harriet uzanıp elimi küçük, buruşuk elinin içine aldı. "Ama hayatım, eğer bunu yapacaksan, daha kalın bir deri geliştirmen gerekecek. Her zaman eleştirenler olacaktır. Şüpheciler. Nefret edenler. Eğer olmasaydı, o zaman bu işi doğru yapmıyor olurdun. Tay-Tay'ın ölümsüz sözleriyle, silkelenip atmalısın."

Elimi bırakarak beni başından savdı. "Şimdi git üstünü değiştir, bir kaynakçı ve biraz hurda metal bul ve *yarat*. İşte senin işaretin, kızım. Vakit geldi."

CHAPTER 17

TEMPERANCE

I Harriet'in dediği gibi, bir kaynakçı ve hurda metal bulmak kadar basit değil. Belki de öyledir. Ertesi sabah Bronco'mu ezbere bildiğim bir yolda yönlendiriyorum. Bir yol

Milyonlarca kez unutabilmeyi diledim.

Eve giden yol.

Başkaları için eve dönmek nostalji, sıcaklık ve belki de heyecan duygularını beraberinde getirir, ancak benim için durum daha karmaşık. Özellikle de artık bir evim olmadığı için. Yıkık dökük eski kulübe, uzun süre bakımsız bırakıldıktan sonra muhtemelen bataklık tarafından geri alınmıştır. Her iki durumda da, beni hayatımın çoğunu yaşadığım yere geri götürecek toprak yola varmadan önce duruyorum.

Saçma delikleri, siyah bir ok gösteren paslanmış sarı bir tabelayı deliyor. Belirlediğim yer bir sonraki keskin virajın hemen arkasında.

Bunun bir kaynakçı ve hurda metal bulmak kadar basit olmamasının başka bir nedeni daha var. Yaratmak için buraya gelmek, hiçbir zaman iyi olmadığı bir şey olan iyilik istemeyi ve bazı acı hatıralarla yüzleşmeyi de içeriyor.

Önce aramalı mıydım?

Uzun zaman önce silmiş olsam da numarayı gerçekten unutmuş değilim. Ayrıca Elijah Devereux'un telefonuna düzenli olarak cevap vermeye başlamış olması da mümkün değil. Bazı şeyler hiç değişmiyor.

Fren yapıp toprak yoldan sağa döndüğümde Bronco'mun lastiklerinin altındaki çakıllar çıtırdıyor ve beni dikenli tellerle kaplı bir çite götürüyor. Yosunlar eski GEÇİLMEZ tabelalarını örtüyor ama Elijah birkaç tane daha eklemiş.

911'I ARAMAYIZ. Metal tabelanın altında eski bir AK-47 asılı.

Klas, Eli. Ayrıca, çok doğru. Burada insanlar polise, kendi silah ve cephanelerine güvendikleri kadar güvenmezler.

Otorite her zaman şüpheyle karşılanır ve bataklıktaki bir cesetten kurtulmak, olaydan sonra şerife ne olduğunu açıklamaktan çok daha kolaydır.

Bu bölgedeki timsahlar iyi beslenir, sadece balıkla değil.

Şaşırtıcı bir şekilde, tel örgü kısmen açık. Yine de sanırım Cumartesi sabahı erken bir saat, yani buradaki insanlar arabaları üzerinde çalışıyor ve yerel hurdalıktan parçalara ihtiyaç duyuyor olabilirler.

Devereux Recycling, eski adıyla Devereux Junk, elli bin dolara satılan o parçayı kaynak yaptığım yer.

Ön camları kırılmış ve lastikleri patlamış sıra sıra arabalara bakınca, buranın bu kadar değerli olduğuna inanmak bile zor. Ama öyle. Elijah bundan emin oldu.

Çitlerden geçiyorum ve karavanın yanındaki kulübede köpeklerin olduğunu fark ediyorum, eğer işler o kadar da değişmediyse Elijah hâlâ orada yaşıyor. Karavanın ışıkları kapalı ama bu bir şey ifade etmiyor. Her yerde olabilir. Elijah kibar toplumun kurallarına pek uymuyor, buna ne zaman uyuyup ne zaman uyanık olunması gerektiği de dahil.

Köpekler hazirola durmuş, salyalarını akıtarak yanlarından geçmemi izliyorlar ve onlardan biriyle açık alanda yüzleşmek istememin imkanı yok. Beni hatırladıklarından şüpheliyim, eğer birkaç yıl öncesinden hatırladığım Cane Corso çifti olsalar bile. Çok kötüler ama iki kat daha sadıklar.

Bir zamanlar, geceleri burada serbestçe dolaşan köpekler ben emir verdiğimde beni dinlerdi. Ama ben artık o kız değilim, her ne kadar daha uzağa giderken içimi bir aidiyet duygusu kaplasa da.

Parlak gün doğumunun ışınları, Bronco'mla yola doğru manevra yaparken göz alabildiğince uzanan, kısmen soyulmuş arabaların üzerinde parıldıyor.

Yaklaşık yüz metre ötede çok renkli büyük bir metal bina var.

Garip bir şekilde, hurdalıklarda ve parçalanmış arabaların etrafında, şampanyayla kadeh kaldırdığım hayır etkinliklerinde olduğumdan daha rahatım. Hayatımdan silmeye çalıştığım acı gerçek bu, ama sanırım ruhunuz her zaman nereden geldiğini biliyor.

Burası terk edilmiş gibi görünse de, arabayla geçerken kesinlikle birkaç farklı erken uyarı sistemini tetikliyorum.

Elijah her an arazisinde olup biten her şeyi bilmeyecek kadar paranoyak. Ayrıca insanların ona komplo teorisyeni ya da deli orospu çocuğu demesini de umursamıyor. Kısacası, insanların onun hakkında ne düşündüğünü hiç umursamıyor. Keşke ben de bunu benimseyebilseydim.

Bunun yerine, benim için insanların beni sevmesi beni önemsemesiyle eşdeğer. Ve eğer beni umursamıyorlarsa, bu beni bir şekilde değersiz kılıyor. Değersizlik duygusu yıllarca zihnime öyle bir kazındı ki, bundan kurtulabileceğimden emin değilim.

Ve tüm bu değersizlik, çürümenin kokusunun elmalı turtadan daha ev gibi olduğu buradan geliyor.

Sonunda metal binaya ulaşıyorum ve devasa üst kapıların kapalı olduğunu görüyorum ama bu da pek bir şey ifade etmiyor. Bronco'yu park edip imdat frenini çekiyorum. Nedenini bilmiyorum ama arabamı buradan çekmeyi aklına koyarsa, bu en azından işi biraz daha zorlaştıracak. Elijah'ın Slim Jim'le ne kadar iyi olduğunu düşünersek çok değil, ama bu da bir şeydir.

İşte ben böyle insanlardan geliyorum. Bir arabayı altmış saniyeden daha kısa bir sürede ve Nicolas Cage filminden daha az olayla çalabilen türden.

Birkaç dakika bekliyorum, acaba kapı açılacak mı ya da biri pompalı tüfekte çıkacak mı diye, ama öyle bir şey olmuyor.

Elijah ayağa kalkmış olmalı, en azından havadaki hafif sıcak metal kokusuna dayanarak öyle varsayıyorum. Kapıyı sessizce kapatıyorum ve neredeyse pamak uçlarımla binanın çıkıntısına doğru ilerleyip gümüş kolu kavıyorum ve kapıyı açıyorum.

Sağ elinde bir avuç taşlama makinesiyle beni bekliyordu. "Ben de bir daha buraya gelmeden umudu kesmiştim."

"Ben olduğumu nasıl anladın?"

"Fort Knox'tan daha fazla kameram var ama önce egzozun seni ele verdi. Hâlâ bir sızıntın var." Güvenlik gözlüklerini kum sarısı saçlarının arasına soktu. "Teklif ettiğimde tamir etmeme izin vermeliydin."

"Ben-"

"Çok meşgulüm. Hatırlıyorum. Pek çok şey için çok meşgulsün, Tempe. Yeni hayatına uymayanlar da dahil."

Suçluluk duygusu, ağabeyimin timsah derisine sapladığı bıçak gibi içime saplanıyor ama bunu savunmaya geçerek örtbas ediyorum.

"Kendim için bir şeyler yapmaya çalıştığım için özür dilerim."

Lacivert bakışları kararıyor, neredeyse siyaha dönüyor. "Senin zaten bir şey olduğunu sanıyordum ama sanırım yanlışmışım."

Bir bıçak darbesi daha.

Bunun zor olacağını biliyordum ama bir kez daha savaş için kendimi zırhlandırmak zorunda kalacağımı beklemiyordum. "Buraya tartışmaya gelmedim Eli."

"O zaman ne halt etmeye geldin?"

"Çalışmak istiyorum."

Kaşları havaya kalktı ve açılı taşlama makinesini kısmen kesilmiş arabanın üzerine koydu. "Bu günü göreceğimi hiç düşünmemiştim. Artık Quarter'da yaşadığına ve o havalı viskiyi içtiğine göre bu işler için fazla iyi olduğunu sanıyordum."

"Ben viski içmem," diye karşılık verdim. "İçtiğin bir geceyi hatırlıyorum."

Başını yana eğiyor ve o anı aklıma geliyor. Elijah ve ben bir arabanın arka koltuğunda... bekaretimi kaybettiğim gece.

"Bu son seferdi."

Sırıttıyor. "Bugünlerde daha büyük bir arka koltuğum var. Her zaman beklerim."

"Ben almayayım. Şimdi, çalışmama izin verecek misin?"

Artık zar zor giymeye vakit bulduğum kot pantolonumun ve arkadan bağladığım eski LSU tişörtümün her santimini inceleyerek beni aşağı yukarı süzüyor.

"Bu arabayı bitirmeme yardım et, kaynakçı ve atölye ihtiyacın olduğu sürece senin olsun."

Ağzım açık kaldı. "Bugün lanet olası bir suç işlemeyeceğim."

"Kahretsin, kendini beğenmişlikte üstüne yok. Bu ilk kez olmuyor. Arka koltukta seviştiğimiz gece arabayı kaldırmama nasıl yardım ettiğini hatırlıyor musun?"

"Genç ve aptaldım. Belli ki."

"Buraya dönüp benden iyilik istediğine göre pek de akıllanmışa benzemiyorsun. Görünüşe göre gecekondulaşmaya karar vermişsin."

Suratına bir yumruk atmak istiyorum ama artık böyle şeyler yapmıyorum. Gençliğim çoktan bitti ve artık saygın biriyim.

Yaralı iş botumun topuğu üzerinde dönüyorum, kışımı kaldırıp Bronco'ma geri dönmek niyetindeyim. Buna ihtiyacım yok. Başka bir yer bulabilirim-

"Hadi ama, Tempe. Artık birazcık azarlanmayı bile kaldıramıyorsun. Ne zaman bu kadar hassaslaştın? Bu benim tanıdığım kız değil."

"Ben *değiştim*."

Avuç taşılama makinesini kapıp tekrar çalıştırdı. "Sanırım ne kadar değiştiğimi göreceğiz." Koruyucu gözlüklerini indirdi.

Kapıya iki adım kala beni durduran bir şey söylüyor.

"Benim tanıdığım kız da pes etmezdi."

CHAPTER 18

TEMPERANCE

I

dönüp Elijah'a baktım, öfke kanımı kaynatıyordu.

"Ben pes eden biri değilim."

"Kesinlikle öyle görünüyor. Diğer herkesi bıraktın.

şu süslü işin dışında. Buraya kadar zahmet edip gelmene şaşırdım, şimdi de ellerini kirletmeye daha fazla dayanamadığın için çekip gideceksin."

Sözünü ettiği ellerimi kalçalarımda yumrukluyorum. "Hiçbir şeyden korkmuyorum, özellikle de ellerimi kirletmekten. Ve kesinlikle senden de değil."

Çenesini sallıyor. "O zaman kışını kaldırıp buraya gel ve koruyucu gözlüklerini tak. Kesmemiz gereken bir araba var, sonra da kaynak yapman gereken bir şeyler."

Çenemi ne kadar sıkarsam sıkayım dişlerim kırılma tehlikesi geçiriyor.

Ne yapacağımın söylenmesinden hoşlanmıyorum. Kim olduğumun ve kim olmadığımın söylenmesinden hoşlanmıyorum. Ve bir meydan okumadan geri adım atmayı gerçekten sevmiyorum.

Bu şekilde ilk arabayı çaldım ve kendimi arka koltukta buldum. Kardeşim öğrendiğinde beni eşek sudan gelinceye kadar dövmekle tehdit etti ama bu beni durdurmadı.

Hayır. Bundan çok daha fazlası gerekti.

Omuzlarımı dikleştirip lekeli beton zemini geçiyorum, ağır botlarım alnımdaki damar kadar sert vuruyor.

En yakın tezgâhtan bir çift güvenlik gözlüğü alıp takıyorum, temiz olup olmadıklarını umursamıyorum. Şehir merkezinden uzaklaşıp geçmişime döndüğümde kişiliğimin mükemmeliyetçi kısmını bir kenara bırakmıştım.

Burada, uyum sağlamaya çalışmaktan ya da birilerinin benim inşa ettiğim dış görünüşümü gördüklerinde ne düşüneceklerinden endişe etmiyorum. Onlar zaten gerçek beni görmüşlerdi.

"Bana bir öğütücü ver. Hadi şu işi bitirelim."

Aleti elime aldıktan sonra işe koyuluyorum. Taşlanması gereken VIN'lerin nerede olduğu ya da nereleri kesmemiz gerektiği konusunda talimatlara ihtiyacım yok. Ne demişler, bu benim ilk rodeom değil.

Binadaki tek ses metalin metale çarpmasından gelirken birlikte çalışarak rekor sürede bitiriyoruz.

Elijah sonunda aletini kapatıp uzaklaştığında ben de aynısını yapıyorum. Bana bir bez fırlatıyor.

"Yeteneğini kaybetmediğini görmek güzel."

"Atölyeyi, metalini ve aletlerini ihtiyacım olduğu kadar kullanmama izin vereceksin ve bu konuda bana hiçbir bok vermeyeceksin."

Kollarını kavuşturuyor ve arkasındaki tezgâha yaslanıyor. "Bu doğru mu?"

"Evet."

"Peki karşılığında bana ne vereceksin?" "Hiçbir şey."

Göğsü kahkahalarla kabarıyor. "Komik. Burada işlerin böyle yürümediğini biliyorsun."

Haklı, ama ödeme olarak hemen almayı tercih edeceğini bildiğim şeyi, yani kendimi teklif edecek değilim.

"Buna ileriye dönük ödeme yapmak denir, Devereux. İyi karma." Onun duruşunu taklit ediyorum ve kollarımı kavuşturup topuklarımın üzerinde geriye yaslanıyorum.

"Bu bana biraz hipster saçmalığı gibi geliyor. Benim eşyalarımı kullanmak istiyorsan, parasını ödersin."

"Ne kadar?" diye soruyorum.

Başını sallıyor, sinsî bir gülümseme dudaklarını büküyor. "Senin paranı istemiyorum, kızım. Bunu biliyorsun."

"Benden başka bir şey alamayacağın kesin."

Kollarını açıp bana doğru yürüyor, yüzümü incelerken gözleri kısılıyor. Botları benimkilerden sadece birkaç santim ötede duruyor.

"Bugünlerde kendine bir erkek mi buldun? Mesele bu mu?"

Aklıma son bir haftadır düşüncelerime musallat olan adam geliyor. "Belki de."

Bu kez Elijah'ın alnı şokla kırışıyor. "Öyle mi? Kimmiş o şanslı orospu çocuğu?"

"Onu tanıyamazsın." Onu tanımadığımı itiraf etmeden verebileceğim tek cevap bu aslında. En azından geliştirdiğim vahşi bağımlılığın ötesinde bir şey değil.

"Düşündüğünden çok daha fazla insan tanıyorum. Adı ne?"

Bunu da bilmediğimi hatırlayınca içimde bir utanç şimşeği çakıyor. "Fark etmez."

Elijah geri adım **a t ı y o r** ve bunu neyin yaptığından emin değilim ama bu konuda yumuşuyor. "O zaman her gelişinde bana bir kasa viski getireceksin."

"Peki-" Basit bir isteği kabul etmeye başlıyorum ama o konuşmaya devam ediyor.

"Ve bana bir iyilik borçlu olacaksın. Bunu ileriye dönük bir ödeme olarak düşün," diyor göz kırparak.

İyilik Elijah'a borçlu olmak istediğim bir şey değil ama istediğimi elde etmenin en hızlı yolu bu.

"İyi ama bunun da bir sınırı var."

Omuz silkiyor. "Bunu göreceğiz. Şimdi git bir şeyler yap. Bana sihrini bir yığın sıkıcı evrak işinin altına tamamen gömmediğini göster."

Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum ama saatler geçtiğini biliyorum. Geri çekilip çalışmamı incelediğimde dudaklarım bir gülümsemeyle geriliyor. Bu alevlerin arasından yükselen bir anka kuşu ve inanılmaz.

Hâlâ başarabilirim.

Arka cebimden atölye bezini çıkarıyorum ve yıpranmış bandanamın tutmadığı ter damlalarını yakalamak için alnıma sürüyorum.

Kollarım ve omuzlarım kesmekten, çekiçlemekten ve kaynak yapmaktan ağrıyor ama buna değdi. Kollarımdaki sıyrıklar bile eldivenlerimin yapmadı önlemek vardır rozetler .
Onur. A duydu Gurur ve tatminle birlikte başarı hissi sistemimi dolduruyor.

Standish gibi kendini beğenmiş yaşlı bir pisliğin ne dediğinin umurumda olmadığını anlamam için buraya dönüp yeni gözlerle bakmam gerekti. Benim sanatım çöp değil.

En temel şekilde yeniden canlandırma. Eski ve istenmeyen olanı alıp, insanların durup bakmasını sağlayacak yeni ve güzel bir şeye dönüştürmek.

Bakır alevler - kırmızı bir patinaya bürünmesi için yakılmış boru ve tel parçaları - kuşun altında ve yanında gerçekten parlak bir şekilde yanıyor gibi görünüyor.

Bunu yaratmak için araba parçaları kullandım. Tesisat parçaları. Eski aletlerden koparılmış parçalar. Hurda ve geri dönüşüm sahasında çılgınca bir koşuşturma, umut verici görünen her şeyi kapma, kafamdaki vizyonu bir araya getirmek için çılgın bir süreç ve onu hayata geçirmek için düz bir koşu oldu.

Ama başardım.

Gerçekten başardım.

Elijah, birkaç galon daha ter dökmek için açtığım garaj kapısından, "Vay anasını, bu çok havalı," dedi.

Başımdaki bandanayı çekip alnıma geçiriyorum. "Teşekkürler."

Aramızdaki mesafeyi kapatıyor. "Artık bunu yapabileceğini düşünmüyordum. Yanıldığımı kanıtladın."

Başımı hareket ettirmeden bakışlarımı ona doğru kaydırıyorum. "Bu, alanını kullanırken bana koşullarını bırakacağın anlamına mı geliyor?"

Bir kahkaha attı. "Hiç şansın yok. Burada oynamak için para ödüyorsun.

Hayat böyle, kızım. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Midem bel kemiğimi kemiriyor ve yüksek sesli bir hırıltı çıkarıyor.

"Bir şeyler yemek ister misin?" Elijah diyor ki. "Rickety'de kerevit kaynatma başladı bile. Eminim birkaç kişi seni görmek ister."

Rickety derken, on mil içindeki tek restoranlardan biri olan ve buraların vazgeçilmezi Rickety Shack'i kastediyor. Kerevit kaynatma bir Cumartesi gecesi geleneğidir. Benim Elijah'la gitmem her açıdan yanlış bir mesaj olurdu.

Hayatımda geriye gitmiyorum, sadece ileriye gidiyorum.

"Üzgünüm. Gelemem. Meşgulüm." Kirli eldivenlerimi çıkardım ve ellerime baktım. Sınırlı sayıda kesik, sıyrık ve kırık tırnak beni etkiledi. Buna kesinlikle değdi. Şimdi sadece kendimi temizlemem ve bu gece ne yapmakla meşgul olduğuma karar vermem gerekiyor ki yalan söylemiş gibi hissetmeyeyim.

Elijah'ın sesi sertleşiyor. "Senden mükemmel küçük bir prenses olmanı bekleyen bir adamla ateşli bir randevu mu?"

Keşke, aklımdan geçen ilk düşünce bu olsa da bunu *dile* getirmiyorum. Yabancımların bir daha ortaya çıkmadı, gözlerimi açık tutmama rağmen, ya onu ya da o sihirli küçük kartlardan birini görmeyi bekledim, ancak her iki konuda da tamamen SOL oldum. Geçen her gün beni daha çok düşündürüyor. Arzum güçlenmeye devam ediyor. Ama bu Elijah'a söyleyeceğim bir şey değil.

"Seni ilgilendirmez."

"Eminim daha iyisini yapabilirim." Beni etkili bir şekilde alay edecek kadar iyi tanıyor.

Ona öldürücü bir bakış fırlatıyorum. "Şüpheli."

Elijah kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor ve korkmak yerine dikleşiyor. "Öyle mi? Yıllar içinde değişen tek kişinin sen olduğunu mu sanıyorsun Tempe? Başka hiç kimsenin yeni bir şey öğrenmediğini ya da herkesi geçmişinde tutmak istediğin küçük kutunun dışına çıkmadığını mı düşünüyorsun?"

Ona tartışarak tatmin olma fırsatı vermeyeceğim. "Bunları Bronco'ma yüklememe yardım edecek misin, etmeyecek misin?"

Elijah tekrar anka kuşuna bakıyor. "Belki de onu saklamak istiyordumdur. Bahçe sanatı olarak kullanırım."

Bakışlarım onunkilere kayıyor. "Geçen hafta biri heykellerimden biri için elli bin dolar ödedi ve sen onu bahçe sanatı olarak saklamana izin vereceğimi mi sanıyorsun? Hiç şansın yok."

"Whoa-ho-ho. İşte burada. İşte o ilkel tavrının altında sakladığın ateş ve küstahlık. Sahte bir tavır olduğunu da eklemeliyim. Erkeğin gerçek seni tanıyor mu, Temperance? Yoksa sadece dünyanın geri kalanına gösterdiğin mükemmel küçük kabuğu mu biliyor?"

"Aletin üzerine sertçe boşalmamın nasıl bir his olduğunu biliyor, bu yüzden önemli olan tek şeyin bu olduğuna eminim."

Kalın kelimeler ağızımdan çıkar çıkmaz bir hata yaptığımı anladım. Ne kadar kolay olursa olsun, Elijah'la o yola geri dönmeyeceğim. Buradan gitme zamanı, çünkü burası beni yıpratıyor.

Elijah neredeyse burun buruna gelene kadar ilerliyor. "Ben de öyle. Belki o ve ben notlarımızı karşılaştırabiliriz."

CHAPTER 19

TEMPERANCE

I Eve dönerken bir radyo istasyonundan diğerine geçiyorum, ama her lanet şarkı beni geriyor, sahip olamayacağım bir şeyi istememe neden oluyor.

O.

Bunun ne kadar sinir bozucu olabileceğini hiç fark etmemiştim. Sahip olamayacağım bir şeyi istemek benim için yeni bir şey değil - çünkü kesinlikle değil. Ancak normalde bu arzuyu, yüzleşmek istemediğim diğer tüm duyguların altına gömebiliyorum.

Bu sefer başarısız oluyorum.

Cumartesi gecesini tek başıma geçirmek için eve gitmek bu gece olmaz, ama tek başıma bir bara gitmek de kulağa eğlenceli gelmiyor.

İşte o zaman arkadaş edinmek güzel olurdu. Ama sürekli çalışmak arkadaş edinmeyi en iyi ihtimalle elverişsiz, en kötü ihtimalle de imkânsız kılıyor.

Evimden bir blok ötede bir park yerine çekiyorum ve kırık beton kaldırımdan aşağıya, bana bir kez daha kulübü ve düşünmeyi bırakmam gereken adamı hatırlatan kapıya doğru ilerliyorum.

Metal kapı arkamdan gürültüyle kapandığında, Harriet'in sesi daireme çıkan arka kapının hemen dışındaki kavisli ferforje merdivenin dibinden geliyor.

"Oh iyi. Beni o korkunç merdivenleri tırmanmak zorunda kalmaktan kurtardın.

Ben de tam sana bir not bırakmak üzereydim." "Neler oluyor?"

Şeftali tüyü bir boa giymiş ve aynı renkte gösterişli bir şapka buklelerinin üzerine oturmuş.

"Centilmen bir arkadaşımın son dakika seyahatine çıkıyorum. Mil yüksekliğindeki kulübe üyeliğimi yenileme zamanım geldi de geçiyor." İfadesi o kadar gerçekçiydi ki, kahkahalarımı engel olamıyorum.

"Nereye gidiyorsun?"

"Sanırım Norveç'e. Ya da belki Nikaragua demiştir. Napoli de olabilir. Ne olursa olsun, iyi vakit geçireceğiz. Birkaç hafta içinde döneceğim. Belki bir ay. Beni ne kadar eğlendirebileceğini göreceğiz." Bana sarılmak için koşturuyor ve tüylü boa burnumu gıdıklıyor. "Kendine iyi bak canım. Biraz penis al."

O uzaklaşırken ağzımın açık kalmasını engellemek için dudağımı ısıyorum. Onun yerine başımı ciddi bir şekilde sallıyorum. "Bunun üzerinde çalışacağım."

Dönüyor ama sonra tekrar arkasını dönüp beni işaret ediyor. "Yeni bir şey yaptın, değil mi?"

Başımı sallıyorum. "Yaptım."

"Tam zamanı. Eğer satmaya karar verirsen o balıkçıl benimdir, o yüzden ben yokken sakın onu elden çıkarmaya kalkma." El sallayıp dönüyor ve arka kapıdan evine girerek gözden kayboluyor. "Dikkatli olun! Grup seks için prezervatif kullanmayı unutmayın!" Arkasına bile bakmadan kapıyı kapatıp kilitliyor ki bu muhtemelen iyi bir şey çünkü bir kez daha şaşkına dönüyorum.

Kıvrımlı metal merdiveni tırmanırken başımı sallıyorum. Bir seksenlik benden daha büyük bir hayat yaşıyor. Ya da septuagenarian. Her iki durumda da, Harriet hayatı boynuzlarından yakalıyor ve ben ... bana gelmesini bekliyorum.

Duştan çıkana kadar küçük bir ses çelişkili düşüncelerimi kırıyor. *Ya beklemezsem? Ya peşinden gidersem?*

Aynadaki buharı silerken ve kendimle yüzleşirken bu olasılığı aklımdan çıkaramıyorum.

"Beklemem bitti mi?" Yansıma soruyorum. Bir süre sonra kendime cevap veriyorum. "Evet, sanırım bitirdim."

Havluya sarınarak oturma odama geçiyorum ve masadan telefonumu alıyorum. Daha önce hiç kullanma fırsatı bulamadığım bir numara bulup mesaj atıyorum.

TEMPERANS: Kartım yoksa bu gece kulübe girebilecek miyim?

Telefonumu masaya bırakırken İKİ ÖN DİŞİM alt dudağımı endişelendiriyor. Magnolia Maison bana hemen cevap verecek bir tip gibi gelmiyor.

Kendimi banyoya geri dönmeye ve onu öylece bırakmaya zorluyorum. Bu yaklaşık otuz saniye sürüyor, sonra dönüp telefonu alıyorum ve makyajımı yaparken lavabonun kenarına bırakıyorum.

Her iki durumda da, bu gece dairemde kapalı kalmayacağım. Dışarı çıkıyorum ve *yaşayacağım*.

CHAPTER 20

TEMPERANCE

T saçımı kuruturken cevap geliyor.

Sen cesaretini topla gel, ben seninle ilgilenirim.

Sanki kafamın içindeki savaşı düşünceyi görebiliyor.

Bunu aklından bile

geçirme. Kötü fikir.

Hadi ama, ne zararı olabilir ki?

Belki sadece gidip izlersen.

Cesaretimi toplamam gerektiği konusunda da haklı. Zarif malikane görüldüğünde tam iki saat geçmişti.

Buraya her gelişim farklı oldu. İlk seferinde tamamen hazırlıksızdım. İkincisinde gergin ama heyecanlıydım. Bu sefer ... karnımda hindi akbabası büyüklüğünde kelebekler uçuşuyor.

Neredeyse kapıda korkup kaçacaktım. Ama yapmadım.

Bronco'yu park ediyorum ve yüzüncü kez fikrimi değiştirmeyi düşünürken birkaç saniye direksiyona yaslanıyorum.

Neden geri dönüp eve gitmiyorum? Çünkü o kapıdan içeri girdiğimde, kendim olmak zorunda değilim. Başımın üzerinde asılı duran tüm sorumluluklar, gelecek ya da geçmiş hakkında endişelenmeme gerek yok.

Bir kaçıışı bu kadar arzulayabileceğimi hiç bilmezdim. Ve bir de adam var.

Burada olsun ya da olmasın, içimde var olduğunu hiç bilmediğim bir şeyi serbest bıraktı.

Vale kapıyı açıyor ve ben maskemi takarak dışarı çıkıyorum. Sonunda ait olduğumu hissetmeye başlıyorum. Merdivenleri temkinli adımlarla çıkmak yerine güvenle çıkıyorum, adımlarım kararlılığımın kanıtı.

Bundan sonra olacaklar için hazırım.

Magnolia beni fuayede karşılıyor. "Bu gece çok şımarık görünmüyorsun değil mi?" Beni tepeden tırnağa değerlendiriyor. "Kahretsin, kızım. O vücudu nerede saklıyordun?"

Bir yıldır dolabımın arkasında asılı duran, giyilmemiş ve etiketleri hâlâ üzerinde olan kırmızı bir elbise seçtim. Kırmızı, vücuda oturan ve skandal yaratan bir elbise.

Ruh halime mükemmel uyuyor.

"Bu gece gelmeme izin verdiğin için teşekkürler."

Gözlerinde bir şeyler parlıyor ama ne olduğunu bilmiyorum. Magnolia'nın tüm Katolik kilisesinin toplamından daha fazla sırrı var gibi görünüyor ve ben bunların ilk katmanını ortaya çıkarmak istediğimden bile emin değilim.

"Bir arkadaş için her şeyi yaparım. Senden bir parça koparmak isteyecek tüm erkekler arasında bir kavga başlatmaya gelmiş gibisin."

Bu elbiseyi dolabımdan çıkarırken belirli bir erkeği düşünmüş olabilirim ama bu itiraf etmem gereken bir şey değil.

"Sadece izlemek için buradayım," diyorum ona.

"Elbette öylesin, tatlı şey. Hepsi ilk başta böyle söyler." Merdivenlere doğru dönüyor. "Ama yine de sana bir tur attıralım. Görmeye geldiğin şeyi gör."

Beni merdivenlerden yukarı, henüz görmediğim odadan gelen alçak, ritmik müziğe doğru götürüyor.

"Orası ... zindan mı?" Sorum beklediğimden daha tereddütlü çıkınca Magnolia omzunun üzerinden bakıyor.

"Zindan alt katta. Onu başka bir ziyarete saklayacağız."

Hayal kırıklığına mı uğradım yoksa rahatladım mı emin değilim ama Magnolia kapıyı iterek açarken beklenti her iki duyguyu da bastırıyor.

Koyu mor ışıklar odayı rengarenk yıkıyor ve bir uçta bir DJ kurulmuş. Uzun, ağır bir ahşap levha bir duvar boyunca uzanıyor ve iki barmen tarafından idare ediliyor.

Odanın etrafına küçük gruplar halinde birkaç sohbet alanı yerleştirilmiş. Çoğu dolu.

Maskeli kadınlar erkeklerin kucağında oturuyor ya da diğer kadınların etrafında kıvrılıyor. Tam çıplaklık yok ama bolca ten görünüyor.

Burası ön sevişmenin gerçekleştiği yer.

"Burası kaynaşma alanı. Biraz çeşitlilik havasındaysanız bir partner aramak için harika bir yer. Barda her zaman birini bulursunuz."

Odanın karşısındaki iki adam bize doğru bakıyor, biri bana başını sallıyor.

"Taze etin kokusunu almakta iyiler." Bana sert bir bakış attı. "Ama bunu kulübün içinde tuttuğun sürece sorun olmaz. Burada kimse çizginin dışına çıkmaya cesaret edemez. Kalmak mı istiyorsun yoksa başka bir şey mi denemek istiyorsun?"

Odaya bir kez daha bakıyorum, üzerimdeki gözlerin sayısını saydığımda kendimi mahcup hissediyorum. Yine de hiçbirisi *ona* ait değildi.

Kendime onu burada aramayacağımı söyledim. Burada olup olmaması umurumda değildi.

Aslında kendimi buna ikna etmiştim ama belli ki bu uzun sürmedi.

"Diğer seçeneklerim neler?"

Magnolia beni bar alanından dışarı çıkarıyor ve kapı arkamızdan kapandığında müzik susuyor.

"Sanırım başka neler sunabileceğimizi biliyorsun. Özel izleme odaları. İzlenebileceğiniz odalar. Bağlanıp bir yabancıнын gelip sizi becermesini bekleyebileceğiniz odalar. Zehrinizi seçin."

Beni şok etmeye çalışıp çalışmadığından emin değilim, ama herhangi bir şaşkınlık göstermeyi reddediyorum. "İzlemek istiyorum."

"İçinde bir sapkınlık olduğunu hep biliyordum. Benimle gel." Bana hınzırca gülümsüyor ve merdivenlerden üçüncü kata kadar bana eşlik ediyor. "Hem izlemek hem de rahat etmek istiyorsan, senin için mükemmel bir odam var."

"Tamam." Kalp atışlarım hızlanıyor ve kendime bunun yine o kadar çok merdiven çıktığım için olduğunu söylüyorum ama bunun saçma bir bahane olduğunu ben bile biliyorum.

Adım attığım diğer iki kapı işaret feneri gibi göze çarpıyor ama ikisine de gitmiyoruz. Onun yerine beni yeni bir kapıya götürüyor.

"Bence buradan görebilecekleriniz hoşunuza gidecek."

Kapıyı iterek açıyor ve ortaya bir oturma odasında görmeyi beklediğiniz gibi büyük, kavisli bir deri koltuk çıkıyor, ancak televizyona bakmak yerine bir izleme penceresine doğru dönüyor.

"Bu kattaki tüm odalar röntgenciler için mi?" diye soruyorum.

Magnolia başını sallıyor. "Bir üst kattakilerin hepsi özel." Bana bir kumanda uzatıyor. "Buna tıkla, pencerenin buzu çözülecek ve keyfini çıkarabilirsin. Sizi rahatsız eden biri olursa bana mesaj atın, icabına bakarım."

"Teşekkür ederim. Minnettarım."

Kanepenin orta minderinde rahatıma bakmadan önce Magnolia'nın gitmesini bekliyorum.

Kendimi bundan vazgeçiremeden, uzaktan kumandadaki düğmeye basıyorum ve pencere açılıyor, bana başka bir odanın mükemmel manzarasını sunuyor. Bir haremde görmeyi bekleyeceğiniz bir şeye benziyor, ya da en azından bir haremde nasıl olacağını hayal ettiğim şeye. Kocaman yuvarlak bir minder odanın büyük bir bölümünü kaplıyor ve şeffaf kumaş tavandan aşağıya doğru sarkıyor.

Ama kanımı tutuşturan şey minderde bulunanlar.

İki adam. Bir kadın. Kadın ikisinin arasına yayılmış, dört el çıplak vücudunda gezinirken kadın yukarı doğru eğiliyor.

Vay canına. Bir ménage.

Sarışın bir adam kadının bacaklarını açıp arasına diz çökerek dilini kadının teninde gezdirirken kalçalarını birbirine yapıyor. Diğer adam bir meme ucunu emerken kadın inliyor, saçlarını elinde tutuyor.

Yastıklara yaslanıyorum, diz çökmüş adam kadının külotunu sıyrırken bakışlarım dalıp gidiyor.

"Çok ıslaksın. Çok iyi bir kız oldun. Sanırım bu sulu amcığ yeme vaktim geldi."

Altmış saniyenin altında gerginlikten sırlıklamlığa geçmemin mümkün olduğunu bilmiyordum, ama hey, yeni kişisel rekor.

Adam izin ister gibi odanın köşesine baktı. "Onun amını yalamamı görmek ister misin? Yoksa onu bekletmeli miyiz?"

Dikkatim odanın gölgeli köşesine odaklanıyor ve sanki bir şekilde kiminle konuştuğunu görmeme yardımcı olacakmış gibi gözlerimi kısıyorum.

Köşede bir sandalye var. İçinde de bir adam oturuyor.

Sözlü olarak cevap vermek yerine, büyük bir el, adamın işe koyulması gerektiğini belirtircesine onlara el sallıyor.

Bakışlarımı tekrar minderin üzerine yayılmış olan üçlüye çevirmek yerine köşeye odaklanıyorum. Ona.

Yüzünü görmek için yeterli ışık yok, ama ellerini dizlerinin üzerinde görebiliyorum, kontrol için savaşıyormuş gibi kavıyor.

Elleri büyük ama *onun* mu? Magnolia beni bu yüzden mi buraya getirdi?

Birbiriyle çelişen düşüncelerden oluşan bir gelgit dalgası beynimi yıkıyor. İzlemeyi seviyor. Bunu açıkça belirtti.

Ama bu gece buraya geldiyse ... neden beni davet etmedi? Not yalan mıydı? Benimle işi bitti mi?

Gülünç bir şekilde, bir acı kırbacı kendime olan güvenimi sarsıyor.

Pislik herif.

"Bize katılmayacak mısın?" diyor kadının göğsündeki adam. "Bir süredir oynamıyorsun. Bahse girerim aç bir amcığın tatlı kavrayışını özlemiştir."

Ayağa kalkıp cama doğru yürüyorum, cevabını duymak için sabırsızlanıyorum. "Yapmasan iyi edersin," diye fısıldıyorum boş odaya, ellerim yumruk şeklinde sıkılıyor.

Tüm ilgiyi üzerinde toplayan kadına imrenmek yerine kıskançlıktan çatlıyor ve onu saçlarından sürükleyerek dışarı çıkarmak istiyorum.

Benim neyim var böyle? Neden umurumda olsun ki? Kıcımlı kaldırıp bar odasına geri dönebilir ve kendime bir erkek bulabilirim.

O kadar da özel biri değil.

Topuğumun üzerinde dönüyorum ve yalnız olmadığımı fark ettiğimde neredeyse yalpalıyorum. Kapının hemen önünde bir adam duruyordu. *Benim yabancıım.*

"Neden ona dokunmasını istemiyorsun?" Soru, o derin, hırıltılı seste neredeyse alaycı bir tonda çıkıyor. Ağzının bir köşesi sırtarak yukarı kıvrılıyor. "Onun yerine tüm o ellerin senin üzerinde olmasını mı diliyorsun?"

"Sen." Bir lanet gibi çıkıyor. "Sen-"

Kapıyı itiyor ve bana doğru adım atıyor, bakışları yırtıcı. "Bu doğru. Ben. Sadece ben."

Üzerindeki güç dalgalar halinde yayılıyor ve Magnolia'nın onun tehlikeli olduğu hakkında söylediklerini hatırlıyorum.

"Benimle işinin bittiğini sanıyordum. Yeni ve farklı bir şeye geçmeye karar verdim." Dürüstlüğümü neyin tetiklediğinden emin değilim ama gerçeği söyleyerek kaybedecek bir şeyim yok.

Yavaşlamıyor ve içgüdüsel olarak omuzlarım çift yönlü aynanın camına çarpına kadar geri çekiliyorum.

"Seni yeterince tanımamışken neden hayatıma devam edeyim ki?" Beni cama sıkıştırıyor, sonra soruyu bana çeviriyor. "Neden buradasın? Yeni ve farklı bir şey mi arıyorsun?"

Çenemi kaldırıyorum. "Belki de beklemekten yoruldum."

Boynumun arkasını kavırıyor, parmaklarını çenemin altında kıvrıyor. "Buna izin veremeyiz."

Beni tuttuğu yerden **kaldırıp** havaya kaldırmak için elini bırakıyor.

"Ne-"

"İzlemek istedin, izleyeceğiz ve istediğini almadan önce hepsi gelene kadar seni bekleteceğim. Sana biraz sabırlı olmayı öğretme zamanı."

Beni kollarının arasına alarak kanepenin köşesindeki mindere yerleşiyor, iki bacağım bir uyluğumun üzerinde, kırım diğerinin üzerinde duruyor.

"Ama-"

"İzle."

Çenemi üçlüye bakacak şekilde çeviriyor, bir adam hâlâ köşedeki adamın da katılmasını sağlamaya çalışıyor.

"Yani ben olduğumu mu düşündün? Köşede oturup otuz bir çekmeye hazırlanırken ikisinin de onu götürmesini izlediğimi mi?"

"Belki," diye fısıldadım.

"Kıskanmıştın." Bu bir soru değil, bir ifade.

"Fark eder mi?" Ona bakıyorum ve solgun bakışları benimkilerle buluşuyor. "Senin kızgın olduğunu bilmek beni çok zorluyor.

Bu konuda."

"O zaman neden sabır dersi veriyorsun?"

"Çünkü ben sapık bir orospu çocuğuyum ve ikimize de acı çektirmek istiyorum." Dilini dolgun alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Sen bunun için ölene kadar seni sikmeyeceğim. Belki ikinci raunda ısınmaları için bizi izlemelerine izin veririz."

Önerisi bir yük treni gibi göğsüme çarpıyor. "Ne?"

Bu değil-"

"Ne değil? Nabzını hızlandıran bir şey mi?" Başparmağını boğazıma bastırmak için uzandı. "Çünkü evet dersin yalan söylemiş olursun."

"Buna hazır değilim."

Tenimi okşuyor. "Şimdi *buna* inanıyorum. İzle." Yüzümü tekrar pencereye doğru çeviriyor.

Adamlardan birinin yüzü kadının amına gömülmüş, diğeri kalçalarını ayırırken kadın inliyor.

"İki erkeğin sana dokunmasının nasıl bir şey olduğunu hiç hayal ettin mi?"

Başımı sallıyorum.

"Neden olmasın?"

Ağzımda biriken tükürüğü yutuyorum. "Çünkü ... yanlış görünüyor."

"Eğer herkes bunu onaylıyorsa gerçekten yanlış olan

bir şey var mı?" "Sanırım değil."

Kadının sırtı minderden aşağı doğru eğiliyor ve iç kaslarım onun hissettikleri karşısında sıkılıyor.

"Eminim daha da yüksek sesle çığlık atardın. İki sik. Dört el. Sonunda seni evcilleştirebilir. Yine de ben açgözlü bir orospu çocuğuyum ve

seni vahşileştirir." Son sözleri içimi tutuşturarak homurdanıyor ve kucağında kayıyorum. "Seni tamamen kendime saklamak istemem hoşuna gidiyor. Onlar seni izlerken, sana sahip olmayı dilerken seni becermeyi tercih ettiğimi."

"Bilmiyorum." Sesim tereddütlü çıkıyor. Buranın ön kapısından içeri giren cesur ben gibi değil.

"Biliyorsun ama bunu henüz kendine itiraf etmedin. Edeceksin."

Köşedeki adam ayağa kalkıyor ve üçlüye yaklaşıyor.

"Benim sıram." Pantolonunun düğmelerini açıyor ve sikini çıkarıyor. "Onun ağzını istiyorum."

Yabancımanın eli bileğimi kavıyor, sonra bacağımdan yukarı çıkıp kalçamda duruyor. "Ağzını istiyorum. Beni yuttuğunu hissetmek istiyorum. Sen beni daha derine çekmeye çalışırken aletim boğazının arkasına çarpıyor."

Bir nefes çekiyorum.

"Bu hafta yüzünü siktiğimi hayal ederek mastürbasyon yaptım. Önümde diz çökmüşsün. Son damlasına kadar yutarken o koyu kahverengi gözlerin kocaman."

Onun ateşli bakışlarıyla buluşmak için kendimi sahneden ayırıyorum. Elbisemi kalçalarımın yukarı itiyor ve bir parmağını amımın üzerinde gezdiriyor.

"Lanet olsun, külot giymemişsin." Sesi derinleşiyor, boğuklaşıyor.

"Geçen sefer onları çalmıştın."

"Ama burada olacağımı bilmiyordun." "Belki de umuyordum."

Kendi parmağını ısırırken parmağı dudaklarımın kenarında geziniyor. Uzanıyorum ve parmak ucumla dudağını çekiştiriyorum.

"Dudağını ısırarak istiyorum." Nereden geldiğini bilmiyorum ama itirafım gerçek.

"O zaman ne bekliyorsun?"

Bu gece beni bu yola sokan türden bir cesaret yükseliyor ve elimi boynuna dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. Dişlerimi alt dudağının üzerinde gezdiriyorum.

Ciğerleri kabarıyor ve ben başladığım işi bitiremeden kalın bir parmağını içime sokuyor. İçime girip çıkarken başımı omzuna doğru çeviriyorum.

"Hiç adil değil. Adil değil." Kelimeleri ısırarak söylüyorum, dişlerim yumuşak kumaşın altında saklı kaslara saplanıyor.

"Benden asla adil oynamamı bekleme."

Beni kenara kadar getiriyor, geri çekilmeden önce etrafında kenetleniyorum.

"Bekle-"

"Hayır, yüzüme boşalmanı istiyorum." Beni kucağından indirdi ve yerde dizlerinin üzerine çöktü. "Onları izle ve seni izlediklerini hayal et."

Yüzünü bacaklarımın arasına gömüp diliyle beni kamçılamaadan önce söylediği tek şey bu.

Önümdeki sahneye odaklanmaya çalışıyorum. Kadın dizlerinin üzerinde, elleri köşedeki adamın kalçalarında, diğer adamlardan biri onu arkadan götürüyor. Üçüncü adam minderin üzerinde oturmuş, elini sikine sarmış, izliyor. Ama onları izlemek yerine, sanki pencerenin içinden beni görebiliyormuş gibi doğrudan pencereye bakıyor.

Omurgamdan aşağı bir ürperti akıyor, ama korkmak yerine bundan zevk alıyorum.

Ya beni görebilseydi? Ne yapardım?

Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve yabancım onaylayarak inliyor.

Geri çekiliyor. "Tadın çok güzel amina koyayım." Dudaklarımı ayırmak için başparmaklarını kullanıyor ve sonra başparmaklarından biri bakir deliğimin üzerinden geçerek kimsenin olmadığı bir yere giriyor.

"Ne-"

Ben zıplarken gözleri ateşle parlıyor. Tekrar yaparken hiçbir şey söylemiyor, kendi kayganlığını üzerine yayıyor.

Kanepede kıvraniyorum, uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Kahretsin, çok tatlısın." Dudakları bir sırtışla kıvrılıyor. "Ama kıcını ilk kez almak daha da tatlı olacak."

"Daha önce yapmadığımı nereden biliyorsun-" Daha deneyimli görünmeye çalışıyorum ama başparmağına baskı uygulayıp neredeyse sıkı halkayı kıracak hale gelince sözlerim kesiliyor.

"Çünkü sabit duramıyorsun. Kaçmak mı istiyorsun yoksa geri çekilip tam olarak nasıl bir his olduğunu öğrenmek mi emin değilsin. Merak etme, sana iyi bakacağım."

Yüzünü tekrar bacaklarımın arasına indiriyor, klitorisimi emiyor ve ben parçalanmaya hazır olana kadar göt deliğimle alay ediyor. Önümdeki sahneye odaklanamıyorum. Üzerime çökmekte olan orgazmdan başka hiçbir şey umurumda değil.

Sırtımı kamburlaştırıp onu kucaklarken, başparmağının ucunu kığıma bastırıyor ve zevki daha da sıcak bir şeye dönüştürüyor.

İnlememin kenarları keskinleşiyor, bir ığılık ile merhamet dileme arasında bir şey.

Ama onda merhamet yok. Bedenim gevşeyene kadar beni itmeye devam ediyor.

Ayağa kalktığında elinin **tersiyle** ağzını siliyor. "Artık hazırsın."

Beni kucağına alıp kanepenin arkasından dolaştırıyor ve öne doğru bastırıyor. Elbisemi kığımdan yukarı çekiyor ve pencerenin diğer tarafındaki oda kararırken folyonun kırıştığını duyuyorum.

"Neler oluyor?" diye soruyorum. Az önceki yorumu, *ya bizi* görebilselerdi, düşüncelerimde ön plana çıkıyor.

"Bir gösteri yap. Bırak ne kadar iyi hissettirdiğini bilsinler. Bırakın duysunlar."

"Ama-"

"Sana meydan okuyorum." Elbisemin ön kısmına uzanıyor ve yakasını aşağı çekerek göğüslerimin serbest kalmasını sağlıyor. "Seni paylaşmayacağım ama rol yapmana izin vereceğim."

İçime girdiğinde, dördünün de beni izlediğini hayal ediyorum. Sahip olduğumu bilmediğim bir fantezi.

Tekrar boşaldığımda, öncekinden daha da sert oluyor ve bunun *onun* yüzünden olduğunu biliyorum.

Kulüp yüzünden değil. Oyunlar

değil. Sadece onun yüzünden.

Onun yüzünden.

Kahretsin.

CHAPTER 21

TEMPERANCE

H Beni kanepeye yatırıyor ve bağlantılı bir odaya doğru ilerliyor. Su sesi duyduğumda, bunun bir banyo olduğunu varsayıyorum.

Buraya ilk geldiğimde, o odadan çıktığında haşlanmış gibi kaçmıştım. Ama bu gece, gitme fikrinden nefret ediyorum. Onun gitmesi fikrinden nefret ediyorum. Kalmak, bunu içime çekmek ve olduğundan daha fazlasıymış gibi davranmak istiyorum.

Bağlanamıyorum. Bağlanamıyorum işte. Elinde bir bezle dönüp bana uzatırken mutlak gerçek olduğunu bildiğim şeyi tekrarlıyorum.

Ama öyleyim. Sürekli onu düşünüyorum ve ...

"Adını bile bilmiyorum," diye geveliyorum.

Duraklıyor, parmakları gömleğinin düğmelerinde ve bana bakıyor. "Yani? Bu gerçekten önemli mi?"

Verdiği yanıt beni yıkım topu gibi çarpıyor ve çılgılık atmak istiyorum, *Evet, önemli.*

Burada yaptığımız şey normal değil. Bu bir ilişki değil. Aramızda bu kulüpte olanların ötesinde bir bağ yok. Bununla başa çıkabileceğimi düşünmüştüm. Gerçekten, yapabileceğimi düşündüm, bu yüzden böyle bir yer aradım. Ama şimdi farklı hissediyorum. Beklentilerim ve gerçekler uyuşmuyor.

Bir ilişki istemedim. Zamanım yok. Ama aynı zamanda hiçbir zaman tek gecelik bir ilişkiden fazlasını yaşayabilecek ve bunun hiçbir anlamı olmayacak türden bir kız olmadım, zaten bu tür durumlarla ilgili çok fazla deneyimim de yok. Ya bir gece eğlenir ve biter, ya da *daha fazlası.*

Bu çıkar ilişkisi bile değil, *çünkü biz arkadaş değiliz*. Arkadaş olmak için adını bilmem gerekir. Sikiş arkadaşı olmak için bile adını bilmem gerekir.

Bunu yapamam.

Her ne kadar kendime yapabileceğimi söylemek istesem de, bunun bir yalan olduğunu biliyorum. "Evet, gerçekten öyle."

Sanki başka bir şey söylememi bekliyormuş gibi beni inceliyor. "Henüz bir önemi yok."

Dudağımı ısırdım. "Biliyorum. Düşündüm ki . . . Sıradan bir şey yapabileceğimi düşündüm. Eğlenebileceğimi ve bağlanmayacağımı."

İfadesi yoğunlaşıyor. "Ve?"

"Bunu yapamam ve bir tür gerçek bağa ihtiyaç duymam."

"Az önce yaşadığımız şey." Aramızda eliyle işaret ediyor. "Bu oldukça gerçek bir bağlantıydı. Bana bunu hissetmediğini söyleyemezsin."

Uzaklara, tavana bakıyorum. "Elbette hissediyorum. Ama daha fazlasını hissetmeden bunu yapmaya devam edemem. Tanrı aşkına, sen bir *seks kulübünde* rastgele tanıştığım bir adamsın. Burada her ne yapıyorsak asla kulübün dışına çıkamayız. Ama geri gelip haftanın geri kalanında seni düşünmeden duramam. Bu iş bana göre değil. Benden bu kadar."

Mavi bakışları üzerimde keskinleşiyor. "Şimdi çekip gidebileceğini ve daha fazlasını istemeyeceğini mi sanıyorsun?"

"Sorun da bu zaten! Ben zaten daha fazlasını istiyorum ve bu olmayacak." Yüz hatlarımı düzeltiyorum ve ses tonuma güven katıyorum. "Yani, ben bittim. Geri dönmeyeceğim. Her şey bitti."

Bana doğru yürüyor ve kaslarım geriliyor. *Savaş ya da kaç*. Alçaktan çömeldiğinde, kıpırdanmamak için parmaklarımı elbisemin eteğine kısıyorum.

"Saçmalık."

Ona ters ters bakıyorum. "Saçmalık yok."

"Bunun öylece öleceğini mi sanıyorsun? Böyle kesip atınca beni düşünmekten vazgeçeceğini mi sanıyorsun? Durdurmayacak. Bu konuda senden çok daha fazla tecrübem var ve burada olanlar sıradan bir hafta sonu kulübü sikişi değil."

"Duymama gerek yok-"

"Belki de biliyorsundur. Çünkü ben de bu kapıdan çıktıktan sonra seni düşünmemeliyim. Bu lanet kapıdan çıktıktan sonra kimseyi düşünmem. Ama sen . . ." Duraklıyor ve ben ne diyeceğimi bilemiyorum.

"Peki, bu ne anlama geliyor? Kapıma gelip beni bir randevuya çıkaracaksın ve bu daha fazlası olabilir mi?"

Sanki ona siktir olup gitmesini söylemişim gibi gerindi. Yüzündeki şok ifadesi o kadar gülünç ki elimde olmadan absürd bir kahkaha patlatıyorum. Ayağa kalkıyor ve bana sırtını vererek izleme penceresine doğru dönüyor. Duruşunu okuyamıyorum çünkü onu hiç tanımıyorum.

"Gördün mü? İşte bu yüzden durmak zorundayım. Bir kaçamak yapan, kendini veremeyen bir adama bağlanan ve sonra da kalbi kırılan bir kız olmayacağım. Ben gerçekçiyim. Sonsuza dek mutlu sonlara inansam bile, bu hikâyede bir tane bile olmazdı."

Kollarını kaldırıp ensesini kavırıyor, omuzlarındaki ve sırtındaki kaslar geriliyor. "Anlamıyorsun." Kelimeler sanki sıkılmış dişlerin arasından gıcırdayarak çıkıyor. Arkasını döndüğünde alnındaki damar nabız gibi atıyor. "Benim hayatım karmaşık."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum, ama bu genel bahane içimi akü asidi gibi kemiren bir hayal kırıklığı dalgasını serbest bırakıyor. Şaşırdığımdan değil. Kimse benim için alışkanlıklarını ya da rutinini bozmayacak. Ben o tür bir kız değilim.

"Bil bakalım ne oldu? Benim hayatım da karmaşık. Bu yüzden onu biraz karmaşıklıktan kurtaracağım ve veda edeceğim."

Terli ellerimi elbiseme siliyorum ve kalkıyorum. Topuklu ayakkabılarımı giymek ve çantamı almak için kanepenin etrafında dönüyorum. Kapıya ulaştığımda omzumun üzerinden bakıyorum ve onun sırtı yine bana dönük.

"Karmaşık hayatında sana iyi şanslar."

Kapı çarparak kapanmadan ve kolları bedenimi sararak beni kapıya hapsetmeden önce kolu çevirip iki santim açıyorum.

"Gerçekten bunu unutacağını mı sanıyorsun? Beni mi? Kendi adını bile hatırlayamayacak kadar sert boşalmanın nasıl bir his olduğunu mu?"

Sesimi kayıtsızlığa zorluyorum. "Onsuz da yaşarım."

"Belki de. Ama yine de onu arzulayacaksın. Buraya dönüp bu geceki gibi beni aramaya başlamadan önce sana bir hafta veriyorum."

Öfkem alevleniyor ve kollarının arasında dönerek onun yoğun bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Hangi konuda gerçekten iyiyim biliyor musun? İnsanların yanıldığını kanıtlamak."

CHAPTER 22

TEMPERANCE

I

uzaklaştığım için kendimden nefret ediyorum.

O haklı. Onu düşünmeden duramıyorum. Hafta sonu boyunca rüyalarım giriyor.

çok Chris Hemsworth filmi izliyorum. Pazartesi günü içki fabrikasına gittiğimde, kendimi işe verip her şeyi unutmaya kararlıyım.

Perşembe günü nihayet onu ya da kulübü düşünmeden otuz dakika geçirebiliyorum. Keira şoförlü bir arabaya binip tatile doğru yola çıkarken, bir şeye ihtiyacım olursa beni aramasını tembihleyerek el sallıyorum ve rahat bir nefes alıyorum.

Bunu yapabilirim. Ben yetenekli bir COO'yum. Hayat harika.

Bir saat sonra bir kurye geliyor ve kararlılığım yerle bir oluyor.

Zarfın dışındaki el yazısı tanıdık geliyor ve kendime zarfı açmadan çöpe atmamı söylüyorum. Ama zayıfım ve tamamen denetimsizim. Mektup açacağımı kullanarak üst kısmını kesiyorum ve içindekileri döküyorum.

Tek bir kart, tıpkı bağış gecesinde bana verdiği gibi. Üzerinde bir tarih ve saat yazıyor.

Yarın.

Düşüncesi bile kanımı kaynatıyor ve kalçalarım birbirine yapışıyor.

Hayır. Gitmeyeceğim. Aslına bakarsanız, başka planlar yapacağım, böylece uzaktan bile olsa baştan çıkmayacağım.

Telefonumu çıkardım ve rehberimde gezindim. Liste oldukça kısaydı. Eski hayatınızdan uzaklaştığınızda ve geçmişinizdeki hemen hemen herkesle iletişimi kestiğinizde böyle olur ve başlangıçta arkadaş edinme konusunda o kadar da iyi değilsinizdir.

Kardeşim.

Patronum.

Ev sahibem.

Birkaç içki fabrikası çalışanı.

Kötü şöhretli bir madam.

Valentina Hendrix.

Galeri sahibinin iletişim bilgileri benimle alay ediyor, ama tamamen farklı bir nedenden dolayı. Elijah yüklememe yardım ettiğinden beri Bronco'mun arkasında Anka kuşuyla dolaşıyorum ve kendime bunun onu kendim indiremediğim için olduğunu söylüyorum. Bu sadece kısmen doğru.

Hikâyenin geri kalanı, onu Noble Art'a götürmek ve sanatçı *arkadaşım* adına Valentina'ya göstermek için hâlâ cesaretimi topluyor olmam.

Kendimi vazgeçiremeden, ARA'yı tuşluyorum. Üçüncü çalışta cevap veriyor, tam cesaretimi kaybedip telefonu kapatmadan önce.

"Alo?"

"Merhaba, ben Temperance Ransom."

"Temperance! Aramandan neredeyse ümidimi kesmiştim ve o eseri yaratan sanatçı hakkında hiçbir bilgi bulamadım. Seni rahatsız etmek için geri gelmeden önce yarına kadar süre verecektim."

"Bende başka bir parça var," diyorum. "Yani, istersen görebileceğin bir tane var."

"Gerçekten mi?" Heyecanı bağlantıyı neredeyse titretiyor. "Evet."

"Ne zaman?"

Saate bakıyorum. "Yarım saat içinde orada olabilirim."

"Mükemmel!" Arka plandan sessiz bir alkış sesi geliyor. "Burada olacağım. Günümü güzelleştirdin."

Telefonu kapattık ve ben hemen büyük bir hata yapıp yapmadığımı düşündüm. Belki de iğrenç olduğunu düşünmesi ihtimaline karşı ona bir resim göndermeyi teklif etmeliydim ve yüz yüze gördüğünde yüzünü görmek zorunda kalmayacaktım.

Korkak, diyor iç sesim, benimle alay ederek. Kadın ayağa. Çok iyi bir iş çıkardığını biliyorsun. Ayrıca, bu rüyayı sahiplenemiyorsan, gerçekten hak ediyor musun?

Derin, sakinleştirici bir nefes alıyorum. "Bunu yapabilirim," diyorum boş ofise. "Ve cesaretimi kaybetmeden önce şimdi yapsam iyi olur." Masamın üzerindeki karta son bir kez bakıp onu çöpe atıyorum ve çantamı almak için dosya dolabına gidiyorum.

"Ya çeneni kapa ya da aç." Kapımı arkamdan kilitliyorum, resepsiyon görevlisine çıkacağımı bildiriyorum ve otoparka yöneliyorum.

"NEREDE?" Valentina, Noble Art'ın kapısından içeri girdiğim anda soruyor.

Cenaze töreninin trafiğiyle boğuşup Quarter'a girmem ve park yeri bulmam yirmi beş dakikamı, iki blok öteye gitmem ise bir beş dakikamı aldı.

"Önce bir resim görmek ister misin?" Son yarım saattir bunu düşünüyordum. Anka kuşunu ilk kez görmenin en iyi yolu onu Bronco'mun arkasında yatarken görüntülemek değil.

"Sende bir tane var mı?" Gözleri parlıyor. "Neden bana göndermedin? Görelim bakalım."

Çantamdan telefonumu çıkarıp Elijah'ın atölyesinde çektiğim fotoğrafı açıyorum ama ekranı bana doğru çeviriyorum. "Bu profesyonel bir fotoğraf falan değil."

"Temperance, bana şu lanet resmi göster."

Telefonu uzattım ve hayatımın en uzun üç saniyesi boyunca sessiz kaldı.

"Vay be."

"Bu iyi bir vay mı yoksa kötü bir vay mı?" Soruyu yüksek sesle sormak istememiştim ama ben daha durduramadan ağzımdan çıktı.

Valentina telefonumdan başını kaldırmıyor. Onun yerine fotoğrafı yakınlaştırıyor. "Bu iyi bir vay canına. Bu çok eşsiz."

"Hepsi türünün tek örneği. Kopyalanmaları neredeyse imkânsız."

Sonunda dikkatini ekrandan bana çekti. "Benimle aynı seviyeye gel. Bunu satın almam için ne gerekiyor?"

"Bilmiyorum..." Sözümlü kesiyorum ve bakışlarım galeride geziniyor, benim için her zaman bir hobi olan şeyle kıyaslandığında *gerçek* gibi görünen tüm güzel sanat eserlerini katalogluyorum. "Gerçekten müşterilerinden birinin bunu satın alacağını düşünüyor musun?"

Bakışları beni iğneliyor. "Aynı müzayedede idik, değil mi?" "Doğru, ama başka birinin adına konulmuştu."

"Kimin adı altında olmalıydı?"

Bu gerçek anı. *Ona söyleyecek miyim yoksa yalan mı söyleyeceğim?*

Derin bir nefes alıyorum. "Benim."

Valentina'nın dudakları geniş bir gülümsemeye dönüşüyor ve yumruğunu havaya kaldırıyor. "Haklıymışım!" Tepkisi hiç de beklediğim gibi olmadı.

"Biliyor muydun?"

"Tahmin etmiştim. Yarattıklarını saklamak hakkında biraz bilgim var çünkü onları herkesin gözü önünde sahiplenmeye hazır değilsin." Birkaç çıplak resmin bulunduğu bir duvarı işaret ediyor. "Onlar benim."

Kaşlarımın saç çizgime tırmandığını hissedebiliyorum. "Gerçekten mi?"

Başını sallıyor. "Evet, burada sergilenecek kadar iyi olduklarını düşünmüyordum ama başka biri bu seçimi benim elimden aldı ve o sırada onu boğmak istesem de haklıydı. Ne zamandır böyle şeyler yapıyorsun?"

Sorusu beni günümüzden, galeriden çıkarıp yaklaşık on beş yıl öncesine götürdü.

"Havyama ne yaptın lan sen?"

Atölyenin kapısı dışarıya çarpıp tüm binayı çürük temeli üzerinde sallayınca sıçradım. Lehimi ve havyayı düşürdüm, sonra da küçük eserimi yerden aldım.

ve arkama sıkıştırdım, yanan metal koluma değdiğinde gözlerim yaşlarla doldu.

"Hiçbir şey."

"Yalancı küçük kaltak. Ona ihtiyacım var. Şimdi." Babamın kelimeleri çoktan gevelemeye başlamıştı, bu da bana bugün çoktan sosa vurduğunu söylüyordu.

"İşte burada. Kusura bakma. Ben gidiyorum."

Üç yüz ifadesinden biri olan küçümsemesi -zalim sırıtış ya da öfke bulutu bu üçlüyü tamamlıyordu- dudağındaki bir tomarı ortaya çıkardı. "Yine mi bokuma bulaştın? Bu yüzden mi eksik parçalarım var, benden çaldığın için mi? Sana bunu mu öğrettim?"

Gözbebeklerimin yuvalarından fırlayacağını düşünene kadar başımı salladım.

Elini salladı ve elinin arkası yanağıma çarparak başımı yana savurdu. "Sana bana yalan söyleme demiştim, kızım."

Tökezleyerek geri çekildim ve yarattığım şey üzerindeki hakimiyetimi kaybettim. Bir takırtıyla tahta zemine düştü.

"Bu ne lan?" Uzun zamandır görmediğim kadar hızlı hareket eden babam, elindekini aldı.

"Ben sadece-"

Yaptığım iki küçük insanı inceledi. Bir erkek ve bir kız. El ele tutuşuyorlardı.

Bana baktı. "Bu boktan şeyi yapmak için iki buji ve birkaç sigorta mı aldın? Önce cebimde bozuk para olarak kalsa daha iyi olacak hurda metali, şimdi de zaman kaybın için gerçekten ihtiyacım olan bir şeyi mi kullanıyorsun?" Onu tezgâhın üzerine koyuyor ve kancasındaki çekice uzanıyor.

"Baba, hayır. Yenilerini alırım. Bu-"

Anneme doğum günü hediyesi olduğu açıklamasını bile yapamadan salladı ve bujileriyle birlikte paramparça etti.

"Bak bana ne yaptırdın, kızım! Bak." Kırık metal ve seramiği yüzüme doğru itti, keskin bir kenarın beni ısırmasına ve geri sıçramama aldırmadı. Sızlayan yere dokunmak için uzandım ve parmaklarım kıpkırmızı oldu.

"Bu sana bir daha sana ait olmayan şeylerle uğraşmamayı öğretmeli. Eğer yara olursa, asla unutmazsın."

Havyayı kaptı ve benimkileri yere fırlattı.

"Vaktini bu pisliklerle harcamayı bırak. Yapacak daha iyi işlerin var. Bir iş bulmak gibi. Hurdalık dışında kimse sana bu hurdalar için para ödemeyecek."

Babam arkasını döndü ve hem hurdalarımı hem de beni ezilmiş bir halde bırakarak atölyeden ayrıldı.

ANİ çok üzücü, ama içimden bir ses haklı olduğumu söylüyor. Hurdalıktan başka kimsenin eşyalarım için para ödemeyeceğini söylemişti ve çok yanılıyordu.

Bu yüzüme bir gülümseme getirdi ve keşke hâlâ buralarda olsaydı da ona yanıldığını kanıtlayabilseydim.

"Temperance?" Valentina diyor ki.

"Özür dilerim, sadece geriye doğru sayıyordum. Çok uzun yıllar oldu. Gerçekten, çocukluğumdan beri. Yapacak bir şeydi. Kendimi eğlendirmenin bir yoluydu."

"Çok daha fazlası olma potansiyeline sahip olduğunu söyleyebilirim. Şimdi gidip bir bakalım."

Hafızamı silkeleyerek ona parlak bir gülümseme verdim. "Daha fazlası kulağa çok hoş geliyor. Bronco'mun arkasında. Birkaç blok öteye park ettim."

Yüzündeki heyecan benimkini yansıtıyor. "Ara sokakta ayrılmış bir yerim var. Neden gidip arabayı almıyorsun ve oraya çekmiyorsun? İçeri getirmek de daha kolay olur."

"Tamam." Cevabım kulağa tutarlı geliyor, ama içimde taklalar atıyor ve babamın yaptığım her şeyi kırdığı görüntüsünü engelliyorum. *Canın cehenneme, baba.*

Kapıdan çıktığımda, eserlerimi *gerçek* bir *galeriye* satmak için Bronco'mu alacağıma bile inanamıyorum.

Gördün mü ihtiyar, yanılmışsın.

Kahkahalar göğsümde kabarıyor ve neredeyse park ettiğim yere sığıyorum.

Bronco'mu ararken midem kaldırırma düşüyor ve sıkı bir düğüm halinde kıvrılıyor. Ama gitti ve geriye sadece boş bir park yeri kaldı.

CHAPTER 23

TEMPERANCE

T

Bu olamaz.

Gözlerimi kırıştırıyorum, sanki nerede olduğumu unutmuşum gibi etrafa bakıyorum.

Park edilmiş. Ama ben park etmedim. Tam olarak nereye park ettiğimi biliyorum ve gitmiş.

Gitmiş.

İnsanlar caddede bir aşağı bir yukarı yürüyor ama kimse göz teması kurmuyor. Köşede beş galonluk kovalarla bahşiş toplamak için oynayan bir çocuk var. Dükkânı yeni açmış olmalı, çünkü ben park ettiğimde orada değildi.

"Hey! Sen!" Davul solosunu bölerek seslendim.

Bana baktı. "Ne dedin?"

"Caddenin karşısında eski bir Bronco gördün mü?"

Bagetini çeviriyor ve omuz silkiyor.

Nefesimi tutup çantama uzanıyorum ve bir beşlik çıkarıp ona doğru itiyorum. "Sen gördün mü?"

"Belki."

Boğazımda hayvani bir hırıltı yükselirken, bir yirmilik kapıyorum ve ulaşamayacağım bir yerde tutuyorum. "Hadi ama evlat. Bu önemli."

Beklediğimden daha hızlı zıpladı ve elimden kaptı. "Oradaydı. Şimdi yok."

"Kim aldı?"

Bir omuz silkme daha. "Bilmiyorum. Pek dikkat etmedim."

"Hiçbir şey görmedin mi? Hiç mi?"

Başını yana eğiyor. "Hiçbir şey görmemek benim için çok daha güvenli, hanımefendi. Burada yaşamak zorundayım. Sen yaşamıyorsun."

Tüm bedenim çaresiz bir öfkeyle titreşiyor. "Peki." Kartvizitimi çıkarıp bahşış topladığı şapkasına bırakıyorum. "Eğer bir şey hatırlarsan, oradaki herhangi bir numarayı ara."

Gözlerini deviriyor. "Evet. Hemen ilgileneceğim."

Arkamı dönüp uzaklaşıyorum, gözlerim yaşlarla doluyor. Hayalim için en iyi şansım, arabamı alıp giden her kimse onunla birlikte yok olmuştu.

Telefonumu çıkarıp Rafe'in numarasını tuşluyorum. Hemen telesekretere düşüyor, çalmıyor bile. *Ne oluyor lan?* Kapatıp tekrar aradım. Aynı şey oldu. Bu sefer mesaj bıraktım.

"Rafe. Sana ihtiyacım var. Lütfen. Ara beni."

Telefonu kapatıyorum ve hemen uzun zaman önce sildiğim ama hâlâ ezbere bildiğim bir numarayı çeviriyorum.

İlk çalışta cevap veriyor ve kibar karşılamayı atlıyor. "Fikrini mi değiştirdin?"

"Yardıma ihtiyacım var."

Elijah'ın arabamı bulup bulamayacağını öğrenmek için birkaç arama yapma sözünden başka bir şey almadan galeriye geri dönüyorum. Ön kapının zili girişimi işaret ettiğinde Valentina kafasını arka odadan çıkarıyor ve yüzü şaşkınlıkla buruşuyor.

"Yeri bulamadın mı?"

"Tam olarak değil." Gurur duymuyorum ama o an gözyaşlarımdan birkaçı nihayet serbest kalıyor. "Biri arabamı çaldı."

"Oh kahretsin! Tatlım, çok özür dilerim." Çok az tanıdığım bu kadın odaya giriyor ve kollarını bana doluyor. "Bir şey yok. Her şey yoluna girecek. Kocamı arayacağım. Polislere haber verecek ve onu bulacaklar."

Polisler deyince başımı kaldırdım. Benim geldiğim yerde polisi aramayız. İçki fabrikasında çalıştığım için ilk aklıma gelen şey de bu değil.

"Polisler mi?"

Valentina geri çekildi ve başını yana eğdi. "Evet, içinde bir sürü yasadışı silah ya da uyuşturucu yoksa. Eğer durum buysa

kesinlikle bana söyleme."

Şaşırtıcı bir şekilde, söyledikleri beni gülmekten kırdı geçirdi.

"Hayır. Yasadışı bir şey yok. Sadece benim heykelim. Hiçbir araba hırsızının istemeyeceği bir şey. Muhtemelen çöp diye atarlar."

"Ve sonra onları öldüreceğiz. Yani, onları yakalayacağız. Bekle."

Galerinin arka tarafındaki bir masaya doğru yürür ve telefonunu eline alır. Ekranda bir şeyler yazıyor.

Birkaç dakika sonra çaldığında cevap verir: "Çok çabuk oldu. Galeriye gelebilir misiniz? Hayır, her şey yolunda ama bir polise ihtiyacım var ve karakolu aramak istemiyorum." Duraklıyor. "Buraya geldiğinde açıklarım."

Telefonu kapattığında bana baktı. "Kocam birazdan burada olur. Önce bebek eşyalarını toplaması gerekiyor. Bu arada aramak istediğin başka biri var mı?"

Hiç şüphesiz yasadışı bir şeyler yapmakta olan kardeşimi ve şu anda kesinlikle uçakta olan patronumu düşünüyorum. "Pek sayılmaz."

"O zaman sanırım bir içkiye ihtiyacın var." "Muhtemelen hayır demeliyim ..."

"Pshh. Kes şunu. Buna ihtiyacın var. Neredeyse titriyorsun. Şimdi otur." Valentina arka odada kaybolmadan önce masasının önündeki sandalyeye başıyla işaret ediyor. Birkaç dakika sonra elinde bir şarap şişesi ve bir şampanya kadehiyle geri dönüyor. "Bunun daha çok sert içki durumu olduğunu biliyorum ama şu anda elimde sadece prosecco var."

"Teşekkür ederim."

Şarabı sabit bir elle dolduruyor ve ben de benimkinin titremesini engellemeye çalışıyorum.

"İnanamıyorum..." Sözümü kesiyorum ve bir yudum alıyorum.

"Tatlım, burası New Orleans. Eminim burada her gün bir araba çalınıyordur. Rix o bölgede çalışmıyor ama eminim rakamlarla beni destekleyebilir."

Birkaç dakika sessizce içerken, bana galeride eserleri satılan sanatçılar hakkında birkaç hikâye anlatıyor, bunların arasında sanat okulunda okuyan yarı zamanlı çalışanı da var.

İkinci kadeh prosecco'yu yarılamaştım ki, Shemar Moore'un yerine geçebilecek güzel bir adam yanıma geldi.

göğsüne bağlı bir bebekle kapıdan giriyor. Gümüş rengi bakışları Valentina'ya yöneliyor ve hiç vakit kaybetmeden aralarındaki mesafeyi kapatıyor.

"Neler oluyor? Küçük adamın yemeğini böldüğüm için kimi öldürmem gerekiyor?"

Valentina ayağa kalkar. "İşte en sevdiğim iki adam. Bu kadar çabuk geldiğiniz için teşekkürler."

Onu vücuduna yaklaştırıyor ve eğilip dudaklarına bir öpücük konduruyor. "Her zaman, düşes. Ne haltlar dönüyor burada?"

Hissedebileceğimi bilmediğim bir özlemle onlara bakıyorum. Bu güzel belalı adam, gülümseyen bir bebekle birlikte onu kurtarmaya koşuyor. Yumurtalıklarım kızardı.

"Bu Temperance. Şu anda çalışıyor."

"Yedi Günahkâr, Mount'ın kadını için," diye bitiriyor sözlerini, gözlerini bana dikerek.

Başımı sallıyorum, ses tonunda Valentina'dan gelen aynı hoşnutluğu hissetmiyorum. "Bu doğru."

"Sorun çıkarmak için mi buradasın? Çünkü buna ihtiyacımız yok," diyor ve içime bir hayal kırıklığı dalgası yayılıyor.

"Rix!" Valentina omzuna bir şaplak attı. "Nazik ol. Berbat bir gün geçirdi. Bana bir heykel göstermeye geldi ve biri arabasını çaldı."

Üzerinden dalga dalga yayılan şüpheyle beni inceliyor.

"Sorun değil. Bana bir suçluymuşum gibi bakmayan birinden yardım alacağım." Bardağı masaya bırakıyorum ve çantamı alıyorum. "Zamanını harcadığım için üzgünüm Valentina."

O konuştuğunda iki adım atmıştım.

"Neden patronunu aramadın? Eminim arabayı o şekilde çok daha hızlı bulabilirdin."

Omzumun üzerinden bakıyorum. "Tatile gitmek için az önce çıktılar. Bu onları rahatsız etmeye degecek acil bir durum değil. Kendim halledebilirim."

Kaşları birbirine dalıyor. "Gerçekten mi? Mount'ın bunun için başını ağrıtaçağından eminim."

"Gerek yok, ama endişelenme. Bir yolunu bulurum. Karakola gidip rapor tutacağım ve sigorta şirketimi arayacağım."

"Oh hayır. Gitmiyorsun. O sana yardım ediyor ve bu konuda da nazik davranacak." Valentina'nın sesi itiraz kabul etmez.

"Bu doğru mu?" Uzanıp karısının elini sıkıyor, bebek de aralarında. "O artık senin halkından biri mi? Onu evlat mı ediniyorsun?"

Ne demek istediğinden emin değilim ama Valentina başını salladığında yüzü rahatlıyor ve ona gülümsüyor.

"Tahmin etmeliydim. Sadece sizin için, düşes. Sadece sizin için." Elinin arkasına bir öpücük kondurdu ve bana dönmeden önce elini bıraktı. "Bana tüm araç detaylarını ver ve ben de bir BOLO çıkarayım. Eğer etrafta dolanıyorsa, bizi arayacaklar. Adamlarıma bunun öncelikli olduğunu bildireceğim."

Valentina bebeğin başına bir öpücük kondururken, "Onlara arkada çok değerli bir sanat eseri olduğunu ve o heykelin zarar görmeden geri gelmesini sağlayana şahsen kurabiye pişireceğimi söylediğinden emin ol," der.

Rix tekrar gülümser, bu sefer gülererek. "Düşes, sanatı geri getirmelerini istediğinizi sanıyordum, bir daha asla göremeyeceğinizden emin olmalarını değil."

Valentina ona hırlayıp bebeğe uzanıyor ve kalbim kıskançlıkla çarpıyor.

Bunu istiyorum.

CHAPTER 24

TEMPERANCE

Tve Elijah, Bronco'ndan hiçbir iz olmadığını söyledi. O biliyor. Hâlâ arıyor, polisler de öyle. Kardeşimin telefonuna üç mesaj daha bıraktım -ki beni telesekretere atmadan önce hiç çalmazdı- ve ona bir düzine mesaj gönderdim. Hiç cevap alamadım.

Arada bir birkaç gün sessiz kalması alışılmadık bir durum değil, ama her zaman önce bana söyler ve mümkün olan en kısa sürede bana geri döner. İçgüdülerim bunun farklı olduğunu söylüyor. *Kötü bir farklılık*. Ya da belki de bu sadece birinin lanet Bronco'mu çaldığı gerçeğinden dolayı midemin çalkalanmasıdır.

Keira Mount'a verdiği sözü tuttu ve bugün iş yerini aramadı, ben de ona arabamdan bahsetmek için Pazartesi gününe kadar beklemeye karar verdim.

Eminim o zamana kadar bulurum, değil mi? Umarım öyle olur.

Cuma gecesi taksiye bindiğimde, bir yanım doğruca kulübe gidip belirlenen saate kadar beklemek ve yabancımın haftanın bu boktan sonunu unutmama yardım etmesine izin vermek istiyor.

Ama bunu yapmayacağım.

Adını bilmediğim bir adamla buluşmaya devam edemem. Bu kesinlikle bana Rix'in Valentina'ya baktığı gibi bakan bir erkeğe sahip olmamla sonuçlanmayacak.

Eğer onu yardıma çağırıyorsam, o zaman hayatımın bir parçası olmayı hak etmiyor demektir. Bu kadar basit.

İsmi bilmememin yanı sıra onunla iletişim kurmanın hiçbir yolu olmadığına göre, kararımı verdim.

Her şey bitti.

Evime dönerken, ben gelmediğimde oynayacak başka birini bulup bulamayacağını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Onu düşünmeyi bırak.

Çantamı tezgâhın üzerine atarken telefonum çalıyor. Ekranda Valentina'nın adı beliriyor ve içime bir umut doluyor.

"Valentina? Arabamı bulmuşlar mı?"

"Oh, tatlım, üzgünüm, hayır.

Bulamadılar." Bu umut anında

sönüyor. "Ah."

"Ama merak ediyorum da... bu gece için bir planın var mı?"

Dairemin beş yüz metre karelik alanının tamamına bakıyorum - oturma alanından mutfığa ve yatak odasının kapısına kadar

-Sanki bir bahane arıyormuşum gibi, ki bu benim ilk tepkimdir. Sonra kendime bu gece için plan yapmam *gerektiğini* hatırlatıyorum çünkü Haven'a gitmemek için kendime verdiğim sözü tutmamın tek yolu bu olabilir.

"Hayır."

"Güzel. Belki senin için iyi değil ama bizim için iyi çünkü bu gece kızlar gecesi için birkaç arkadaşımı çağırıyorum. Onlardan birkaçına senden bahsediyordum ve bize katılmak isteyebileceğini düşündük."

Kızlar gecesi mi? Bu, filmlerde gördüğüm ve kitaplarda okuduğum ama aslında hiç yapmadığım şeylerden biri. Üniversitede bile, çünkü okul harcı ve kirayı ödeyebilmek için üç işte çalışıyordum.

"Emin misin?" Cevabım bir soru olarak çıkıyor ve boğazımı temizliyorum. "Yani, çok isterim."

"Harika. Sana adresimi mesaj atarım." Duraksıyor ve oraya gitmek için bir yolum olmadığı gerçeğini bana hatırlattığı için yüzünün buruştuğunu hissedebiliyorum. "Bekle, boş ver onu. Birinin seni almasını sağlayabilirim."

"Oraya gidebilirim. Önemli bir şey değil. Saat kaçta?"

Bana geri kalan detayları anlatıyor ve telefonu kapattığımda kendimi gülümsemeye zorluyorum.

Artık kulübe gitme isteği duymayacağım.

Kendimi neye bulaştırdığım hakkında hiçbir fikrim yok. Hem de hiç.

Öncelikle, Valentina'nın evi Garden District'te güzel bir ev ve muhtemelen hayatım boyunca kazanacağımdan daha pahalıya mal olduğunu garanti edebilirim. Buradaki mülkler ucuz değil, özellikle de onunki gibi mükemmel bir şekilde restore edilmişse.

Keira muhtemelen burada kendini rahat hissedirdi ama ben kendimi delicesine yersiz hissediyorum. İçerideki çamuru parke zeminlere ve pahalı görünümlü halılara bulaştırmamak için eski alışkanlıkla topuklarımı paspasa üç kez siliyorum. Valentina'nın galerideki kendi çalışmaları olduğunu anladığım muhteşem nü tablolar duvarları süslüyor.

İnanılmazlar. Geçimini sanattan sağladığını ve bu sayede hayatını idame ettirebildiğini düşünmek daha da inanılmaz. Ya da en azından kocasının polis olduğunu düşünürsek, öyle sanıyorum. Yine de, muhtemelen hiçbir şey hakkında varsayımda bulunmamalıyım.

"Hoş geldiniz," diyor Valentina ve beni çabucak kucaklıyor. "Gelebilmene çok sevindim." Bakışlarımla duvarlardaki tabloları takip ediyor. "Evet, onlar da benim. Rix onları burada sergilemem için ısrar ediyor. Aslında sonunda onları satmak için adım atmamı sağlayan kişi o. Benim için her şeyi değiştirdi. Cesareti bulmak bana kalsaydı onları hayatımın sonuna kadar stüdyomda saklı tutardım. Beni anlıyorsun, biliyorum."

Yutkunuyorum, bunun ne kadar çılgınca bir inanç sıçraması olduğunu düşünüyorum, çünkü hala anlamakta güçlük çekiyorum. "Belli ki doğru seçimi yapmışsın."

Gülümsüyor. "Sen de öyle. Söz veriyorum. Sanatla ilgili içgüdülerim var ve seninkinin satacağını biliyorum. Eşsiz, ham ve güzel. İnsanlar bunun için ölecek. Sen sadece bekle."

Oturma odasını işaret ettiğinde hâlâ iltifatlarını dinliyordum. "Gel hadi. Seni herkesle tanıştırmak için sabırsızlanıyorum."

Valentina beni güzel bir odaya götürüyor ve o kadar hızlı bir şekilde üç kadınla tanıştırıyor ki, hiçbirinin ismini hatırlamıyorum. Hepsi gülünç derecede güzel ve hobi olarak dünyayı yönetebilecek gibi görünüyorlar.

Oturup sessiz kalıyorum ve kocaları, erkek arkadaşları ve muhteşem hayatları hakkında konuşmalarını dinliyorum.

İçlerinden biri tam anlamıyla bir milyarderle evli. *Acayip bir milyarderle*. Ayrıca şimdiye kadar gördüğüm en şirin mor vintage kokteyl elbisesini giyiyor.

"Temperance Seven Sinners'da çalışıyor," diyor Valentina onları tanıştırmamın bir parçası olarak.

"İnanılmaz viski kokteylleri var," diyor tayt ve üzerinde REVENGE OF THE NERDS yazan omzu açık bir sweatshirt giyen muhteşem kızıl saçlı. "Rhett beni orada bir randevuya götürmüştü."

Adını hatırlamaya çalışıyorum ve başarısız oluyorum, ama gerçekten konuşabildiğim ve aptal gibi görünmediğim tek şeye tutunuyorum - viski. "Var. Viski içmeyen biri olsan bile kokteylleri çok lezzetli."

Kızıl saçlı, adını hatırlayamadığımı fark etmiş olmalı. "Ben Ariel, bu arada. Ve siz sormadan söyleyeyim, evet, adımlı *Küçük Denizkızı*'ndan alıyorum. Bir sürü şeyim var ve hep daha fazlasını istiyorum." Göz kırıyor.

Valentina, "Hükümet veri tabanlarına girebilmek için bol miktarda dizüstü bilgisayar kastediyor," diyor.

"Şışt. Ona henüz tüm sırlarımı anlatma. Onları ikinci randevuya saklıyorum," diye gülererek cevap veriyor Ariel.

Kadınlardan biri, Vanessa adında korkutucu bir sarışın, onu iyi huylu bir şekilde başından savıyor. "Önce viskiden bahsediyoruz, bilgisayar korsanlığından değil. Şu Phoenix markasından bir kasa almam lazım. Con bayılıyor ve ona sürpriz yapmak istiyorum. Eğer bana bir şeyler ayarlayabilirsen çok minnettar olurum."

Sorusu gerçekten de burada işe yaradığımı hissettiriyor, ki bu çok hoş. "Memnuniyetle."

"Harika. Seni tutuyorum. Numaranız nedir?"

Ona söylediğimde, telefonuna koyuyor ve bana mesaj atıyor, böylece ben de onunkini almış oluyorum. *Arkadaş ediniyorum*. Biraz şaşırtıcı ama tamamen

havalı.

"Şimdi onu içki için sıkıştırmayı bırakıp kendi içkimizden içmeye ne dersiniz? Ne de olsa bu gece şoförünüz belli, değil mi?"

Şarap ve diğer içkiler yeniden dolduruldu ve ben farkına varmadan çok lezzetli bir kırmızı şarabın üç kadehini içmiş oldum.

"Bugün dükkândaki en çılgın konuşmaya kulak misafiri oldum. İnanamayacaksın bile," diyor milyarderle evli olan kadın. Adının Yve olduğunu sanıyorum.

Valentina beni bilgilendiriyor. "Yve Dirty Dog'un sahibi ve ona bağlı yepyeni bir iç çamaşırı mağazası açtı. Bir bakmalısın."

"Ve Pretty Kitty'deki dedikodular *en iyisi*," diyor Yve.

"Yani, dökül bakalım," diyor Valentina. Odadaki konuşmalar susuyor.

"Bir seks kulübü duydum. Şehrin dışında. Süper lüks ve pahalı. Lucas'ın zaten bilmediğine inanmadığım türden. Kimsenin bundan bahsetmemesi gerekiyormuş ama bu kadın korse denerken yanlışlıkla ağzından kaçırmış."

"Bahse girerim üyeliği iptal edilmiştir. Bu konuda konuşmamaları gerekiyor," diyorum kendimi tutamadan önce. Odadaki tüm gözler bana odaklanıyor. "Yani, sanırım bu tür yerlerde işler böyle yürüyor."

Yve'nin kaşları havaya kalktı. "Sen de oradaydın. Değil mi?"

İnkâr etmek için ağzımı açtığımda Valentina bardağımı dolduruyor. "Berbat bir yalancıdır, bilgin olsun."

"Hey! Bu hiç adil değil."

Valentina gözlerini deviriyor. "Ciddi misin? Müzayede gecesi o eser senin değilmiş gibi mi davranmaya çalışıyorsun? Pshh. Yalan söylemek istiyorsan bu becerilerin üzerinde çalışmalısın."

Şaraptan hanımefendilere yakışmayacak bir yudum alıyorum. "Ben kötü bir yalancı değilim. Harika bir yalancıyım."

Yve sırtıyor. "O zaman kanıtla. İki doğru ve bir yalan. Sıra sende."

Kendimi neyin içine soktuğumu merak ederek donup kalıyorum. Zaman kazanmak için bardağı boşaltıyorum, ki bu muhtemelen akıllıca bir hareket değil.

"Hiç sünnetsiz bir penis görmedim. Benim göbek adım Aurelia. Ağır bir suç işlemeyeli altı yıl oldu." İçimden dökülenler şarabı bitirmemden daha hızlı oldu.

Odadakilerin ağızları açık kaldı.

"Korkunç bir yalancı."

"Ve bir suçlu."

Valentina bir kahkaha patlatır. "Sadece yakalanırsa. İçimden bir ses Temperance'ın bunun için fazla akıllı olduğunu söylüyor."

"Neden bahsettiğinizi anlamıyorum."

Dükkân sahibi Yve söze girer. "Elbette, hayatında yeterince penis görmemiş olan Temperance. Şimdi bize kulüpten bahset. Eğer bu kadınlara daha fazla iş ayarlayabileceksem, bilmem gerek."

Dudağımı ısııyorum ama şarap dilimi gevşetmiş. "Söyleyemem. Bu kurallara aykırı. Bu konuda konuşamazsın."

Sarışın Vanessa şaraba uzandı. "Bekle, yani dövüş kulübü gibi bir şey mi?"

"Hayır, muhtemelen dövüş kulübünden çok daha tehlikeli."

"Peki, kimi becerdin? Kaç kişiyle?" Bu soru Yve'dan geldi.

"Sadece bir adam. Adını bilmiyorum."

"Seni *orospu*. Sanırım seni seviyorum," diyor Vanessa ve Valentina'ya dönüyor. "O da kız çetesinde bu arada. Senin gibi sahte bir kural yıkıcı yerine gerçek bir kural yıkıcıya ihtiyacımız vardı. Kim bilir ne zaman bir suç işlememiz ve yakalanmamamız gerekebilir. Ama ben Temperance'ın polislerle konuşmaması taraftarıyım. Bunu sen yapmalısın."

Kadınların hepsi başını sallıyor ve içimi bir kabullenme dalgası kaplıyor ama buna alışmamam gerektiğini biliyorum.

"Müzayededeymi," diyorum Valentina'ya. "Onu kulüp dışında sadece o zaman gördüm."

Gözleri ilgiyle parlıyor. "Neye benziyordu?"

"Takım elbiseli muhteşem biri dışında mı? Siyah saçlar, mavi gözler, geniş omuzlar."

"Senin parçan için benden fazla teklif veren pislik mi? Şaka mı yapıyorsun?" Bu sefer ağzım açık kaldı. "Ne? O yapmadı."

Başını sallıyor. "Koyu gri ince çizgili üç parçalı takım elbise. Gözlerini ortaya çıkaran açık mavi gömlek. Uh, evet. Bu oydu. Onu Rix için çizmeyi düşündüm, böylece izini bulup ondan satın alabilirdim."

Bu bilgi beni sersemletti. *Yabancıım benim sanat eserimi mi satın almıştı?*

"Bu ... olamaz." "Evet.

Yemin ederim."

"O zaman bir yerlerde şirketinin adı var. Merak ediyorum."

Ariel söze girdi. "Eğer şirket adı sendeyse, onu beş dakikadan kısa bir sürede bulabilirim."

"Ari, Rhett'in sana artık bilgisayar korsanlığı yok dediğine eminim." Bu Valentina'dan geliyor.

"Bu pek hackleme sayılmaz. Bu kardeşlik için. En azından siktiği adamın adını bilmesi gerekmez mi? Yani ya hamile falan kalırsa. Bu pratikte gerekli."

"Kesinlikle hamile değilim." Şarap kadehime bakıyorum. "Sanmıyorum. Umarım. Hayır, kesinlikle değilim."

"Bu muhtemelen en iyisi," diyor Ariel. Önünde bir klavye olmasını istermiş gibi parmaklarının seğirdiğini görebiliyorum. "Peki, şirketin adı ne?"

Hatırlamaya çalıştıkça zihnim bulanıyor ama tek canlandırabildiğim onun buzul mavisi gözleri. "Hatırlamıyorum."

"Yarın bana getir, ben de kazmaya gideyim." Valentina'ya bakıyor. "Bu bilgisayarımı getirmemden hoşlanmıyor, o yüzden evde bıraktım."

"Yanında getirirsen başımızın ne kadar belaya gireceği hakkında bir fikrin var mı? Ben bir polisle evliyim."

İşte o zaman kızlar gecesinin gelmiş geçmiş en iyi icat olduğuna karar verdim. Çoklu orgazmın hemen arkasında. Ve uzun süre saklanamayacak isimsiz adamlar.

CHAPTER 25

TEMPERANCE

"T Yolculuk için teşekkürler."

"Seni yukarı çıkarmamı istemediğine emin misin?"

Rix, ben kapıya yaslanırken Suburban'ının sürücü tarafından beni izlerken biraz endişeli görünüyor.

"Ben iyiyim. Söz veriyorum."

"İçeride ışığın yandığını görene kadar bekleyeceğim."

Adam tam bir beyefendi ve ben hâlâ Valentina'nın Harriet'ten kiraladığım dairede yaşayan bir değil *iki* arkadaşı olması gibi çılgın bir tesadüfe hayret ediyorum. İkisi de kızlar gecesine gelemedi ama bana bir sonrakine geleceklerine söz verdi.

Bir sonrakinde.

Arkadaş edindim. Ve gerçekten iyi hissettim.

Şarabın ve kabullenilme duygusunun etkisiyle kapının kilidini açıp arkamdan kapattıktan sonra Rix'e el sallayıp avluya giden patikadan aşağı iniyorum. Merdivenleri tırmanırken, düşüp ölmek için korkuluklara sıkıca tutunuyorum.

Ölmeye hazır değilim. Gitmem gereken başka bir kızlar gecesi ve izini sürmem gereken bir adam var.

Tepeye ulaştığımda gölgelerin arasından bir ses çıkıyor ve neredeyse kalbim duracakmış gibi oluyor.

"Şimdi de polislerle mi takılıyorsun, Tempe?"

"Aman Tanrım!" Elijah olduğunu anlamadan önce çılgılık attım. "Tanrı aşkına, kadın."

"Ödümü kopardın!"

"Ben de Bronco'nuzda bir hat bulduğumu öğrenince mutlu olursunuz sanmıştım."

Heyecan içimde alevlendi. "Gerçekten mi?"

"Temperance? İyi misin? Bağırdiğını duydum sandım." Kaldırımdaki kapımın parmaklıkları arasından gelen Rix'in sesiydi.

"Polis bu mu?" Elijah sesini alçaltarak söylüyor.

"Ben iyiyim," diye seslendim Rix'e. "Kedi büyüklüğünde bir fare gördüm. Şimdi içeri giriyorum. Teşekkürler!"

Elimi çantama sokuyorum ve anahtarlarımı buluyorum. İkinci denememde anahtarı kilide sokmayı başaramayınca Elijah elimden alıyor.

"Sen soslanmışsın."

"Ne olduğum seni hiç ilgilendirmez," diyorum ışığı açtığımda.

"Eğer gezintiye çıktığımızda arabama kusacaksan ilgilendirir."

Dönüp ona bakıyorum. "Nereye?"

"Bronco'nu geri istiyor musun, istemiyor

musun?" "Bu aptalca bir soru."

"O zaman polisin gitmesini bekleyelim ve buradan gidelim."

Bakışlarımı ona dikiyorum ama dairemde hâlâ iki Elijah var. "Bana yalan mı söylüyorsun? Bu bir çeşit hile mi?"

"Beni yardım için çağırmıştın. Hatırladın mı?"

Bulanık beynim beş dakika önce ne yaptığımı hatırlamaya çalışıyor ve bunun ötesi neredeyse imkânsız.

"Bekle." Tökezleyerek oturma odasına gidiyorum ve küçük kanepenin üzerine narin bir şekilde çöküyorum.

"Kusacaksın."

"Kapa çeneni. Artık on yedi yaşında değilim ve polislerden kaçmıyorum."

Yanlış bir şey yapmadım."

Elijah tezgâha yaslanıp bana bakıyor. "Geçen hafta bir arabayı parçalamama yardım ettin..."

"Kapa çeneni."

"Sen her zaman-"

Göz kapaklarım düşerken ve bedenim ağırlaşırken Elijah'ın söylediği her neyse kaybolup gidiyor.

"Kahretsin, Tempe."

CHAPTER 26

TEMPERANCE

M Göz kapaklarım kurşun balonlarla ağırlaştırılmış kelebekler gibi çırpınıyor ve esnemek için kollarımı kaldırıyorum. Bu sırada elim sıcak bir şeye çarpıyor.

"Kahretsin, kızım."

Başımı çevirdiğimde gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve şok içinde yatakta yanımdaki şekle bakıyorum. Elijah az önce yumrukladığım burnunu kapatıyor.

"Aman Tanrım. Bu da ne böyle?" Çırpınarak oturur pozisyona geliyorum ve çarşaf düşüp *her şeyi* ortaya çıkarınca tekrar çığlık atıyorum. "Ne yaptın sen, Elijah Joseph Devereux? Eğer bana dokunduysan, seni öldüreceğim!"

Uykuda buruşmuş saçları alnına dökülüyor ve ben çarşafı tutup göğsümün üzerine çekerken dudakları orantısız bir sırtışıla kıvrılıyor.

"Şey, dün gece-" diyor.

Elim komodinin üzerinde gezinmek için dışarı fırlıyor. "Üç saniyeden kısa bir süre içinde parmağım tetikte olacak, bu yüzden ne söyleyeceğini çok iyi düşünmek isteyebilirsin."

Şaşırtıcı bir şekilde sırtışı genişliyor. "Beni vurmakla tehdit ederken her zaman çok seksi oluyorsun. Lanet olsun, çok güzelsin Tempe. Seni tekrar böyle görmek karnıma bir yumruk gibi indi." Bakışları dağınık yatak başımdan başlayıp yüzümden aşağıya, ellerimin çıplaklığımla çarşafı kavradığı yere kadar iniyor. "Seni özlüyorum. Hem de çok."

Bu sözler beni sıcak bir battaniye gibi sarmış olsa da, Elijah'ın özlediği kız ben değilim. Uzun zamandır o kız değildim.

Cevap vermeyince daha da yaklaşıyor, çarşaf kucağının etrafında birikiyor. *Tanrım, bana çıplak olmadığımı söyle.*

"Sana dokunmadım, ama lanet olsun, dokunmak istedim." Çıplak göğsü inip kalkıyor ve sesi her zamankinden daha samimi çıkıyor. "Çok fena istiyorum."

Öpecekmiş gibi başını eğiyor ve bir anlık kararla karşı karşıya kalıyorum. *Ya geri çekileceğim ya da ileri gideceğim.*

Geleceğimde ne olduğuna dair bir fikrim olmayabilir, çünkü görünüşe göre gizemli adamım bunun bir parçası olmayacak, ama Elijah'ın geçmişimde olduğunu biliyorum.

"Üzerine bir şeyler giy, Eli." Çarşafı çekip üzerime sarıyorum ve yataktan fırlıyorum.

Az önce çarşafı üzerinden çektiğimi ve sabah ışığında sabah odunu sporu yaptığını tamamen umursamadan uzanıyor. "Bunu yapmak istediğine emin misin?"

Elijah'ın ukalalıkta üstüne yok.

Arkamı dönüyorum. "Giysiler, Eli. Ve ben baygınken beni çırılçıplak soyduğun için seni vurmadığım için kendini şanslı hisset."

İç çekiyor. "Yani, böyle mi? Bir teşekkür bile yok mu?"

Banyoya yöneliyorum ve çıplak omzumun üzerinden ona bir bakış fırlatıyorum. "Ben on yedi yaşındayken ve senin için tüm planlarımdan vazgeçmeyi düşünecek kadar aptalken Lindsey Jo'ya kamyonetinin arka koltuğunu göstermeye karar verdiğinden beri böyle."

Elijah omuzlarını dikleştirerek ayağa fırlıyor ve ben dikkatimi onun yüzünde tutuyorum.

"Ve sen bunun bir kaza olduğunu mu düşünüyorsun, Temperance? Ne yaptığımı tam olarak bilmediğimi mi sanıyorsun?"

"Ne demek istiyorsun?" Parmaklarım çarşafı delik deşik edecek kadar sıkıca kavriyor.

Gözleri kısıldı. "Eğer ben ya da üniversite diye bir seçenek bıraksaydım, ikimiz de biliyoruz ki ikisini de yapmaya çalışırdın. Ve sonra işler çok zorlaştığında, okulu bırakırdın. Bunun sorumlusu olmak istediğimi mi sanıyorsun? Hayallerinden vazgeçmen ve

geçinebilmek için Rickety'de çift vardiya çalışmak zorunda kaldığın her seferinde oluşan kızgınlık? Bunu senin için istemedim."

Ağzım açık kaldı. "Bunu bilerek mi yaptın?"

Elijah'ın keskin baş sallaması geçmişimi örten yalan ağını yırtarak gerçeği ortaya çıkarıyor. "Kesinlikle öyle. Ona dokunduğum anda başıma gelebilecek en iyi şeyden vazgeçtiğimi bildiğim için sikimi zor kaldırıyordum. Çünkü senin için daha iyisini istedim." Bakışları yatağa düşüyor. "Hâlâ senin için daha iyisini istiyorum."

Yoğun duyguların girdabı gözyaşlarımı yüzümden aşağı dökmekle tehdit ediyor. Onunla yüzleşemeyerek dönüyorum ve küçük banyoya koşuyorum. Avucumu kapının üzerine koyarak sessizce kapıyı kapatıyorum ve eski, pençe ayaklı küvetin kenarına yığılıyorum.

Bekâretimi aldığı ve birkaç hafta sonra beni aldattığı için Elijah'a yıllarca kin besledim. Sonunda bataklıkla olan bağlarımı koparmaya karar vermeme ve olabildiğince uzağa ve hızlı bir şekilde ters yöne kaçmama, asla geri dönmek zorunda kalmamak için kıcımlı yırtarak çalışmama neden olan şey onun eylemleriydi.

Ve bunu neden yaptığına dair gerçeği asla öğrenemedim. Boğazım gerçeğin yumruğuyla yanıyor.

Hak etmediği halde yıllarca ondan nefret ettim. Elijah gerçekçiydi. Pes eden biri olmadığımı biliyordu. Onu bırakmazdım ... ama iş o noktaya gelirse okulu bırakabilirdim. Beni mahvetti ama bunu umutsuzca istediğim geleceğe sahip olabilmem için yaptı.

O asil olan, ben ise zalim olanım.

Birkaç derin nefes alıyorum ve dizlerimin titremesi geçince kalkıp aynanın karşısına geçiyorum.

Dakikalar önce verdiğim karar - ileri git ve geri dönme - şimdi olduğundan daha duygusuz görünüyor. Hiçbir şey siyah ve beyaz değildir ve görünüşe göre hiçbir şey yüzeyde görüldüğü gibi değildir. Elijah sandığım gibi aldatan, bana bağlanmak yerine mümkün olduğunca çok hatunu tavlamaaya çalışan bir pislik değil.

Bu duygu yoğunluğu bile ona karşı hissettiklerimin geçmişte kaldığı gerçeğini değiştirmiyor. Ama en azından artık geçmişimize acı ve öfke duymadan bakabiliyorum.

O bana göre değil ama ona bir özür ve belki de bir teşekkür borçluyum.

Yüzüme soğuk su çarpıyorum, gözlerimin altındaki rakun halkalarını siliyorum ve kapının arkasında tuttuğum bornozu giymeden önce saçlarımı at kuyruğu yapmaya çalışıyorum.

Yatak odasına geri döndüğümde, Elijah DEVEREUX RECYCLING tişörtünü kafasına geçirirken sırtı bana dönük. Sırtındaki gergin kaslar daha önce olmayan yara izlerini gösteriyor. Birkaç kez Rafe'in yaralarını sarmaya yardım ettiğim için tanıdığım izler.

Kurşun yaraları.

Nasıl olduğunu bilmek bile istemiyorum ama bu da bataklıkta bıraktığım hayata geri dönmenin kanunun yanlış tarafına geçmek anlamına geldiğini hatırlatıyor.

Artık bunu yapmıyorum.

Ben başarılı ve dürüst bir vatandaşım.

Patronumun şehirdeki en korkunç suçluyla evli olduğunu kabul ediyorum, ama bunun konuyla ilgili bir bilgi olmadığına karar veriyorum.

Çünkü hiçbir şey siyah ve beyaz değildir.

Elijah sessizliği benden önce bozuyor. "Az önce adamıma mesaj attım ve Bronco'nuz hareket etmemiş. Ellerini çekmişler ve kesmemişler. Ayrıca bir şeyin çok uzun süre bozulmadan durmasını sevmediklerini söyledi, bu yüzden sabırları tükenmeden ve gitmeden önce oraya varmak istiyorsak harekete geçmeliyiz."

"Teşekkür ederim."

Başını salladı. "Sorun değil."

"Bunun için değil." Başımı sallıyorum ve yutkunuyorum. "Diğerleri için."

Diğer her şey için. Ne yaptın sen? Sen-"

"Bana teşekkür etmene gerek yok. Sana iyi bir bahis olmadığımı göstermekten başka bir şey yapmadım. Gerçek bu."

"Bana inandın. Hayallerime. Bataklıktan ve o küçük hayattan daha fazlasını istediğim için beni ezmedin. Beni sorgulamadın ya da kendimi açıklamamı istemedin. Sadece ... olmama izin verdin ve sonra gitmeme izin verdin." Konuşmamın sonunda kelimelerim sertleşti.

Elijah benimkiyle buluşmadan önce bakışlarını bir süreliğine yere indiriyor. "Hepimiz daha fazlasını isteriz Tempe, ama bunu gerçekten başaracak güce sahip olan tek kişi sendin. Seninle gurur duyuyorum."

"Teşekkür ederim."

Bana başıyla onay verdi. "Şimdi Bronco'nu geri almaya hazır mısınız?"

"Evet. Hazırım."

Kapıya doğru yöneldi. "Arabamla ön tarafta buluşuruz."

Ben cevap veremediğim botlarını kapıp kapıdan çıktı.

Beş dakikadan daha kısa bir sürede ön tarafa geldim ve Elijah'ı eski Ford kamyonetiyle çift park halinde buldum. *Onunla aynı kamyonet.* Düşüncemi tamamlayamadım.

Eski gümüş kapı koluna uzandım, çekerek açtım ve içeri girdim. "Bu şeyi şimdiye kadar hurdaya çıkarmışsındır diye düşündüm."

"Hayır, bu kamyon eski model. Değeri çok daha fazla. Ama asla satmayacağım. En azından işler gerçekten kötüye gitmedikçe."

Eski kamyonet ilerlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

"Şehrin diğer tarafına. Hiç görmemiş gibi davranacağın ve kesinlikle bir daha asla bahsetmeyeceğin bir yere." Dur işaretine yan gözle bir bakış atıyor. "Ne demek istediğimi anladın."

"Demek bu sabah kör, sağır ve dilsiz kız benim." Pencereden dışarı bakıyorum, bu Cumartesi sabahı çok erken saatte işe giden takım elbiseli tek adamı görüyorum. "Anladım."

"Nasıl olduğunu bilirsin. Bu senin Bronco'n değil. Bir arkadaşına yaptırmak için arıyordum."

"Mm-hmm," diyorum, hala Elijah'a bakmaktan kaçınarak ve işte o zaman *onu* görüyorum. Oturduğum yerde kaskatı kesiliyorum, önünde kahvesiyle bir kafe masasında oturan adama bakarken omuzlarım dikleşiyor.

Deli olmadığımdan emin olmak için gözlerimi kırıştıyorum ama *bu o. Kulüpteki yabancı.*

Takım elbise yerine bir tişört ve kot pantolon giymiş ve kafasında Voodoo Kings şapkası var, gözlerini gölgeliyor - doğrudan bana bakan gözlerini.

Elijah'ın kamyonetinin camlarında buğu yok, bu yüzden ona baktığımı gizleyecek hiçbir şey yok. Yüz hatlarına tanıma damgası vurulmuş.

Takım elbiseli adam kafeye yaklaşırken yavaşlar. Kolunun altından ikiye katlanmış kalın bir gazete çıkarıp yere bırakıyor

yabancımın önünden geçerken masanın üzerine bırakıyor, bir adım bile atmıyor.

Yabancım adama hiç bakmıyor. Gazeteye hiç bakmıyor. Tamamen bana odaklanmıştı.

Elijah konuşuyor ama sözleri sanki suyun altından geliyormuş gibi çünkü az önce gördüklerimle kafam çalkalanıyor.

*Bu bir damla
mıydı? Kim o?*

Kafenin önünden geçiyoruz ve yabancımın bakışları içimi yakıyor. Elijah'ın kamyoneti ilerlemeye devam ederken sanki mecburmuşum gibi başımı çevirip bakışlarını yakalıyorum.

"Tempe. Temperance?"

Dikkatimi Elijah'a geri veriyorum. "Ne?"

"Az önce katatonik oldun. Neler oluyor?"

"Bilmiyorum. Sadece ... tanıdığım birini gördüğümü sandım."

Dikiz aynasından baktı. "Takım elbiseli adamlar artık senin tipin sanırım. Kim tahmin ederdi ki?"

Merakım artınca dönüp arka camdan dışarı bakıyorum ve takım elbiseli adamın köşeyi dönerken bile kamyonun arkasından baktığını görüyorum.

Onu hiç tanımıyorum ama beni görmüş gibi görünüyor. İçimi bir ürperti kaplıyor. *Ne haltlar dönüyor?*

"Yanılmışım. Onu hayatımda hiç görmedim," diyorum, arkamı dönüp dikkatimi ileriye yöneltiyorum.

"Muhtemelen iyi bir şey. Eminim o adam patronunun kocası için çalışıyordur."

Bakışlarım Elijah'a kaydı. "Ne? Hangi adam?"

"Takım elbiseli adam." Elijah omuz silkiyor. "Yanılıyor olabilirim. Başka bir adam da olabilir. Sanırım bu, tüm bu saçmalıklardan kurtulduğun anlamına geliyor, bu yüzden senin için gerçekten önemli değil."

Zihnim, yabancımın yeraltı suç dünyasının kralı Lachlan Mount ile ne tür bir bağlantısı olabileceğini anlamaya çalışarak yarışıyor olsa da, yine de bir cevap mırıldanmayı başarıyorum. "Elimden geldiğince uzak duruyorum. Yani, benim için öyle bir şey yok."

"Neden onu aramadığını ve onun yerine beni aradığını merak ettim."

Bu geçerli bir soru. "Rafe cevap vermedi. Bir sonraki dncem sendin. Tatile yeni çıkmışken sorunlarımı patronumun kapısına kadar sürüklemek istemem."

Elijah daha işlek bir caddeye girmeden önce dönüp bana bakıyor. "Rafe de mi sana cevap vermedi? şu anda sadece benim telefonlarıma cevap vermiyor sanıyordum."

Birkaç dakika içinde ikinci kez tüylerim diken diken oluyor. "Onu kaç kez aramaya çalıştın?"

"Bu sefer gerçekten sessiz olduğunu bilecek kadar. Ne olursa olsun her zaman telefonlarına cevap vereceğini düşünmüştüm."

Kardeşimin içine düştüğü durumdan duyduğum endişe karnıma hücum ediyor. "Her zaman onun da yapacağını düşünmüştüm."

CHAPTER 27

TEMPERANCE

I Bronco'mdayım, şimdi yokmuş gibi davranacağım depodan kurtulmuş, evime geri dönüyorum.

Kafenin önünden geçerken saatte sadece birkaç mil yavaşlıyorum. Artık tüm masalar dolu ve hiçbirinde dövmeli ve delici bakışlı geniş omuzlu bir adam yok.

Hâlâ orada olmasını beklemiyordum ama bir parçam sonunda bazı cevaplar alabilmek için orada olmasını umuyordu. Mesela, evimin bu kadar yakınında ne halt ediyordu? Beni mi izliyordu?

Evimin önünde nadiren boş bir yer bulduğumda park ettim ve kapıları kilitlemeye özen göstererek Bronco'dan indim.

Heykelimi hâlâ arkada, dokunulmamış halde tutacak kadar nasıl şanslı olduğumu bilmiyorum ama öyleydin. Muhtemelen Elijah sayesinde. O olmasaydı, bu şey çoktan gitmiş olurdu.

Görünüşe göre bugün ona tekrar tekrar teşekkür etme günü.

Bunu ona söylediğimde aslında oldukça rahatsız görünüyordu, en azından bana ihtiyacı olduğunda soru sormadan bir iyilik yapmamı beklediğini söyleyene kadar. Ne olacağını bilmek istemiyorum ama hayır da diyemezdin.

Kapıya yöneldim ve kilidi açtım. Arkamdaki ferforje demirin çınlamasıyla yarım düzine adım atıyorum ve bakışlarım avludaki masaya kilitlenince donup kalıyorum.

Üzerinde bir gazete var. Ayrıldığımda orada gördüğümü hatırlamadığım bir gazete.

Harriet'in evinin arka kapısına koştum ve kapıyı çaldım.
Belki eve gelmiştir de benim haberim yoktur?
Bekliyorum ama cevap yok. Daha sert vuruyorum.
"Harriet?" Hâlâ cevap yok.
Kalbim boğazıma yakın bir yerde, gazeteye doğru ilerliyorum.
Üzerine kahve gibi bir şey sıçramıştı.
O buradaydı.
Avluda.
Oh. Aman Tanrım. Tanrım.
Gazeteyi ters çeviriyorum ve ön sayfadaki manşet midemin
ayaklarıma düşmesine neden oluyor.

ÜNLÜ SANATÇI GREGOR STANDISH İNTIHAR ETTİ

OH. Benim. Lanet olsun. Tanrım.
Dizlerim su topladı ve sandalyeye yığıldım.
Standish ölmüş. Ama gazeteye inanacak kadar saf değilim.
Biri onu öldürdü.
Keira ile konuşmalıyım. Korkup korkmamam gerektiğini ya da aşırı
aktif hayal gücümü sakinleştirmem gerektiğini söyleyebilecek tek kişi o.
Mount'u bilerek ya da bilmeyerek geçen insanların başına neler geldiğini
biliyorum ve içimdeki her şey bunun, bu *adamı daha önce hiç
duymamış gibi davranmam gereken* bir başka vaka olduğunu söylüyor.
Titreyen parmaklarımla uzanıp kâğıdı kapatıyorum ama sayfaların
arasından bir şey düşüyor.
Siyah bir kartvizit. Üzerinde yabancıнын bana verdiği diğer kartlardaki
amblemin aynısı ve başka bir saat ve tarih var.
Bu gece.

BUNU YAPAMAM.

Gerçekten, bunu yapamam.

Küvette budama yapıyorum, ama yine de daha fazla sıcak su ekliyorum. Lavabonun kenarındaki katlanmış gazeteye ve leğenin üstündeki cam rafta duran siyah kartvizite bakmaktan kendimi alamıyorum.

Küvette kalırsam gerçeklikten kaçabilirim.

Eğer çıkarsam, bu gece ne yapacağıma karar vermem gerekecek.

Cevaplar istiyorum ama istemiyorum. Yabancı'nın Standish'in ölümüyle nasıl bir bağlantısı olabileceğini düşünmek istemiyorum.

Onun öldüğü gerçeğini düşünmek bile istemiyorum.

Hepsi benim suçum. Ofisimde fazladan bir heykel olmasaydı, Standish'inki yerine benimkini getirip işi berbat edemezlerdi. O zaman da gidip Yedi Günahkâr'ı bilinen tüm sosyal medya ve reklam platformlarında karalamazdı.

Ama yaptı. Ve şimdi öldü. Buna inanamıyorum.

Keira'ya nasıl söyleyeceğim? Tabii zaten bilmediğini varsayarsak. Bilmek zorunda. Değil mi?

Neden bu kadar şok oldum?

Çünkü bu ölüm. Ölüm asla sıradanlaşmaz. Her zaman şok edicidir. Öyle de olmalı. Beni normal bir insan yapan da bu.

Suçluluğum da öyle.

Kapatmadan önce bir on beş dakika daha kendimi yıpratıyorum. Kendimi suçlamak için ne kadar zaman harcadığımın bir önemi yok. O öldü. Yaptığım ya da söylediğim hiçbir şey bunu değiştirmeyecek. Emri ben vermemiş ya da tetiği ben çekmemiş olsam bile, ölümünde parmağım olduğu için suçluluk duygum yok olmayacak.

Çünkü Standish'in bunu kendi başına yapmasına imkan yok.

Kafamda birbiriyle çelişen milyonlarca düşünce birbirine çarparken Noble Art'a gidiyorum, arabamdaki fiyaskodan sonra Valentina'nın hâlâ bu heykeli ve belki birkaç tane daha istediğini umuyorum.

Onları yapmak için ne zaman zamanım olur, hiçbir fikrim yok, ama ... Valentina pazarlanabilir olduklarını ve kâr getirebileceklerini söylerse, yapmamak yanlış olmaz mı?

Küçük bir şekilde, bunun peşinden gitmeyi Gregor Standish'e borçlu değil miyim? Ne de olsa benim sanat eserim onun artık bu dünyada yürümemesinin nedenlerinden biri, ki bunu düşünmek bile gülünç derecede ürkütücü.

Noble Art'ın karşısındaki boş bir yere çekip arabamı park ediyorum.

Bunu yapabilirim. Bunu yapacağım.

"Temperance! Arabanı geri almışsın!"

Valentina'nın sesi sokağın karşısından geliyor. Bu kez önünde bir bebek var ve aksesuar olarak bir bebekle nasıl şık görünmeyi başardığına gülümsemeden edemiyorum. Görünüşe göre bu günlerde moda olan şey bu, en azından bu muhteşem çift için.

Arabanın kapısını açıyorum ve belki de tüm gün boyunca ilk kez içtenlikle gülümsüyorum. "Elbette, ve-"

"Heykeli aldın mı?" Valentina nefesini tutmuş gibi görünüyor.

"Aldım."

Her iki yönü de kontrol edip caddenin karşısına geçmeden önce sessizce ellerini çırpıyor. "Görebilir miyiz?"

Siyah saçlı küçük adama bakıyorum. "O kadar uyudu mu? Vay canına. Tabii ki."

Valentina gülüyor. "Nükleer bir patlamada bile uyuyabilir. Bu çok dayanıklı. Bu yüzden bir taneyle yetinmemiz gerektiğini söyledim ama Rix aynı fikirde değil. Şu anda bir tartışma yaşıyoruz ve tartışma derken beni korkutmaya çalıştığını kastediyorum. Yemin ederim, adam bu gözdağının sadece ona tırmanma isteği uyandırdığının farkında değil." Yanağına dokunuyor. "Belki de bu onun oyunudur? Acaba ters psikoloji mi? Kurnaz piç. Neyse, görelim bakalım."

Onu Bronco'nun arkasına götürüyorum ve camı açıyorum, battaniyeyi kenara çekmeden önce bagaj kapağını indiriyorum.

"Dik durduğunda takdir etmek çok daha kolay, ama-"

Valentina elini kaldırarak sözümü kesiyor. "Bu muhteşem. Taban için kullandığın malzemelere baksana, o da ne?"

"Boş bir fiçinin parçası."

Gözleri parlıyor. "Bunu çok seviyorum. Cidden, ileri dönüşüm son zamanlarda çok moda ve daha endüstriyel parçalar için her zaman talep alıyorum,

Özellikle de depoları ofis ve apartman dairelerine dönüştüren insanlar yüzünden." Telefonunu çıkarıyor ve bir mesaj yazıyor. "Rix birazdan buraya uğrayacak, ona yardım getirmesini söyleyeceğim ve içeri alacağız. Bu arada, bana başka nelerin olduğunu söylemen gerekiyor."

Bronco'nun arkasını kapatıyorum ve caddeyi geçip Noble Art'a girerken bakışlarımı ondan uzak tutmakta zorlanıyorum.

"Şu anda satılabilecek başka tamamlanmış eserim yok ama çok uzun sürmüyor."

Beni inceliyor. "Senden birkaç parça sipariş etmeme ne dersin? Bazı önerilerde bulunmak. Bu işleminizi bozar mı? Karıştırırsa, o zaman yapmamız gerek-"

"Hayır. Aslında bu fikri sevdim. Tam olarak hayal ettiğin gibi görüneceğine söz veremem ama özel bir şey yaratmak eğlenceli bir meydan okuma."

"Gerçekten bunu söylemeni umuyordum." Valentina'nın gülümsemesi daha da büyüyor. "Çünkü kafamda muhteşem olacağını düşündüğüm birkaç fikir var ve sen daha bitirmeden onları satmış olurum."

Bir eskiz defterine uzanıp birkaç şey çizmeye başlıyor ve kâğıda bıraktığı her çizgide heyecanım artıyor.

Bir köprü. Bir gökdelen. Adalet terazisi.

"Rastgele bir koleksiyon gibi görüldüğünün farkındayım ama birkaç iç mimar bu tür parçalar için sürekli peşimde koşuyor. Bu parçaları senin galeriye taşımandan daha hızlı kaparlar. Bunu yapabileceğini düşünüyor musun?"

Kağıdın kenarına dokunuyorum ve ona bakıyorum. "Elbette."

"O zaman milyon dolarlık bir sorumuz var: Ne kadar?"

Beynim bana satıcı gibi davranmamı ve yüksek bir fiyattan başlayıp orta bir fiyatta anlaşmamı söylüyor ama onunla farklı bir taktik uygulamaya karar veriyorum. "Müzayededenden önce, kimsenin bunlardan birine bu kadar para ödeyeceğini hayal bile edemezdim. Bunun hayır amaçlı bir bağış olmasından kaynaklandığını biliyorum, bu da cömertliği kesinlikle etkiliyor, ama ... Bu iş beni aşar Valentina. Bana bir başlangıç noktası vermen lazım ki

Bu işi batırırsak daha ilkin bile yapamadan beni kapı dışarı edersin."

İçten ve parlak gülümsemesi, düz beyaz dişlerini ortaya çıkarıyor. "Dürüstlüğünüzü takdir ediyorum. Senin tamamladığın ve diğer dördü olmak üzere beş parça için bir teklif hazırlasam ve sonra bunu tartışsak nasıl olur?"

"Kulağa mükemmel geliyor."

CHAPTER 28

TEMPERANCE

"Wah." Galerinin ortasındaki heykele huşu içinde bakıyorum.

"Oldukça havalı, değil mi?"

Valentina'nın çalışanlarından biri, Trinity adında bir sanat öğrencisi yanımda duruyor.

"İnanılmaz."

"Resimlerimden birini duvara ilk astığımda ağlamıştım.

Gerçek olduğuna inanmak çok zordu."

"Bunu kesinlikle anlıyorum."

"Yani, daha doğru olmak gerekirse, muhtemelen delice olduğunu söylemeliyim çünkü birisi on dakika sonra *onu* gerçekten *satın aldı*. Hem de gerçek parayla."

Gülümsemem dudaklarımı o kadar zorluyor ki yüzüm yarılacakmış gibi hissediyorum. Trinity'ye bakıyorum. "Bu inanılmaz. Ne büyük bir rüya gerçek oldu."

"Bu sadece gerçek bir hayaldi çünkü Valentina bana buna sahip olmamın normal olduğunu öğretti. Beni zorladı. Bırakmama izin vermedi. Beni yanlış yoldan uzak tuttu. Çünkü, tabii ki, bir adam vardı ..."

"Her zaman bir erkek vardır," diye mırıldanıyorum.

Arka odadan derin bir kahkaha sesi geliyor ve ikimiz de o yöne bakıyoruz.

"Bazen o doğru adamdır," diyor Trinity. "Yanlış adam kılığına girdiğinde bile."

Kaşlarım düşüyor ve onun bakışlarıyla buluşmak için dönüyorum. "Bu ne anlama geliyor, Obi Wan?"

"Sadece bazen ne ile çalıştığını bilemezsin." Rix'in uzun gövdesi kapı aralığında görünür hale geldi. "O bilmiyordu. Bir inanç sıçraması yaptı ve hayatının en iyi sıçraması olduğu ortaya çıktı."

"Bir filozof gibi konuşuyorsun, sanatçı gibi değil."

Trinity omuz silkiyor. "Sevdim ve kaybettim. Ne diyebilirim ki?"

Valentina ve Rix bize doğru geliyor. "Dünyadan bıkmış gibi konuşmamaya çalış, Trin. Bunun için çok gençsin," diyor Valentina.

"Pek çok şey için çok genç ama yine de yapıyor," diye ekliyor Rix.

"Tamam, siz ikiniz, kesin şunu. Temperance hâlâ on sekiz yaşında bir aptal olduğumu düşünecek."

"Sen söyledin, ben değil." Rix'in azarlaması kahkahalarla karşılanır.

Şakalaşma devam edemeden kapı zili tekrar çalar ve içeri bir çift girer.

"Gelebileceğinizi umuyordum. Beklediğimden de çabuk," diyor Valentina çiftte doğru ilerlemeden önce.

Ama ona bakmıyorlar ya da söylediği tek bir kelimeye bile dikkat etmiyorlar. Doğrudan odanın ortasına, heykelimin durduğu yere doğru ilerliyorlar.

"Nefes kesici."

Adam sonunda bakışlarını Valentina'ya çeviriyor. "Nereden biliyorsun? Nasıl oluyor da hep haklı çıkıyorsun?" "Bu bir hediye."

Kadın elini uzatıyor ama metale değmeden geri çekiyor.

"Sorun değil," diyorum ona. "İstersen dokunabilirsin. Sağlamdır." İkisi de yüzlerini bana dönmek için çenelerini iki yana sallıyorlar.

"Sanatçı bu mu?" diye soruyor adam Valentina'ya, dikkati hâlâ benim üzerimde.

Hemen cevap vermeyince, nasıl oynayacağıma karar vermem için bana seçenek sunduğunu anlıyorum.

"Ben Temperance ... ve evet. Bu benim parçam." Öyle hissettiriyor ki itiraf etmek *şaşırtıcı*.

Adam bana doğru koşuyor ve elini uzatıyor. "Valentina seni neden daha önce bulmadı bilmiyorum ama bu *tam olarak*

Çatı katı için ihtiyacımız var. Bu mükemmel. Söylesene, başka hangi parçalarınız var? İhtiyacım var."

Noble Art'tan çantamda bir çekle çıktığımda, bulutların üzerinde yürüyor da olabilirdim.

Valentina, bir teklif hazırlamak için zaman bulana kadar beklemek yerine, çiftle görüşmelere başladı ve "Parçalarından birinin yakın zamanda elli bine satıldığını biliyor muydunuz?" diye söze başladı.

Çift gözünü bile kırpmayınca, Valentina şehre gitti. Eser için kırk bin dolar aldı ve komisyonu düşüldüğünde, yarım yılda kazandığımdan daha fazla para için bir çek aldım.

Sanat eserimden.

Hurda metalden yaratılmış bir şey. Sadece beynimdeki imgeye ve kendi kendime öğrettiğim becerilere dayanarak.

Ne kadar çılgınca değil mi?

Bronco'mun koltuğunda zıplıyorum, heyecanımı kontrol edemiyorum. Bu *gerçeküstü*.

Rafe'i aramak için telefonumu çıkarıyorum çünkü buna asla inanmayacak. Arama doğrudan telesekretere düştüğünde, heyecanımın bir kısmı yerini korkuya bırakıyor.

Neredesin, Rafe? İyi misin?

Babamız bir gün bir tekneyle evden ayrıldı ve bir daha geri dönmedi ve başarısızlık dışında en büyük korkum kardeşimi de aynı şekilde kaybetmek. Bir gün beni bir sürü soru ve cevapsızlıkla bırakıp ortadan kaybolacak.

Sahip olduğum tek şey o.

Tekrar aradım ve telesekreterine ulaştım ve bu kez sesimde gözyaşı tehdidinin titremesiyle ona ne yaptığımı anlattım. Ne kadar gurur duyduğumu. Onun da gurur duymasını umduğumu.

Telefonu kapattığımda, bir damla gözyaşı alt kapağımın üzerine düşüyor. Kardeşimin mesajımı duyması için dua ediyorum ve yarın onu görmeme izin vermesi için kutsal olan her şeye yalvarıyorum.

Lütfen doğum günümü kaçıрма, Rafe.

Gideyim mi, gitmeyeyim mi?

Kafamın içinde dönüp duran ve çoğu milyon kat daha önemli olan onca düşünce arasında bu düşünce yüzeye çıkmaya devam ediyor.

Kartvizit sehpanın üzerinde, katlanmış kahve lekeli gazetenin yanında duruyor ve ben bu iki şeyin -adını bile bilmediğim gizemli bir adam dışında- ne gibi ortak noktaları olduğunu bulmaya çalışıyorum.

Muhtemelen sanat eserimi satın alan kişi.

Sen de kimsin be? İş bilgisayarımı çıkarıp müzayedecinin e-posta adresini buluyorum, ardından berbat hafızama lanet ederken hızlıca bir not yazıyorum. Sorular yavaşlamıyor.

Kafede benim için mi oturuyordu? Yoksa orada bir toplantı için mi bekliyordu? Çünkü kesinlikle öyle görünüyordu.

Mount için mi çalışıyor? Yoksa Elijah tamamen yanılıyor muydu? Standish'in ölümüyle bir ilgisi var mıydı?

Bu soruları bir kenara bıraktım ve aklımda başka bir endişeyle dairemi adımlamaya başladım-kardeşim için endişeleniyordum. Bütün gece burada oturup onun başına gelebilecek her şeyi düşünmek beni delirtecek.

Bunu engellemek için iki seçeneğim var: kulübe gitmek ya da Elijah'ın hurdalığına gitmek.

İki çok farklı adam. İki farklı yer. İki farklı amaç. *Ben ne yapacağım?*

CHAPTER 29

TEMPERANCE

I Harriet evde olsaydı, onunla avluda oturur, şarap içer ve inanılmaz hayatıyla ilgili hikayeler dinlerdim. Ama o burada değil. Dışarıda yaşıyor.

Üzerime üzerime geliyor gibi hissettiren duvarlara son bir kez bakarak dolabıma yöneliyorum ve seçeneklerimi değerlendiriyorum, sanki bir şekilde doğru kıyafeti bulmak bu gece ne yapacağımı belirleyecekmiş gibi. Küçük siyah ya da kırmızı elbiseler ve seksi etekler tükenmiş durumda. Son zamanlardaki aktivitelerim, sahip olduğum her seksi kıyafeti giydiğim anlamına geliyor ve tabii ki çamaşır yıkayacak ya da kuru temizlemeciye gidecek zamanım olmadı. Çünkü, bilmiyorum, ya çalışarak ya da etrafta gizlice dolaşıp hayatımın en iyi seksini yaparak çok fazla zaman geçirdim.

Hayatımın en iyi seksi.

Bu düşünce beynimin uykuda olan tüm bölümlerini aydınlatıyor ve aniden kulübe gitme fikrini neden ikinci kez sorguladığımı merak ediyorum.

Oh, bekle, doğru. Kim olduğunu bilmiyorum ve hayatı *karmaşık* olan bir adama daha fazla bağlanma riskini göze alamam.

Dolabımdaki askıları karıştırırken, bunu düşündüğüm için kendimi azarlarken, *onun için karmaşıklığı* ortadan *kaldırabilirim* diye düşünüyorum.

İş kıyafetleri. İş kıyafetleri. Eski iş kıyafetleri. Eski iş kıyafetleri.

Eğer dolabımın içindekilerle yargılanıyor olsaydım, eminim ki birisi tek bir sonuca varabilirdi. Hayatım sıkıcı.

Zamanımın çoğunu çalışarak ve saygıdeğer olmaya çalışarak geçirdim ve sonunda içine gömülene kadar takılmaktan memnun olduğum küçük, rahat bir çukur kazdım.

Harika. Hadi biraz ürkütücü olalım.

Şifonyerime yöneliyorum ve sınırlı sayıdaki seksi iç çamaşırı koleksiyonumun bulunduğu üst çekmeceyi açıyorum. Boştu. Çünkü umutsuzca çamaşır yıkamam gerekiyor. Sonraki çekmece. *Yoga pantolonu*. Onun altında? *Yırtık kotlar*.

Bahse girerim Harriet'in evine gidip sahip olduğumdan daha heyecan verici bir gardırop bulabilirim. Ama yine de, dışarı çıkıp şehri kırmızıya boyamaya uygun kıyafetlerle dolu bir dolap için biriktirdiğim parayı harcamış değilim. *Ya da bir seks kulübünde daha fazla zaman geçirmek için.*

O zaman anlaştık. Ben gitmiyorum. Kararımı kıyafet seçeneklerimin azlığına göre vereceğim.

Yoga pantolonuna uzanıyorum ve onu giyip yatağımda bir kitapla kendimi evimde hissetmeyi düşünüyorum. Komodinin çekmecesinde kendimi tatmin edecek kadar oyuncak seçeneğim ve pilim var. *Ona ihtiyacım yok.*

Aynı şey değil, omzumda oturan şeytan bana hatırlatıyor, sanki gerçekten hatırlatmaya ihtiyacım varmış gibi. İhtiyacım yok. Aynı olmadığını biliyorum. O merdivenlerden çıkıp o odalardan birine girmenin ve içgüdülerimin beni ele geçirmesine izin vermenin verdiği heyecan gibisi olmadığını biliyorum. Sorun da bu zaten, içgüdülerime güvenemem. Kendi iyiliğim için beni birçok kez oraya geri götürdüler.

Ama ya bir kez daha gidersem? Bir kere. Bir kez daha. Bir kez daha.

Kelimeler, devasa bir arenaya doluşmuş bir milyon taraftarın tezahüratı gibi beynimi delip geçiyor.

Siktir et. Yoga pantolonumu yatağımın üzerine fırlatıyorum ve kızlar gecesinden sonra bir sürü yeni numara içeren telefonumu bulmak için mutfağa geri dönüyorum.

Olası bir arkadaşlığın bu kadar erken bir döneminde onlardan yardım isteme konusunda kendimi iyi hissediyor muyum? Pek sayılmaz ama çaresizim.

Yve Titan'ın rehberini açıyorum ve yeni bir mesaj açmak için dokunuyorum.

TEMPERANCE: *İç çamaşırı mağazanız bu gece açık mı?*

CEVABI, yatak odama döner dönmez geliyor.

Şu anda buradayım. Bir şey mi lazımdı?

Cumartesi geceleri çalışıyor musun?

Adam şehir dışında. Para kazanabilirim. Gel biraz para harca. Sana bazı güzellikler ayarlayacağım.

Yoldayım.

YVE, kırmızı elbiseli bir kadın emojiyle karşılık verir.

Sanırım bu gece yine kırmızı giyebilirim.

Dirty Dog'un hemen yanında bulunan PRETTY KITTY, daha önce hiç fark etmediğim en şirin eflatun vitrine sahip.

İçeri adımımı atar atmaz Yve beni bir gülümseme ve hızlı bir kucaklamayla karşılıyor. "Gelmişsin!"

"Muhtemelen berbat bir karar veriyorum."

Gözleri genişliyor. "Bunlar genellikle en iyi olanlardır. Bana anlatmak ister misin?"

"Şu kulüpten bahsettiğimi hatırlıyor musun?"

Bir kahkaha attı. "Sanki unutabilirim de? Seni kartvizitlerle dolu olarak geri göndermeye hazırım, böylece kapılarımdan biraz daha trafik çekebilirim."

"Ben de senden bana geri dönmememi söylemeni isteyecektim."

Kaşları birbirine daldı. "Şimdi, bunu neden yapayım ki?"

"Çünkü, ben Adını bilmediğim bir adamla seks görüşmesine gitmemeliyim. Bu hiç mantıklı değil. Tanrım, bunu sana söylememeliydim bile. Benim bir fahişe olduğumu düşüneceksin ve seninle sadece bir kez tanıştım."

"Birincisi," diyor kollarını sevimli deniz mavisini elbisesinin üzerinde kavuştururken, "ben kimseyi sürtük diye aşağılamam. İstedğin kişiyle istediğini yapabilirsin ve bunun için seni yargılamamın - yargılamaktan kastım *seni öldürmem* - tek yolu erkeğimin etrafında dolanman olur. Ya da kızlarımdan herhangi birinin erkeğine. Anlaştık mı?"

Tek yapabildiğim sarsak bir baş sallamak. "Elbette."

"Güzel. O zaman bu saçma ifadenin geri kalanı hakkında konuşalım."

"Saçma mı? Gerçekten mi?"

"Senin bir fahişe olduğunı düşüneceğimi söylemiştin, değil mi?"

Cevabım yine başımı sallamak oldu.

"Seks telefonlarıyla ne alıp veremediğin var?"

"Sadece çok kişiliksiz görünüyor. Öyle değil

mi?" "Bu adamla evlenmek mi istiyorsun?"

Geri çekildim. "Tanrım, hayır."

"O zaman neden kişisel olmak zorunda? Sen bekâr bir kadınsın, kendi başına düşünebilecek yaştasın. Neden bunu birilerine haklı gösterme ihtiyacı hissediyorsun? Biriyle yatmak istiyorsan, git yat. Bunu yaparken Çin desenlerini düşünmene gerek yok."

Haklı ama hâlâ takıntılarım var. "Adını bile bilmiyorum."

"O zaman neden Ari'yi arayıp o küçük hacker kız sihrini kullanmasını ve bulmasını istemiyorsun? Sonra da geldiğinde çılgılık atarak onu şaşırtabilirsin."

Bugün gördüklerimden sonra yabancımın kim olduğunu daha da merak ediyorum.

Belli ki Yve'in cevap vermeme ihtiyacı yok çünkü bu gece nasıl bir yol izleyeceğime çoktan karar vermiş.

"Hemen Ari'yi ara ve seninle burada buluşmasını söyle. Ona Hennessy'nin aklını başından alacak bir şey bulduğumu söyle ama bilgisayarını da yanında getirsin ve onsuz gelsin. Bu arada senin için son derece seksi iç çamaşırları seçiyorum."

Yve süpürüyor ve muhteşem sütyen ve iç çamaşırlarıyla dolu bir rafa yöneliyor.

"Ben kırmızı düşünüyordum."

Dönüyor ve bana muhteşem bir gülümseme fırlatıyor. "Tabii ki öyleydin kızım. Seni anladım."

E-postalarımı açıp müzayedecinin cevap verip vermediğine bakıyorum.

Bingo. Verdi.

Nunya Holding. Kulağa egzotik geliyor. Belki de bir tür uluslararası iş yapıyordur?

Evet, çünkü bu sabah gördüğüm garip el değiştirmeye neden olan iş kesinlikle bu.

Yve haklı; bazı cevaplar almanın zamanı geldi. Ariel'i bulmak için rehberimde geziniyorum ve ARA tuşuna basıyorum.

"Lütfen bana o şirket adının sende olduğunu söyle," diyor Ariel. "Gizemli adamın kim olduğunu bulabilmek için araştırmaya başlamak için can atıyordum. Dün gece beni resmen uyutmadı, bu da üç tur ... boş ver. Bir adın var mı?" Telefonu açtığı andan itibaren zar zor nefes alıyor çünkü konuşmakla o kadar meşgul ki.

"Evet. Evet, var. Nunya Holdings."

Bir kahkaha patlattı. "Nunya mı? *Seni ilgilendirmez* mi?" "Ne? Duydun mu?"

Kahkahası yoğunlaşıyor. "Dostum. Vay be. Tamam, geri dönelim. Hiç birinin cevaplamak istemediği bir soru sordun mu?"

"Elbette," diye cevap veriyorum ama mantığının nereye gittiğini anlayamıyorum. Belki de o bir dahi olduğu ve ben kesinlikle olmadığım içindir?

"Hiç kimse *nunya* diye cevap verdi mi? *Seni ilgilendirmez* gibi mi?"

Parçalar bir araya geliyor ve bunu daha önce nasıl fark etmediğimi bilmiyorum. "Şirketin adının bir şaka olduğunu mu söylüyorsun?"

Kahkahası kesildi. "Bu ismi ilginç bir mizah anlayışı olan birinin koyduğunu söyleyebilirim."

"Ona aşağı gelmesini söyle. Onun için hediyelerim var," diyor Yve, elinde birkaç farklı kırmızı iç çamaşırı takımıyla yanıma dönerken.

"Yve miydi o?" Ariel soruyor.

"Pretty Kitty'deyim. Aşağı gelmeni istiyor."

"Bilgisayarını da getir," diye ekliyor Yve.

"Neden bunu söylemediğini anlamıyorum. On dakika içinde yola çıkacağım. Uyarayım, saçım dördüncü günde. Şu anda yüzde doksan kuru şampuan ve bunun için özür bile dilemeyeceğim."

"Anladım" derken *Ariel'in kesinlikle türünün tek örneği olduğunu* düşünüyorum.

Telefonu kapattığımda Yve elindeki askıları havaya kaldırıyor. "Hadi seni soyunma odasına götürelim. Seni bunların içinde görmek için sabırsızlanıyorum, böylece bu adamın aklını başından alabilirsin."

Onu dükkânın arka tarafındaki küçük, şirin bir boudoir alanını çevreleyen soluk pembe kapılardan birine kadar takip ediyorum ve o seçtiklerini asarken dışarıda bekliyorum.

"Eğer bir şey uymazsa, bana haber ver. Hazır olduğunuzda seslenin."

Soyunma odasına girdiğimde aklımın sadece yarısı iç çamaşırlarında, diğer yarısı ise saçma sapan şirket isminde.

Seni ilgilendirmez. Gerçekten mi?

Bu, yabancımın bir dolandırıcı olduğu anlamına mı geliyor, yoksa sadece bir espri anlayışı mı var?

Gizlediğinden daha fazlasını ortaya çıkaran muhteşem kırmızı dantel sütyenimi giyerken bir cevap bulamıyorum.

Ariel geldiğinde sokak kıyafetlerime geri dönüyorum ve bu gece için zırhımı seçmiş oluyorum.

"Rhett de gelmeye çalıştı, ta ki ben ona sürpriz olmayacaksa hiçbir şey almayacağımı söyleyene kadar, sonra kabul etti. Yemin ederim, en güçlü erkek bile doğru iç çamaşırıyla dize getirilebilir."

Yve ona hızlıca sarılır. "Çok haklısın. Şimdi, Temperance'ın gizemini çözebilmemiz için o süslü bilgisayarını büyük beyninle birlikte getirdin mi?"

Ariel kolunu kaldırıp büyük çantasını işaret ediyor. "Onsuz evden zor çıkıyorum. Ama önce bana lavantalı bir şeyin olduğunu söyle. Bu fikre neden kafayı taktım bilmiyorum ama içimden bir ses iyi bir fikir olduğunu söylüyor."

"Bay Seks Kulübü'nün kim olduğunu bulur bulmaz sana lavanta vereceğim.
öyle."

"Anlıyorum. Bu benim havucum." Ariel etrafına bakınıyor. "Şimdi, nerede kırbaçlar?"

Yve göz kırpmıyor. "Arka köşede. İşe koyulun."

Ariel kızardı. "Tamamdır."

Yve ve beni geride bırakıp kasanın arkasındaki taburede kendini evinde gibi hissediyor. Önünde bir dizüstü bilgisayar olduğu anda, onun bambaşka bir insana dönüşmesini izlemek gibi bir şey.

"Burayı böcekler için süpürüyor musun? Titan'ın yapacağını varsayıyorum ama asla çok dikkatli olamayız."

Yve'nin kaşları çatıldı. "Sen kendi işini yap, bırak da burası için ben endişeleneyim."

"Bu şeyleri bulmak için federal hapishaneyi riske atan sen olsaydın bu kadar kibirli olmazdın."

"Aman Tanrım," diye geveledim. "Sen ciddi misin? Eğer durum buysa, o zaman yapma-"

Ariel sırtarak parmak eklemlerini kırıyor. "Merak etme. Yakalanmayacağım."

Sonra da işe koyuluyor. Bilgi vermeye başlaması altmış saniyeden az sürüyor.

"Nunya Holding yerli bir şirket ama listedeki tek hissedar başka bir şirket."

"Paravan mı?"

Kafasını kaldırmadan omuz silkiyor. "Tam olarak değil. Genel bir varlık yapısının parçası olabilir. Sadece başka bir şirketin üye olduğu pek çok şirketim var."

Bu kızıl saçlı küçük ateşin devasa bir şirketler topluluğunun CEO'su olduğunu düşünmek çok garip.

"Bugün milyarder olduğumu biliyor muydunuz? Kazanmak için Bitcoin!" Ariel tamamen hazırlıksız bir şekilde söylüyor ve yazmaya devam ediyor.

Yve Ariel'den bana bakıyor ve gülüyor. "Bu kız kafayı yemiş."

Ona hak versem mi vermesem mi emin değilim.

Birkaç dakika içinde Ariel kurumsal yapının üç kat derinine inmiş oluyor ki kaşlarının arasında kırılganlıklar beliriyor. "Aslında bu işte gerçekten çok iyiler. Her şey genel bir kayıtlı temsilci şirketine geri dönüyor ve veritabanları şifrelenmiş, bu yüzden orada bazı cevaplar bulmam biraz daha uzun sürecek."

"Yani yapamazsın-"

"Asla yapamam deme. Ben sadece başka bir yere bakmaya ihtiyacım var.

Var olduğunu bilmene gerek olmayan bir yere."

Yve'in kolları yine göğsünün üzerinde kavuşturulmuş. "Şu karanlık ağ saçmalığını yapıyorsun, değil mi?"

Ariel kaşlarını çatarak başını kaldırıyor. "Şşşt. Hakkında konuşmadığımız şeylerden bahsederek kötü büyüü davet etmeye gerek yok."

Onlar karanlık ağ hakkında konuşurken bakışlarım aralarında gidip geliyor, bu arada ben aslında bunun sadece filmlerde konuşulan sahte bir şey olduğunu sanıyordum. Görünüşe göre sandığımdan daha korunaklıymışım çünkü gerçekmiş.

"Karanlık ağın izini sürmek daha zor. Gerçekten aradıkları şeyi bulmak bir yana, herhangi birinin herhangi bir şeyi bulmasını gerçekten zorlaştıran harika becerilere sahip çok sayıda kötü insan var. Ama şanslısınız çünkü ben hepsinden daha iyiyim."

Ariel'in kendine güveni bir şekilde rahatlatıcı ve Ariel çalışmaya devam ederken Yve raflardan açık mor iç çamaşırları çıkarıyor.

"Bu çok tuhaf," diye mırıldanıyor hacker.

"Garip olan ne?" Bir adım daha yaklaşp yüzünü kapatan ekranın üzerinden ona bakmaya çalışıyorum.

"Şirketlerin yapısı dark web'de *hiçbir* şey göstermiyor."

"Bu neden garip?" Sorum samimi çünkü bu konuda kendimi gerçekten saf hissediyorum.

"Çünkü normal şirketlerin bile şirket bilgileri genellikle onu çalan biri tarafından satılabilir. Nunya ve onun şirket ailesi çıkmaz sokak."

"Peki, bu ne anlama geliyor?"

Ariel sonunda başını kaldırıp bakışlarımı karşılıyor. "Birileri bu şirketlerin dark web'de var olmaması için gerçekten çok çalışıyor ya da çok para ödüyor."

"Yani?"

"Yani, bu çoğu şirketin yapmayı aklından bile geçirmeyeceği bir şey. Bu da demek oluyor ki . . ."

"Ne?" Beklentim hızla yükseliyor.

"Bu, o şirketleri kim yönetiyorsa, onları buradan uzak tutmak için aktif olarak çalıştığı anlamına geliyor. Görünmez. Bu normal değil bu arada.

Çoğu insan karanlık ağı nasıl erişeceğini bile bilmez. Ama bu insanlar sadece bu işin içinde değiller, aynı zamanda uzmanlar."

İçimi bir tedirginlik kaplıyor. "Yani onun bir suçlu olduğunu mu söylüyorsun?"

Omuz silkiyor. "Hiçbir fikrim yok ama kesinlikle bunu yapmasını söyleyecek beceriye ya da içgörüyeye sahip birini tanıyor."

Ben bu bilgiden ne anlam çıkaracağıma karar vermeye çalışırken o klavyede öfkeyle yazmaya devam ediyor.

"Bekle, bekle bir dakika. Bir şey buldum. Vay be. Gerçek zamanlı bok.

Külotlarınızı sıkı tutun kızlar." Parmakları uçuşuyor.

"Ne buldun?"

"Özensiz birinden gelen bir ödeme izi buldum. Senin adamından daha özensiz. Mauritius'taki bir banka Nunya'yla bağlantılı paravan şirketlerden birine para aktarmış. Bu yeni oldu, yani Nunya'nın henüz kanıtları silecek zamanı olmadı."

"Mauritius hangi cehennemde?" Ben daha soruyu dile getiremeden Yve sordu.

"Madagaskar açıklarında bir ada. Bir vergi cenneti. Pek çok şirket vergi ve gizlilik amacıyla orada kuruluyor. Bu ödeme az önce gerçekleşti. Vay canına. Bu şirket her ne yapıyorsa, iyi yapıyor olmalı, çünkü az önce beş yüz bin dolar aldılar."

"Yarım milyon dolar mı? Ne için?"

Ariel başını sallıyor. "Bilmem mümkün değil ama genelde en büyük ödemeler uyuşturucu, vurgun, bilgi ve insan kaçakçılığı için yapılır."

"Tamam, bunların hepsi kulağa çok kötü geliyor."

Ariel yıldırım hızıyla yazmaya devam ediyor. "Tabii ki kötüler. Aksi takdirde PayPal kullanıyor olurlardı. Evet. İşte oldu. Buraya girip araştırmasaydım asla göremezdim. Vay anasını. Sanırım onu bulduğumu biliyorlar."

Parmakları daha da hızlı hareket etmeye başladı. "Lanet olsun. Beni bulmuş olabilirler. Bu işi halletmeliyim. Kahretsin. Hiç iyi değil."

Yve ve ben endişeli bir bakış paylaştık. "Kapat şunu!"

Ari başını sallıyor. "Kapatamam. İzlerimi kapatmalıyım."

Daha önce hiç kimsenin Ariel'in birkaç dakika içinde yaptığı kadar hızlı ve odaklanmış bir şekilde çalıştığını görmemiştim.

"Bunu yala, sik kafalı." Dizüstü bilgisayarını kararlı bir tıkırtıyla kapattığında sesi zafer kazanmış gibi çıkıyor.

"Az önce ne oldu?" Ona soruyorum.

"Yardım istedin. . . Ben de yardım ettim. Ve şimdi izler temizlendi ve aramalarımı bana kadar takip edemiyorlar."

"Emin misin?"

Saçını savuruyor ve gözlerini deviriyor. "En iyisi olduğumu söylememiş miydin?"

Yve kıkırdıyor. "Eğer hatırlamıyorsan, sana tekrar söyleyecektir. Yemin ederim, kendi bilgisayar becerilerinden bu kadar etkilenen biriyle daha önce hiç karşılaşmadım."

"Bunu hak ediyor. Övünmek gibi olmasın. Sadece o kadar iyiyim. Şimdi, lavanta rengi iç çamaşırım nerede? Baştan çıkarmam gereken bir adam var. Henüz milyarder olduğumu bilmiyor. Umarım buna aldırılmaz."

CHAPTER 30

TEMPERANCE

W

Kulübe geldiğimde, doğru kararı verdiğimden her zamankinden daha eminim, sadece tek bir şey için bile olsa

cevaplara ihtiyacım var.

Onun kim olduğunu. Ne iş yaptığını. Neden benim mahallemde olduğunu. Mount'la bağlantısı var mı ve varsa nasıl? Sanat eserimi gerçekten satın aldıysa ve onunla ne yaptı.

Son olarak, onu bir daha asla görmemeye karar vermem gerekip gerekmediğini bilmek istiyorum çünkü korkunç ve korkunç bir şeye karıştı ve hayatım suç yoluna girmiyor. Tabii ki patronum ve kocasının suç ortaklığı ve kardeşimin yaptığı her ne haltsa onun dışında.

Hiçbir şey siyah ve beyaz değil.

Maskemi takmış ve Dirty Dog'dan aldığım eski siyah elbisemi yeni kırmızı sütyenim ve külotumla örtmüş bir halde, kartımı verdiğim maskeli adamın arkasından merdivenlerden yukarı çıkıyorum. Benim için ön kapıyı açar açmaz kartı bana geri veriyor.

Bu gece içerisi daha gürültülü. Üst kattan daha fazla sohbet geliyor, sanki konuklar kulak misafiri olmaktan korkmuyorlarmış gibi. Bu yeni ve farklı bir şey.

Yeni ve farklı olmayan ne? Magnolia'nın fuayenin hemen içinde olması ve gözlerinin bana kilitlenmesi.

"Bu gece gelip gelmeyeceğini merak ediyordum. Geleceğini düşünmemişti." Kim olduğu konusunda hiçbir şüphe yok.

"Nerede o?" diye sordum.

Ben okuyamadan yüzünde bir şey beliriyor. "Benimle yukarı gel."

Magnolia beni ikinci kata, altından caz tınlarıyla birlikte ışığın yayıldığı kapıya götürüyor. O odaya sadece beni gezdirdiği zaman girmiştin ama oranın kulübün halka açık alanı olduğunu biliyorum.

Kapıyı açar açmaz bakışlarım odayı tarıyor ve onun burada olmadığını anlıyorum.

"Geç mi kaldı?"

Magnolia beni bara götürüyor. "Sanırım bir içkiye ihtiyacın var. Uzun bir gün geçirmiş gibi görünüyorsun."

Elimi koluna koymak için uzandım. "Bana saçmalama, Mags. Geç mi kaldı yoksa gelmiyor mu?"

"Gelmeyeceğini düşündüren ne?"

"Sadece doğru bir cevaba ihtiyacım var. Eğer burada değilse, yolculuğumu boşa harcamışım demektir ve ihtiyacım olan cevabı aldım - ilk içgüdülerimi takip edip asla geri dönmemeliydim."

"Bu kadar aceleci olma kızım. Belki de burada senin anlayamayacağın güçler iş başındadır." Omzunun üzerinden baktığında, bakışlarını kendi bakışlarımla sabitliyorum.

"O burada mı değil mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Burada değil. Bir işim çıktı. Aradı ve sana üzüntülerini iletip iletemeyeceğimi sordu. Seni arayacak."

Ne olmuş olabilir ki? O iyi mi? Kafedeki adamla bir şey mi oldu? Ariel'in dark web'de izini sürdüğü birinin ona ödediği beş yüz bin dolarla bir ilgisi var mıydı?

Aklıma bir düzine olasılık geliyor ve hangisinin doğru ya da yanlış olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Hiçbiri iyi olasılıklar değil.

"Gitmeliyim," diyorum Magnolia'ya. "Bu bir hataydı."

Topuklarımın üzerinde döndüm ve kapıya yöneldim. Ancak, zarif bir çıkış yapmak yerine, bir adamın göğsüne çarpıyorum ve bu görmek istediğim adam değil. Başka bir yabancı ve tanımak istemediğim biri.

"Kim bu sevimli küçük yaratık, Magnolia? Ve onu nerede saklıyordun? Rekabetten mi korkuyorsun?" Sesi

pürüzsüz ve kültürlü; kendini beğenmiş, küçümseyici tonuyla beni hemen geriyor.

"Şimdi gidiyor," diyor Magnolia ona, sesi tam arkamdan geliyor.

"Onunla konuşma fırsatı bulana kadar olmaz."

"Çok üzgünüm efendim. Gitmeye niyetli, bu yüzden ona engel olmazsanız memnun olurum."

Magnolia'yı tamamen görmezden gelerek elini bana uzattı. "Sizinle tanışmak bir zevk..." Duraksıyor, belli ki ona adımı söylememi bekliyor ama buraya ilk kez gelmiyorum ve söylemeyeceğim.

"Gitmem gerekiyor."

Bir adım daha atıyorum ama eli dirseğimin hemen üstünden koluma dolanıyor.

"Ama gece yeni başlıyor ve ben aylardır şehir dışındayım. Kim bilir buraya ne zaman dönme şansım olacak. İşim beni sık sık uzakta tutuyor." Bakışları tekrar Magnolia'ya kayıyor. "Çok pişmanım."

Magnolia'nın gözleri ona dikildi. "Giles, bırak onu."

"Üzgünüm *efendim*," diyorum ona. "Ben üye değilim. Gecenin geri kalanında iyi şanslar."

Ona bu kadar zorba davranmasının küçük bir aleti olduğunu düşünmeme neden olduğunu söylemek istiyorum ama yapamıyorum. Belki de Magnolia'nın onu kesip doğramak istiyormuş gibi görünmesine neden olan şey onun zorba doğasıdır, ama gerçekten hiçbir fikrim yok. Adam benim gibi heyecan arayan başka biri de olabilir. Ama öyle olmasaydı bu kadar güçlü bir sürüngen havası taşımazdı. İlk kez, burada kendimi güvensiz hissetmeme neden olacak şekilde gerçekten rahatsız hissediyorum.

İşte bu yüzden Rafe buraya gelmememi söyledi. Kardeşimi dinlemeliydim.

Giles'tan kurtulduğumda aceleyle odadan çıkıyorum ve Magnolia'yı hasar kontrolü yapması için geride bırakıyorum. Belki kabalık olacak ama ben onu tanımıyorum ama o tanıyor.

İşte o zaman aklıma geldi, onun adını söyledi.

En üst basamakta durup, merdivenlerden ön kapıya inen parlak ahşap tırabzanı inceliyorum. Kaçtığım ön kapı

Sanki daha önce şeytan peşimdeymiş gibi.

Şu anda bunu tekrar yapmak istiyorum ama bunun yerine sakince dışarı çıkıyorum.

Sonunda gelmeye karar vermem ve onun burada olmaması, ama ürkütücü bir adamın burada olması ve Magnolia'nın kuralları çiğnemesi umurumda olmamalı. Kafamdaki bir sürü sorunun cevabını almak için yabancımın izini sürmenin bir yolunu bulamamam umurumda olmamalı.

Bunların hiçbiri umurumda olmamalı. Ama ben biliyorum.

CHAPTER 31

TEMPERANCE

T Kör edici parlaklıktaki güneş ışığı perdelerimi keserek beni huzursuz bir geceden uyandırıyor.

Bugün benim doğum günüm.

Başkaları ebeveynlerinden gelen bir telefonla uyanabilir ama ben uyanamam.

Bu yıl değil. Ve gerçekten, hiçbir zaman.

Rafe, alışılmadık yaşam tarzı göz önüne alındığında, her zaman olabileceği en iyi ağabey olmuştur, ancak bu bile sizi umursamayan ebeveynlere sahip olmayı telafi edemez.

Tüm bu kalp ağrısı yaratan saçmalıkları kafamdan atıyorum ve yataktan kalkıyorum.

Güneşin etrafındaki bir sonraki seyahatimde sadece bir ilk günüm var ve ona da devam etmek istediğim gibi başlayabilirim - kış tekmeleyerek ve isimler alarak.

Bugün Pazar ve içki fabrikasındaki acil durumlar dışında, akşam yemeğinde Rafe'le buluşmadan önce bütün gün bana ait.

Tabii yemeğe gelirse. Gelmem ihtimali içimi düğüm düğüm ediyor ve bu da iyimser bir gün geçirmeme yardımcı olmuyor.

O. Olacak. Gelecek. Orada.

Yüzüme biraz su çarpmak ve hazırlanmak için banyoya giderken bunu bir mantra gibi tekrarlıyorum.

Doğum günüm için birinci görevim, Valentina için başka bir parça yaratmaya başlamak. Bana verilen emirler ve biraz da

Biraz boş zamanım var, o yüzden bu hayalin peşinden gerçekten koşmaya başlayabilirim.

Eski kot pantolonumu ve solmuş Springsteen tişörtümü giyer giymez telefonumu ve çantamı alıp ayaklarımı ön kapının yanındaki yırtık pırtık siyah Chucks ayakkabılarımın içine sokuyorum.

On beş dakika sonra elimde bir fincan kahve, bir beignet ve radyoda Springsteen çalarken bataklığa doğru yol alıyorum. İleriye giden yolumun beni geçmişimden dolambaçlı bir yola çıkarması biraz tuhaf değil mi? Bunu düşünürken parmak uçlarımdaki pudra şekerini yalıyorum.

Belki de katartiktir. Ya da başka bir şey. Bilmiyorum.

Kapalı metal kapının önüne geldiğimde kornaya basıp bekliyorum.

Elijah'ın kamyoneti, içinde yaşadığı karavanın önünde, dikenli tellerin hemen arkasında duruyor. Ön tarafta da başka bir araba duruyor. Onu tanımıyorum ama Elijah'ın beni o kadar da özlemediğini anlamak için dahi olmaya gerek yok. Bir şekilde, bu bana doğru kararı verdiğimi gösteriyor.

Tekrar kornaya basıyorum, uykusunu ya da sabah sevişmesini bölüyor olabileceğim gerçeğinden bir tür sapkın tatmin duyuyorum. Kafasını ön kapıdan çıkardı.

"Bu kadar erken saatte burada ne halt ediyorsun?"
diye bağılıyor. "Çalışmam lazım. Köpekler serbest mi?"

"Evet. Bekle." Dışarı çıkar, eşofman altı kalçalarından aşağı sarkar ve iki parmağını ağzına sokarak keskin bir düdük sesi çıkarır. İki Cane Corso arabaların arasından koşarak çıkıyor.

Merdivenlerden karavana çıkıyorlar ve Elijah bana doğru gelmeden önce onları karavanın yanındaki kulübelerine götürüyor.

Konuşmadan önce kapıya ulaşmasını bekliyorum. "Sabahınızı böldüysem özür dilerim."

Bana sert bir bakış attı. "Üzgün değilsin." "Ve sen de beni o kadar özlemiyordun."

Metal kapıyı çekerek açtı. "Birini aşmanın en iyi yolu başka birinin altına girmektir."

Kapıdan geçiyorum ve o da arkamdan kapatıyor. "Teşekkürler Eli. Minnettarım."

"Mutlu yıllar, Tempe. Uğrayıp seni kontrol edeceğim. . . sonra."

Ben cevap veremeden, küstah bir sarışın karavanın ön kapısından kafasını uzattı.

"Eli, yatak soğuyor, bu sabah ikinci raund şansın da öyle."

Onu tanımıyorum ve bu benim için gayet iyi. "İşinin başına dönsen iyi olur."

Sırıttıyor ve beni selamlıyor.

Aptalca bir nedenden ötürü, büyük metal binanın önüne gelip park ettiğimde kendimi her zamankinden daha yalnız hissediyorum.

Yapabileceğim en iyi şey? Bu duyguyu sanatıma kanalize etmek. Bir meşale her zaman beni daha iyi hissettirir.

ALTI SAATLER DAHA SONRA, benim vücut o boğaz itibaren Sökülüyor, taşıma, çekiçleme ve kaynak, ama başka bir parçayı yarıya kadar bitirdim.

"Bu ne olacak?" Elijah kapıdan soruyor. Dönüyorum ve kaynak maskemi yukarı kaldırıyorum. "Bir ufuk çizgisi."

"Vay be, çok güzel olacak. Hem de büyük. O süslü galeride satacak mısın?"

"Planım bu."

"Sanırım bu, talebi karşılamak için sürekli yeni ve ilginç metal tedarikine ihtiyacınız olacağı anlamına geliyor."

"Muhtemelen."

"Eğer biraz para koymak istersen, hurda metal için kiloluk bir ilan verebilirim. Kişi başı en fazla yüz dolar. İlginç şeyler bulabilirsin. Buradaki insanlar parayı gerçekten kullanabilir."

Düşünürken bunun akıllıca bir fikir olduğuna karar verdim. "Bunun için bin dolar ayırabilirim ama şimdilik bundan fazlası olmaz."

"Ben ayarlarım."

Tezgâha yaslanıyorum. "Neden bana yardım ediyorsun? Bu alanı kullanmaya devam etmem için benden çılgın bir kira talep edeceğini düşünmüştüm. Planın bu değil miydi?"

Omuz silkiyor. "Belki de senin geri gelmenin şimdilik yeterli bir ödeme olduğuna karar verdim."

"Saçmalık."

"İhtiyacım olursa yine de araba kesmeme yardım edeceksin." İnledim. "Bir bit yeniği olduğunu biliyordum."

"Ne? Sen öğütücüde hızlısın ve bazen benim de hızlı hareket etmem gerekiyor. Burada olursan, fazladan bir çift el atarsın, böylece bu işin üstesinden gelebiliriz."

"Ya baskına uğrarsan? Bunun için batacağımı mı düşünüyorsun?" Bir omuz silkme daha. "Yakalanmayacağım."

"Öyle diyorsun."

"Ben de biliyorum. İşler kızışırsa beni ihbar edecek adamlarım var."

"Umarım öyledir." Bütün gün içimi kemiren konuyu açmadan önce eldivenlerimi parmak parmak çıkarıp tezgâhın üzerine atıyorum. "Rafe'den haber aldın mı?"

Elijah başını sallıyor. "Hayır. Hem de hiç. Doğum günlerinde her zaman yaptığın gibi bu gece de onunla randevun var sanıyordum."

Elijah'nın uzun süredir devam eden geleneğimizi bilmesi beni şaşırtmıyor. "Hâlâ ortalıkta yok. Bu gece de gelmezse ne yaparım bilmiyorum."

Homurdanıyor. "Ciddi misin? Herkesin korktuğu bir adam için çalışıyorsun ve kardeşin gelmezse ne yapacağını bilmiyor musun?"

"Karısı için çalışıyorum."

Elijah gözlerini deviriyor. "Aynı fark. Yerinde olsam, Rafe gelmezse süvarileri çağırırdım, çünkü bunun işlerin kötü gittiği anlamına geldiğini biliyorsun."

"Tüyo için teşekkürler."

"Ne zaman bahşışten fazlasını istersen..."

Kaskımı indirip ona sırtımı dönüyorum. "Bunu sana bir şans verecek birine sakla."

CHAPTER 32

TEMPERANCE

I saatimi ellinci kez kontrol ediyorum. Neden bilmiyorum, çünkü bu hiçbir şeyi değiştirmeyecek.

Rafe burada değil. Bir saat gecikti. Telefonu çalıyor.

Her aradığımda doğrudan telesekreter çıkıyor. Mesajlarım cevapsız kalıyor ve midemdeki düğüm aşağı yukarı başım kadar.

Garson kız masaya uğruyor ve su bardağımı altıncı kez dolduruyor. "Devam edip sipariş vermek ister misiniz?"

"Hayır, sanırım vazgeçip eve gideceğim. Hesabı ben öderim." Önümde duran yarım bardak oda sıcaklığındaki şampanyayı işaret ediyorum.

"Oh, tatlım, bu şirketten. Doğum günün için çok üzgünüm." Ben çantama uzanırken bana acıyarak bakıyor.

Vakit geldi.

Keira'yı aramalıyım.

Rafe bir sorun olduğunu hissedersen Mount'ı aramamı söylemişti.

Kardeşim on yıldır doğum günümü geçerli bir neden olmadan kaçırmadı ve kesinlikle bu tür bir sessizlikle de kaçırmadı. Yine de Keira'yı aramak ona yardım edilemeyeceğini kabul etmek gibi geliyor.

Telefonumun kilidini açıyorum ve kişiler arasında geziniyorum. Keira'nınkine dokunamadan, ekranım ondan gelen bir aramayla aydınlanıyor.

Şaşıracak hemen cevap veriyorum. "Alo?"

"Temperance." Arayan Mount, patronum değil ve kalın sesi midemi bulandırıyor.

"Durum ne kadar kötü? Öldü mü?" Ses tonumu duygusallıktan uzak tuttuğum için kendimle gurur duyuyorum.

"Fidye mi? Hayır. Bildiğim kadarıyla değil." "Tanrıya şükür," diye fısıldıyorum.

"Ama eğer kazık attığı insanlar onu ele geçirirse, çok kısa bir süre içinde ölmüş olmayı dileyecek. Ve senin için de gelecekler."

Gözlerimi kapatıyorum ve içimi bir batma hissi kaplıyor. "Ne yapmalıyım?"

"Evine git. Hemen şimdi. Hiçbir yerde durma. Kimseyle konuşma. Sana birini gönderiyorum. Bu iş için doğru adam değil ama elimdekilerin en iyisi ve ona herkesten daha çok güveniyorum. Ne diyorsa onu yap. Tartışmayın."

"Kim? Nasıl? Ne zaman?"

"Temperance?" diye sorar. "Evet?"

"Soru sormayı bırak. Ne kadar az bilersen o kadar iyi. Senin evine gelecek, seni güvenli bir yere götürecek ve kardeşini ortaya çıkarmak için koz olarak kullanılmanı engelleyecek. Şu anda yapabileceğin tek şey bu. Eğer seni yakalarlarsa, Ransom'ın işi biter ve ikiniz de ölürsünüz, ama bu ne güzel ne de çabuk olur. Kimseyle konuşma, özellikle de yeni polis arkadaşlarınla."

Mount'ın yeni arkadaşlıklarından haberdar olmasına neden şaşırdığımı bilmiyorum ama şaşırdım. "Nereden biliyorsun?"

"Şu anda gerçekten umurunda mı?"

O görmese de başımı sallıyorum. "Hayır. Ben gidiyorum." "Güzel. Akıllı ol."

I zar zor Hatırla acele etmek dışarı . ve
Restoran, Çünkü her şey korku ve korkunç olasılıklarla
birbirine karışıyor.

"Eğer sana ulaşırlarsa, Ransom'ın işi biter ve ikiniz de ölürsünüz."

Mount'un sözleri beynimde tekrarlanıyor ve tüylerim diken diken oluyor. Tanrı ikimize de yardım etsin.

CHAPTER 33

I çağrıldığımda gelme. Ben kimsenin köpeği değilim. Ama bu sefer . . . Bir istisna yapıyorum.

Ben beklerken sokağın demir kapısı gıcırdayarak kapandı. Temperance Ransom'ın dairesinde sessizce. Sarmal merdivenin basamakları gıcırdayarak yükselişini işaret ediyor. Birkaç saniye sonra anahtarları şingırdıyor ve kapının kilidini açıyor. Kapıyı iterek açtığı anda, minyatür oturma odasının gölgelerinden dışarı adım atıyorum.

Temperance beni gördüğünde tüm vücudu geriliyor, iri kahverengi gözleri şok ve korkuyla irileşirken çantası güm diye yere düşüyor.

Yüzündeki o paniklemiş ifadeden hoşlanmıyorum, özellikle de bana doğru yöneldiğinde.

"Burada ne halt ediyorsun?" Boğuk sesi, her konuştuğunda olduğu gibi karnımı yumrukluyor.

Kulüpteki o ilk seferde ona dokunmamalıydım... ya da ikincisinde... ya da üçüncüsünde, ama kendimi nasıl durdurabilirdim ki?

Bana bakıyor, zar zor göz kırpmıyor, cevap vermemi bekliyor.

Havadan sudan konuşmak benim işimde pek becerilen bir şey değil, o yüzden basit tutuyorum. "Yardıma ihtiyacın olduğunu duydum."

"*Seni* o mu gönderdi? Neden gönderdi? Ne haltlar dönüyor?"

Hepsi makul sorular ama hiçbirine şu anda cevap veremem. "Gitmeliyiz. Gel hadi."

Ona doğru bir adım attım ve Temperance geri çekildi. Bu hareket beni ne kadar yaralasa da, bana güvenmediği için içgüdülerini suçlayamam. Yapmamalı. Bu onu daha uzun süre hayatta tutacaktır. "Kimsin sen?" diye fısıldıyor. Duymak istemeyecek olsa da cevaplamam gereken bir soru bu. "Ben az önce kardeşini öldürmek için yarım milyon dolarlık bir kontrat alan adamım."

Vahşi Üçlemesi [Demir Prenses](#)'te devam ediyor ve [Rogue Royalty](#). Hem [Demir Prenses](#) hem de [Rogue Royalty](#), başlıkların üzerine tıklayarak ön sipariş verilebilir.

[Demir Prenses](#)'i yayınlanmadan önce okuma şansı ister misiniz? Haber bültenime kaydolmak için [buraya tıklayın!](#) Abone olan 15 şanslı okur, kitap yayınlanmadan önce bir ön sipariş kazanacak.

Şehrin Acımasız Kralı ile tanıştınız mı? Okumaya devam edin [Acımasız Kral](#)'da karanlık ve kirli alfam Lachlan Mount'a bir bakış.

Valentina hakkında daha fazla bilgiyi nerede bulabileceğinizi merak ediyorsanız, Vanessa, Yve ya da Ariel, onları ve lezzetli bağımlılık yaratan alfalarını Beneath Serisi'nde bulabilirsiniz.

Beneath Serisi'ndeki her kitap bağımsızdır. Başlıklara dokunarak daha fazlasını öğrenin.

[Bu Maskenin Altında](#) (Kitap #1 - Simon ve Charlie)

Beneath These Chains This Ink (Kitap #2 - Con ve Vanessa)
Beneath Beneath Scars (Kitap #3 - Lord ve Elle)
These Beneath These Lies (Kitap #4 - Lucas ve Yve) (Kitap #5 - Rix ve Valentina)
Bu Gölgelelerin Altında (Kitap #6 - Bishop ve Eden)
Gerçeğin Altında (Kitap #7 - Rhett ve Ariel)

Temperance'ın hikayesinin başlangıcı hakkında ne düşündüğünüzü
duymak isterim. Bana bir not gönderin
meghanmarchbooks@gmail.com ve size kişisel bir notla teşekkür
edeceğim.

Haber bültenime kaydolmak ve abonelerim için sakladığım özel içerikleri
almak için [buraya tıklayın](#). Ayrıca her ay ücretsiz bir kitap hediye ediyorum!

Yaklaşan satışlardan ilk siz haberdar olmak ister misiniz?
[Beni BookBub'da takip edin!](#)

Yeni yayın uyarıları için beni [Amazon](#)'da takip edin!

RUTHLESSKINGİÇİNPREVIEWOFRUTHLESSKING

***New York Times* çoksatan yazarı Meghan March'tan destansı bir alfa romantizmi ile *New Orleans*'ın daha karanlık ve kirli tarafına hazır olun.**

New Orleans bana ait.

Adımı bilmiyorsunuz ama gördüğünüz ve görmediğiniz her şeyi ben kontrol ediyorum.

Erişimim sınır tanımaz ve taleplerim her zaman karşılanır.

Başarısız bir aile içki fabrikasına borç para vermeme gerek yoktu, ama onlara borçlu olmak beni eğlendiriyor.

Ona borçlu olmak.

Dikkatimi çektiğini bilmiyor. Daha dikkatli olmalıydı.

Ona sahip olacağım. Onu tüketeceğim. Belki de onu elimde tutacağım. Borcumu tahsil etme zamanı geldi.

Keira Kilgore, artık Lachlan Mount'un malısın.

BİR

Keira

Bunlar ayak sesleri mi?

Kilitli ofisimin kapısının önünde donup kalıyorum ve sanki şarbon bulaşmış gibi kapı koluna bakıyorum.

Küçük kız kardeşlerim buna cesaret edemez. Ofisimin yasak bölge olduğunu biliyorlar. Ailem 700 mil ötede Florida'da, içki fabrikasının kasvetli kârından yaptığım aylık ödemelerle emekli hayatı yaşıyor. Dört nesildir New Orleans'ta İrlanda viskisi yaparak hayata tutunduktan sonra bile zar zor ayakta duruyor.

Bu bodrum perili değil. Bu bodrum perili değil.

Kalbim yarı normal bir hıza inene kadar bu gerçeği bir ilahi gibi tekrarlıyorum. Ölü kocamın hayaleti içeride olmasa iyi olur, yoksa Tanrı yardımcım olsun, Brett'i yine ben öldürürüm.

Bu bölüğü siperlerden çıkarmak için gereken aynı demir iradeyi toplayarak, kolu kavradım, çekerek açtım ve sürpriz unsurunu deneyerek kendimi içeri attım. Ya da sahte cesaret. Ya da... bir şey.

"Giriş yapmaya mı çalışıyorsun?" Karanlıktan gelen derin ses beni iliklerime kadar ürpertiyor.

Bu sesi daha önce sadece bir kez duymuştum, az önce yanından geçip gittiğim kilitli kapının hırpalanmış ahşabının arasından, ama anlamadığım tehditler savuruyordu, o soğukkanlı, kontrollü tavrıyla bir soru sormuyordu.

Bu sesle karanlıkta kalmak istememe imkân yok. O bir hayalet değil. Daha da kötüsü.

O lanet olası bir öcü.

Gölgelerde fısıldanır, ama kibar bir toplulukta asla bahsedilmez, sanki adını söylemek onu ortaya çıkaracakmış gibi - ve kimse bunu istemez.

Ben hiç söylemedim.

Şimdi düşünmek bile istemiyorum ama beynim yine de aklıma getiriyor.

Lachlan Mount.

Düğmeyi bulmak için beton duvarı tokatlayarak etrafta dolanıyorum, ama çevirdiğimde hiçbir şey olmuyor.

Yüce İsa, öleceğim ve geldiğini bile göremeyeceğim.

Lambamın loş ışığı yanmadan hemen önce antika masa sandalyem gıcırıyor.

Önce iri ellerini görüyorum, sonra beyaz kelepçeleri kıvrılmış, koyu bronzlaşmış ön kollarını. Işık yüzüne ulaşmıyor.

"Kapıyı kapatın, Bayan Kilgore."

Adımı bildiği gerçeğiyle ağzımda biriken tükürüğü geri yutarken, elim sanki doğrudan onun komutuna yanıt veriyormuş gibi hareket ediyor. Tek yapmak istediğim arkamı dönüp kaçmakken, el yordamıyla arkamdaki kolu bulmaya çalışıyorum.

Polise doğru.

Belki onlar... Bilmiyorum. Beni kurtarabilirler mi?

Omzumun üzerinden bakıyorum, kapı gıcırdayarak kapanırken tokmağı tutuyorum, koridorun loş ışığı gözden kaybolurken kaçma isteğim artıyor.

"O yöne doğru bir adım atarsan her şeyini kaybedersin."

Bir ter damlası göğsümden aşağı yuvarlanırken ayaklarım çatlak beton zeminde donuyor. Normalde bunu fotoğraf makinesinin ürettiği sauna benzeri koşullara bağlardım ama bu gece değil.

"Ne istiyorsun?" Fısıldıyorum. "Neden buradasın?"

Ayağa kalkarken sandalye iniyor, o geniş parmakları takım elbisesinin düğmesini yeniden ilikliyor ama yüzü asla ışığa gelmiyor.

"Bana bir borcunuz var Bayan Kilgore ve ben de bunu tahsil etmek için buradayım."

Borç mu? Zihnim ona nasıl borçlu olabileceğimi düşünmeye çalışıyor. Onunla daha önce hiç tanışmadım. Onu daha önce hiç görmedim, sadece kulak misafiri olurken sesini duydum. Benim türüm onun türüyle kaynaşmaz, en azından benim türümün çoğu. Kilisemizden bir kız olan Richelle LaFleur'ü bir yıl önce kaybolana kadar metres olarak tuttuğuna dair birkaç söylenti dolaşıyordu. Bu düşünce tarzını tamamen kapattım.

"Sen neden bahsediyorsun?" Bir şekilde soruyu oluşturmayı başarıyorum.

İki parmağım *Senet* başlıklı bir belgeyi masamın yara bere içindeki ahşabından sulu ışık havuzuna doğru itiyor. Gözlerim kâğıtlara takılıyor ama daha fazla yaklaşılamayacak kadar korkuyorum.

Aman Tanrım, Brett. Ne yaptın sen? Kalbim kaburgalarımın çarpıyor.

"Kocanın burayı kurtarmak için ne kadar riske girdiğini bilmek istemiyor musun?"

"Ne kadarını?" İrademe karşı gelerek soruyorum.

"Yarım milyon dolar."

Şok olmuş bir nefes çekiyorum. "Yalan söylüyorsun."

İki elini masaya koyarak eğildi ve loş ışıkta yüzünü gösterdi. Granitten yontulmuş sert yüz hatları, delici gözleri ve amansız bakışları, üzerine tam oturan takım elbisenin görece kibarlığıyla tezat oluşturuyor.

"Ben asla yalan söylemem."

Yarım milyon dolar mı? Mümkün değil. "Brett içki fabrikasına beş yüz bin dolar yatırmış olsaydı bilirdim ve sana söyleyeyim, yatırmadı."

Sanki bu bilgi onun için hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. Belki de etmiyordur.

"İmzasında öyle yazıyor ve bu borcun vadesi geçmiş."

Gözlerim masanın üzerindeki kâğıtlara odaklandı. *Eğer bunu gerçekten o yaptıysa...*

Etkileri felaket olabilirdi.

Kilgores'in dört nesli umutlarını, hayallerini ve servetlerini bu mirası yaşatmaya adanmıştı. Benimle bitemezdi.

"Param yok." "Biliyorum."

Verdiği yanıt beni topuklarımın üzerine geri fırlattı. "O zaman neden-"

Işıktan çıkıp bana doğru geliyor. O ilerledikçe duvara yaslanıp geri çekiliyorum.

"Çünkü takas olarak almak isteyebileceğim bir şey var." Sesimi sabit tutmak için her şeyimi harcadım. "Ne?"

Benden bir adım ötede durdu ve dolgun dudakları tek bir kelime oluşturdu.

"Sen."

New Orleans'ın karanlık ve kirli tarafına hoş geldiniz. **Acımasız Kral** yaşıyor ve Mount ona borçlu olduğu şeyi almaya geliyor. Mount Üçlemesi'nin tamamı artık mevcut! **Acımasız Kral buraya tıklayarak satın alınabilir.**

-

ABOUT THE AUTHOR

Meghan March'ın kamuflajlı yüz boyası sürdüğü ve mükemmel bir manikür yaparken çamurla kaplı botlarla ormanda dolaştığı biliniyor. Aynı zamanda düşüncesiz, kolay eğlenen ve müstehcenlik okumayı ve yazmayı sevdiği konusunda kesinlikle özür dilemeyen biri.

Geçmiş yaşamları arasında otomobil parçaları satmak, iç çamaşırı satmak, özel mücevherler yapmak ve şirket hukuku uygulamak yer alıyor. Edepsiz konuşan alfa erkekleri ve onları dize getiren güçlü, şımarık kadınları anlatan kitaplar yazmak, şimdiye kadar sahip olduğu en muhteşem iş.

meghanmarchbooks@gmail.com adresindeki okuyucularından haber almayı çok seviyor.



ALSO BY MEGHAN MARCH

VAHŞİ ÜÇLEME

Vahşi Prens

Demir Prenses

Rogue Royalty

DAĞ ÜÇLEMESİ:

Acımasız Kral

Meydan

Okuyan Kraliçe

Günahkâr

İmparatorluk

TEK BAŞINA:

Beni Geri Götür

Kötü Yargı

BENEATH SERİSİ:

Bu Altında Zincirlerin

Maskenin Altında Bu

Mürekkebin Bu Bu Altında

Altında Bu Yalanların

Altında Yara İzlerinin

Bu Gölgelemin Altında

Gerçeğin Altında

FLASH BANG SERİSİ:

Flash Bang

Sert Şarj

Cihazı



- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi



KIRLI MİLYARDER ÜÇLEMESİ:

Kirli Milyarder

Kirli Kirli

BirliktelikZevkler

KIRLI KIZ DÜETİ:

Kirli Kirli

AşkKız

GERÇEK DÜET:

Gerçek İyi Adam

Gerçek İyi Aşk

GERÇEK KIRLI DÜET:

Gerçek Kirli

Gerçek Seksi